

O viață cu tine

IRI
BLAKE

SERIA „BUTTERFLY BAYOU“

Seraphina Guidry, o mamă tânără și singură, încearcă să ducă o viață liniștită în Papillon, orașelul natal, dar greșelile din trecut încă îi pun piedici. Tocmai de aceea refuză să mai iasă cu vreun bărbat și își dedică tot timpul fiului ei și restaurării unei case vechi – o moștenire neașteptată, care îi dă speranțe că își poate ridica propria afacere. Dar când totul începe să se așeze și să-i aducă liniștea după care tânjește, în Papillon apare un bărbat atrăgător, care tulbură apele în comunitatea micului oraș, dar și inima Serei.

Obligația de a finaliza o lucrare și de a reînoda legătura cu o parte a familiei lui înstrăinate îl aduc pe Harrison Jefferys chiar în Papillon. După mulți ani în armată și după lungi peregrinări prin țară, este fericit să petreacă timp într-un loc atât de idilic. Iar când o cunoaște pe Sera, începe să creadă că acel oraș poate fi locul ideal în care să se stabilească. Dar un secret din trecutul Serei amenință să alunge liniștea comunității și chiar să-l îndeparteze pe Harry pentru totdeauna. Nevoit să aleagă între femeia de care s-a îndrăgostit și singura familie care i-a mai rămas, Harry hotărăște să-și urmeze inima și să găsească o cale de a-și trăi viața la care a visat dintotdeauna.

LEXI BLAKE a început să scrie în 2010, și de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *The New York Times* și *USA Today*. Până în prezent, romanele sale au fost vândute în peste 3 milioane de exemplare în întreaga lume.

LEXI BLAKE
O viață cu tine

Cara DC

Bayou Baby
Lexi Blake
Copyright © 2020 DLZ Entertainment LLC

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O viață cu tine
Lexi Blake

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKE, LEXI

O viață cu tine / Lexi Blake

trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă - București: Litera, 2022

LEXI BLAKE
O viață cu tine

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

Cara DC

LITERA
București

Această carte este despre copii, de aceea o dedic cu drag copiilor mei.

Pentru Dylan, Lindsey și Zoey

capitolul 1

Copilul mlaștinii

- L-ai văzut pe tipul cel nou?

Seraphina Guidry o privi pe cea mai bună prietenă a ei. Hallie Rayburn tocmai își făcuse apariția și radia, entuziasmată. Ultimele zvonuri. Întreg orașul vuia. Partea bună era că Serei îi plăceau bârfele picante.

- Tipul cel nou? întrebă ea, șoptind ca să nu fie auzite de cei din jurul lor.

- L-am văzut aseară la Piggly Wiggly, îi explică Hallie șușotind. A trebuit să mă duc să cumpăr scutece pentru că Johnny mi-a zis că o să ia el, dar a uitat și a dat vina pe inhalarea fumului de la petrolieră. Știe că mă tem de asta. Oricum, a adormit cu Gracie în brațe, deși copilașul mirosea ca naiba. Cred că platforma petrolieră chiar i-a distrus definitiv simțul mirosului.

Dacă Sera nu găsea o cale de a o face pe Hallie să revină la subiect, ar fi auzit pentru a nu știu câta oară aceeași pledoarie despre faptul că Johnny nu era plătit destul pentru a lucra pe platformă, mai ales că se expunea la tot felul de tipuri de cancer și risca să fie mâncat oricând de cine știe ce creatură marină nebună. Nu ar fi trebuit să o lase pe Hallie să se uite la filmul cu rechini mutanți.

- Vorbeam despre noul tip.

Dacă toate casele ar fi fost orașe, atunci Papillon, din Louisiana, ar fi fost una dintre cele mai mici locuințe, una dintre acelea în care dormitorul era și bucătărie. Și într-un astfel de oraș atât de mic, oricine era nou devenea imediat subiect de bârfă. Orașul înnebunise

când prietenul de 82 de ani de pe Facebook al lui Gene Boudreaux venise în vizită.

Hallie încuviință și cercetă împrejurimile pentru a vedea dacă trăgea cineva cu urechea la conversația lor.

– Deci eram la raionul pentru copii de la Piggly Wiggly și am decis să fac o plimbare, să mă holbez la legumele acelea foarte scumpe, pe care oricât mă străduiesc nu-l pot face pe Johnny să le mănânce. Să fiu sinceră, mă jucam cu ele. Iar când am ridicat privirea, el era acolo, în acel raion ciudat unde se țin atât jucăriile, cât și uneltele. Din ce am auzit, e un fel de constructor. La magazinul de scule era închis, iar el avea nevoie de un ciocan sau ceva de genul ăsta. Nu știu. Eu am avut nevoie de un duș rece după ce l-am văzut.

– Hallie, ești măritată!

Sera simți nevoia de a-i spune asta pentru că știa foarte bine că toată lumea era ochi și urechi la conversația lor. De fapt, toată lumea din jur le putea auzi și tocmai de aceea spera că nu era vorba de mulți oameni.

– Sunt măritată, dar nu sunt chioară, încă pot aprecia o operă de artă, răspunse cu înflăcărare Hallie. Acel bărbat e pur și simplu strălucitor. Are toți mușchii pe care-i vezi la starurile de la Hollywood. Iar când mi-a zâmbit, chiar am dat în bâlbâială. Eu! Am fost cea mai populară majoretă de la Liceul Armstrong, dar nu am putut vorbi cu el. Am salutat încuviințând din cap și am roit-o cu tot cu scutecele mele și cu o grămadă de sparanghel pe care a trebuit să-l mănânc singură. E superb!

– Vorbiți cumva despre tipul ăla, Harrison? interveni mama Serei. Delphine Dellacourt Guidry trecuse bine de 60 de ani, dar Sera avea momente când se gândea că nu putea ține pasul cu energia debordantă și pofta de viață a mamei ei. Sylvie i-a zis lui Marcelle că este cel mai frumos bărbat pe care ea l-a văzut vreodată. Zep e alarmat pentru că, să fim sinceri, aspectul e punctul lui forte.

- Mamă, răspunse ea, șoptind pentru că Zep, fratele ei, putea fi destul de sensibil.

Zep interveni din spatele ei.

- Nu, e în regulă. Acum ce să faci, soarta mereu îți dă cumva de ales. Nu puteam să fiu și fermecător ca să-ți tai răsufierea, și foarte inteligent. Nu ar fi fost corect. Dar am apucat și eu să mă uit la tipul ăla și nu era chiar așa de frumos. Sigur nu e mai frumos decât mine. Are fruntea foarte proeminentă. Cred că asta înseamnă că are o frumusețe mai apropiată de strămoșii noștri neanderthalieni.

- Nu înțelegi nici cum funcționează evoluția umană, nici ce vor femeile. E mult mai frumos decât tine, îl contrazise Hallie.

- Chiar e. Cumnata ei, Lisa, era și ea în spatele lor. A venit aseară la Guidry și jur că toate femeile salivau și se holbau la el. Nu glumesc. Merrilee Jenkins aproape că era să facă infarct. Și trebuie să recunosc că m-am holbat și eu un pic. Remy spune că noul tip a fost în armată și că a fost decorat pentru că și-a pierdut un picior.

- A fost decorat pentru curaj deosebit în luptă și s-a întâmplat să piardă un picior, interveni fratele ei mai mare. Credeți că se poate să ne amintim unde suntem și ce se presupune că trebuie să facem?

- E în regulă. Nu încep slujba în următoarele minute. Părintele Franklin se sprijinea de stranele bisericii. Mătușa ta nu s-ar supăra. Ea obișnuia să întârzie indiferent despre ce era vorba. Vorbiți despre Harrison? Pare un tânăr de nădejde, Seraphina. E aici ca să reconstruiască foișorul de la Casa Beaumont înainte de nunta cea mare. Este fiul surorii lui Celeste, deși nu s-au vizitat niciodată până acum. Mă bucur că și-a regăsit o parte din familie. Au fost niște ani foarte grei pentru ea.

Și asta pentru că Celeste Beaumont îl pierduse pe fiul ei cel mic, Wesley.

Wesley, care fusese prietenul cel mai bun al Serei în copilărie. Wesley, care era tatăl copilului ei. Wesley, care murise urând-o.

Câteodată, ea își amintea exact cum arăta el și cum o privise în acea zi. Alteori, abia dacă și-l amintea. Nu era sigură ce era mai rău.

Se forță să alunge gândurile negre care o asaltau. Cel puțin, asta încerca. Îi era foarte greu pentru că se gândea la Wes de fiecare dată când era la o înmormântare și la fel se întâmpla când auzea cuvântul *armată*. Wes se înrolase ca să scape de ea.

Din cauza ei murise.

– Vezi, are o slujbă bună, zise mama ei. Un tâmplar are mereu de lucru.

– Nu știu ce să zic, răspunse Hallie pe un ton care o făcu pe Sera să își dea seama că ratase ceva și că, în vreme ce se pierduse în gânduri pline de vinovăție, conversația continuase, căpătând o cu totul nouă turnură. Ea nu a mai fost la o întâlnire de luni bune. Mă tem că acest tip ar putea fi prea mult dintr-odată, ar fi ca și cum s-ar arunca în partea mai adâncă a unei piscine când ea a uitat să înoate.

– Nu, nu cred. Eu zic că Sera poate să-i facă față. Dar s-ar putea să nu vrea pentru că este o femeie independentă. Se spune că acestui gen de femeie nu-i place să fie condusă, darămite să fie trimisă la întâlniri cu necunoscuți. Se pare că acestor femei le place să umble prin baruri și să-și găsească singure bărbați.

– Ea își luase o bere, răspunse Lisa ca și cum acest argument vorbea de la sine. Nu voia o întâlnire. Și tu ai face bine să nu-ți mai bagi nasul în treburile lui Roxie. Nu te-a arestat de ceva timp. Eu cred că e o idee foarte bună să-i aranjăm Serei o întâlnire cu tipul cel nou. Hallie are dreptate. Nu a mai ieșit la întâlniri și trebuie să se întoarcă la normal, să iasă în lume.

Vai! Ratase multe.

- Nu am de gând să las pe nimeni să-mi aranjeze vreo întâlnire.

- Bineînțeles că nu, draga mea. Mama ei o bătu cu mâna pe umăr. Dar nu te gândi la asta ca la o întâlnire. O să-i arăți orașul tipului cel nou și, dacă se întâmplă ca el să te invite la cină într-un loc frumos, unde poți să porți și tu o rochie drăguță și dacă după cină urmează un dans sau altceva, atunci totul e un plus.

- Nu am de gând să ies cu tipul cel nou.

Gândul o înspăimânta. Hallie avea dreptate. De opt luni nu mai ieșise la o întâlnire. Pusese totul pe pauză, mai ales după toată harababura cu Jackson Lane. Se concentrase asupra nevoilor fiului ei, a terminării școlii de cosmetică și a afacerii pe care plănuia să o înceapă.

În plus, își dăduse seama că detesta să fie coafeză și nici nu se pricepea prea bine. Povestea vieții ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era un bărbat. Avea deja unul, și el era la Centrul de zi al bisericii, cel mai probabil vârând în gură ceva ce nu avea voie.

Părintele Franklin clătină din cap, urmărind-o. Era preotul parohiei încă din copilăria ei și reușea de fiecare dată să o facă să se simtă ca și cum avea opt ani și era prinsă cu mâna în borcanul de prăjituri înainte de prânz.

- Dumnezeu vrea să încercăm lucruri noi, Seraphina.

- Nu cred că vrea ca tocmai eu să-l testez pe tipul cel nou, ripostă Sera. Din contră, cred că tocmai el se opune acestui lucru.

- Dumnezeu ne dorește întotdeauna numai binele și vrea ca noi să avem parte de bunătate, zise preotul, ridicându-se. Mătușa ta Irene ți-ar fi spus asta.

- Mătușa mea Irene obișnuia să-i sperie pe copiii mai mici scoțându-și protezele și șuierând la ei. A fost o persoană oribilă.

Singurele lucruri pe care Irene le iubise pe lumea asta fuseseră pisicile ei, iar Sera era aproape sigură că le învățase să atace.

- Cu toate astea, în biserică se simte dragostea pentru ea, zise preotul.

- Nu! Zep alungă acest gând. Toată lumea e aici pentru că Remy a făcut o oală mare de tocăniță. Guidry oferă servicii de catering, iar acești bastarzi nenorociți vor o masă gratuită.

Preotul suspină ca și cum ar fi știut că Zep nu mai putea fi salvat.

- Eu cred că moartea mult iubitei tale mătuși ar trebui să fie un semn că e timpul să începi să trăiești. Dacă stai să te gândești, Irene a așteptat dragostea toată viața ei și a murit singură.

- Credeam că a fost iubită de toți. Sera era de părere că părintele Franklin trebuia să fie de acord cu o singură poveste. Care e adevărul până la urmă?

El ridică din umeri.

- Oricare. Contează doar cel care te va face să ai mintea și sufletul deschise. Deși cred că ar trebui să aștepti un pic.

Mama ei arată cu degetul către preot.

- Spui asta doar pentru că nepotul tău vine în oraș luna viitoare.

- Archie e un băiat minunat. El chiar caută să se așeze la casa lui. Părintele Franklin se îndepărtă. Ar trebui să ne întâlnim, Delphine. Știi prea bine că nu e nimic în neregulă cu căsniciile aranjate. Din păcate, au o reputație proastă, dar nu e așa.

- Nici să nu te gândești să ieși la întâlnire cu acest Archie! Mama ei se așeză la loc și începu să-și facă vânt cu programul. Am auzit că a trecut prin toate fetele de la universitatea la care a fost.

- Nu ies cu nimeni, insistă Sera.

Nu avea de gând să lase pe cineva să-i aranjeze o întâlnire, cu siguranță nu la înmormântarea mătușii ei. De fapt, nu voia să se vadă cu nimeni. Și așa ultimele luni fuseseră suficient de grele. Observase cum mătușa

ei devenise din ce în ce mai fragilă. Și mai acră. Și toate căzuseră pe capul ei pentru că, din cine știe ce motiv necunoscut, era singura care se înțelesese cu mătușa Irene. Tot ea se ocupase de treburile de la casa funerară, ea alesese sicriul, dar și cea mai bună rochie pentru înmormântarea mătușii Irene. Și tot ea fusese cea care găsisese cămine pentru toate cele șaisprezece mâte.

Oare și ea avea să ajungă să aibă șaisprezece pisici, un dulap plin de rochii de casă și casete cu fiecare episod din *Verdict: crimă!* Privi către discursul pe care-l scrisese. Era doar o listă cu date. Când se născuse mătușa ei. Când murise. Unde absolvise liceul și cât timp lucrase la DMV. Un singur paragraf pentru a-i rezuma toată viața. Oare ea avea să aibă nevoie de un paragraf?

- Probabil așa e cel mai bine, șopti Hallie în timp ce corul bisericii începu să cânte. Am auzit că Kellie Boyce a făcut un pariu cu Jenny Halstrom că într-o săptămână o să-l facă pe Harrison Jefferys să-i mănânce din palmă. Știi că stă la pândă de când s-a întors în oraș. Am mai auzit că el nu intenționează să stea mult. Se spune că e un soi de nomad.

Mama ei clătină din cap.

- Bărbații care sunt așa fac asta până când găsesc un motiv pentru a rămâne.

- Sau până când îi prinde poliția, care află că se foloseau de aspectul ademenitor pentru a ascunde șirul nesfârșit de cadavre.

Poate că Sera se uita la prea multe episoade din *Dateline*, dar nu avea de gând să devină de bunăvoie o poveste de speriat, de luare-aminte. Nu iar. Ea era deja exemplul pe care toate mamele din oraș îl dădeau fiicelor lor pentru a le avertiza ce însemna sexul înainte de căsătorie. „Nu-l lăsa pe prietenul tău să obțină prea multe. Altfel, riști să ajungi ca sărmana Seraphina Guidry!” Nu avea de gând să adauge și crima la lista ei deja prea lungă de alegeri greșite.

- Delphine, Remy.

O voce rece o făcu pe Sera să se întoarcă.

Celeste Beaumont stătea la capătul celălalt al stranei. Era cam de aceeași vârstă cu mama ei, dar părea mult mai tânără datorită vizitelor regulate pe care i le făcea unui chirurg plastician din New Orleans. Încă era o femeie foarte frumoasă, dar pe cât de frumoasă, pe atât de rece.

- Condoleanțele mele pentru pierderea lui Irene.

Mama ei înălță capul.

- Mulțumim. O să-i simțim lipsa.

- Cine anume? întrebă Zep, căpătând drept răspuns o palmă peste ceafă, dată de Remy. Ce? Obişnuia să pornească stropitorile ca să-i ude pe copii când venea Halloweenul. Îmi pare rău, dar așa e...

- Un pic de respect face minuni, zise Celeste, așezându-și geanta Chanel pe braț. Asta e o lecție pe care mama ta ar fi trebuit să ți-o dea. Acum îmi cer scuze, dar trebuie să plec. Mă duc să mă alătur familiei mele. Din nou, condoleanțele mele.

Mama ei clătină din cap în timp ce Celeste se îndepărtă.

- O să-i arăt eu respect acelei femei! O să-i vâr fix în...

- Mamă! o întrerupse Remy. Suntem în biserică.

Mama ei se așeză la loc.

- Femeia aia...

Da, femeia aia, Celeste Beaumont, nu fusese niciodată de acord cu prietenia ei cu Wes. Încercase să-i țină la distanță pentru că își dorea oameni, prieteni mult mai potriviți pentru băiețelul ei.

Oare ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că Luc era copilul lui Wes? Angela era singurul Beaumont care știa, și sora lui Wes insistase ca asta să rămână un secret. Tot Angela fusese cea care o salvase de cea mai proastă decizie pe care putea să o ia. Angela era probabil și motivul pentru care ea încă avea custodia fiului ei.

Sera se întoarse către amvon fix când apăru părintele Franklin.

- Cu toate acestea, ar trebui să-l vezi, șopti Hallie. Chiar e superb. Oare e rău că mi se pare sexy că are un picior fals? E un soi de bărbat bionic.

- Da, e rău.

Era greșit să se gândească la orice altceva în afară de fiul ei și de planul de a le asigura un trai bun.

Nu avea timp de întâlniri. Trebuia să construiască o viață.

Și era foarte posibil să fie nevoită a-și construi acea viață în altă parte.

Preotul începuse să vorbească, iar Zep să sforăie. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Ea trebuia să se asigure că nu era unul dintre ele.

Celeste Beaumont se așeză la locul ei pe bancă, lângă fiul ei cel mare.

Lângă singurul ei fiu în viață.

Nu trecuse mult de când fusese în acea biserică la înmormântarea lui Wes. Moartea soțului ei fusese chiar mai recentă, însă funeraliile lui Wes o bântuiau. Moartea lui Ralph fusese... Detesta să spună ușurare, dar era cel mai onest cuvânt. Petrecuse treizeci de ani cu acel bărbat, și el nu-i spusese niciodată că o iubise.

Dar Wes, oh, Wes al ei obișnuia să-i spună asta mereu. Dragul ei băiat o iubise din toată inima.

Aceeași inimă bună și pură era motivul pentru care acum era mort.

Toată situația era teribil de stranie pentru ea, mai ales că avusese atâtea coșmaruri în care îl îngropa pe Wes de tânăr. Toate începuseră din momentul în care îl spăla și îi găsisese o umflătură la subraț. Apoi pornise pe un drum apăsător: ani plini de griji, tratamente, spaima că putea avea nevoie de un coșciug micuț pentru băiețelul ei.

Îngrijorarea nu dispăruse niciodată, nici măcar la ani buni de când scăpase de cancer.

Cu toate acestea, tot aici ajunsese.

- Ai reușit să vorbești cu Seraphina Guidry și nu a explodat biserica.

Calvin arăta foarte respectabil în costumul lui scump. Știa foarte bine cum să se îmbrace ca să iasă în evidență. Băiatul ei cel mare era răvășitor de frumos, dar avea o răutate în ochi, o licărire care mereu o făcea să se îngrijoreze.

Ea privi înainte. Putea să vadă ceafa Seraphinei, părul ei blond-deschis. Chiar avea alura unui înger, însă unul care își primise numele în van. Un înger nu l-ar fi trimis pe băiatul ei în iad.

- Nu am vorbit cu ea, ripostă în șoaptă. Mi-am prezentat condoleanțele lui Delphine.

- Credeam că o urăști și pe Delphine.

- Nu urăsc pe nimeni.

Ura nu era ceva potrivit pentru o doamnă. Disprețul era acceptabil atât timp cât avea o bază morală sau una de etichetă și nu izvora din emoții. Era o lecție pe care o învățase de la soțul și soacra ei.

- Eu și Delphine nu frecventăm aceleași cercuri și nici nu avem aceleași păreri cu privire la lucrurile de substanță. Atâta tot. Știi prea bine că nu am fost niciodată de acord cu modul grosolan în care fata ei a tot încercat să-și facă loc în familia noastră. A profitat de fratele tău.

- Nu a profitat de el și tocmai asta a fost problema, bombăni Cal.

Ea se întoarse și îl privi ferm, o privire pe care o perfecționase treizeci de ani în calitate de membru al familiei Beaumont. Gestul îl făcu pe Cal să se potolească.

- Îmi pare rău, mamă. Dar există vreun motiv pentru care m-ai obligat să vin astăzi aici? Sincer, noi ce căutăm

aici? Poate că nu-i urăști pe cei din familia Guidrys, dar nici nu-i plăci.

Fiul ei trebuia să înțeleagă că aveau o datorie față de comunitate. Ea fusese destul de absentă în ultimii zece ani. De când soacra ei plecase la cele sfinte – în hăurile iadului, dacă exista vreo urmă de justiție divină în univers –, ea se relaxase și renunțase la multe dintre regulile normale, precum și la cicălelele materne. Iar cu trei ani în urmă murise Wes, și ea nu se mai simțise în stare să facă altceva în afară de a merge înainte pe pilot automat.

– E datoria noastră să fim aici, să fim văzuți. Ești un Beaumont. Suntem una dintre cele mai importante familii din Papillon. Mai mult, Rafinăria Beaumont este sursă de venit pentru mulți oameni din acest oraș, și orice proprietar bun știe că trebuie să faci prezența la astfel de evenimente. Le oferim alinare și siguranță familiilor.

Sau cel puțin așa vedea ea lucrurile. Soțul ei avusese cu totul altă perspectivă. El credea că ei trebuiau să fie văzuți pentru ca nimeni să nu uite cât de importanți erau. În mintea lui Ralph Beaumont, avuseseră dintotdeauna statut de familie regală și nimeni nu avea dreptul să conteste asta.

– Nu cred că Sera primește mare confort din partea ta, zise Cal sec. În plus, au nevoie de alinare? Nu e ca și cum Irene a fost o bomboană. Femeia aia chiar a fost rea.

– Bună, rea, a fost parte din familie și te asigur că îi simt lipsa.

Cal întinse mâna peste mâna ei.

– Ai dreptate. Întotdeauna ți-e dor de familie.

Putea să fie un băiat atât de iritant, apoi să fie dulce ca o prăjitură și să arate că o înțelegea. Ea îi strânse mâna.

– Și Angie are o programare. Nunțile primează față de înmormântări. Totul trebuie să fie perfect pentru ziua cea mai importantă din viața surorii tale.

Căsătoria fetei ei cu un bărbat drăguț, care avea să fie un soț foarte bun era singurul lucru care reușise să-i

însenineze viața în ceea ce părea o eternitate. Intra într-o nouă etapă. Fiica ei urma să se mărite. Cal era la cârmă, în calitate de șef al Rafinăriei Beaumont, iar ea luase legătura cu nepotul ei. Avusese nevoie de ani buni, dar părea că în sfârșit se regăsise pe ea, cea de odinioară.

Când era în preajma lui Harry, își dădea seama că fetița din ea încă există undeva prin străfundurile sufletului ei. Citea trăsăturile frumoase ale surorii ei pe chipul lui. Dar și bunătatea ei. Pierduse aiurea atâția ani, iar acum Janelle nu mai era. Atât de mulți oameni dragi ei se prăpădiseră. Pierduse atât de mult timp!

Se simțea foarte bătrână și își dorea să găsească un lucru care să o facă să se simtă iar tânără.

– Cine crezi că va moșteni conacul Guidry? se trezi ea întrebând. Vorbea în șoaptă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să o audă cineva. Nu era deloc frumos să vorbești despre moșteniri la o înmormântare, deși, de cele mai mult ori, acest gând trecea des prin mintea tuturor oamenilor. Parcă am auzit că Irene a lăsat totul pisicilor, nu? Poți lăsa averea animalelor?

Cal pufni, un sunet deloc elegant pentru care ea ar fi trebuit să-i atragă atenția, dar de această dată îl trecu cu vederea.

– Cred că, de fapt, se zvonea că a lăsat totul unui adăpost de pisici.

Asta o făcu să simtă fiori. Conacul Guidry era la o aruncătură de băț de casa ei și avea o priveliște spectaculoasă spre ceea ce localnicii numeau Mlaștina-Fluture. Oare nu ar fi fost un frumos cadou de nuntă pentru Angela? Nu-i plăcea deloc gândul că fetița ei avea să fie atât de departe. Într-o bună zi, casa Beaumont avea să fie a lui Cal. Nu ar fi fost frumos ca și familia lui Angie să aibă ceva?

„Soțul ei o să aibă grijă de ea. Tot ce trebuie să facă ea e să aibă grijă de familie, soțul ei se va ocupa de restul.“

Își aminti de spusele lui Ralph. Asta îi spusese prima dată când ea venise cu ideea deschiderii unui depozit bancar pentru Angela. Fusesse de acord să deschidă unul pentru Wesley, dar numai pentru că el acceptase să meargă la școala de afaceri, ca să se pregătească să devină directorul general al companiei pe care bunicul lui Ralph o clădise.

Femeile Beaumont însă trebuiau să fie frumoase, obediente și bine educate. Erau un soi de mascote. Singurul motiv pentru care Celeste moștenise ceva fusese lenea soțului ei, care evitase să-și rescrie testamentul. Intenționase să-i lase totul lui Calvin. Îi spusese că așa era tradiția familiei și că de Cal aveau să depindă restul deciziilor, el avea să hotărască cum să aibă grijă de ea și de frații lui.

Iar ea acceptase asta. Nici măcar nu încercase să se certe cu el. Faptul că ea era „regina” nu fusese atât de minunat precum își imaginase. Nu într-o lume în care doar regii erau recunoscuți.

Dar nu avea de gând să-și lase fiica să depindă de altcineva.

- Ar trebui să găsim acel adăpost, zise ea.

Cal se aplecă.

- Vrei să-l cumperi? De ce? Nu avem nevoie de mai mult spațiu, mamă. La naiba, și așa avem zece dormitoare!

- Am motivele mele. Se sprijini în scaun, mulțumită pentru moment. Doar află această informație pentru mine. Și, dragul meu, după ceremonie caută-l pe vărul tău. Helena l-a chemat mai devreme pentru nu știu ce urgență la lumină. Nu-mi place deloc că oamenii din oraș deja profită de bunătatea lui Harry.

Trebuia să aibă grijă de nepotul ei. Femeile de acolo aveau tendința de a sări pe bărbații noi precum tigroaicele pe prada din junglă. Fiecare femeie cu o fiică fără pretendent, o nepoată sau o strănepoată avea să se lingă pe buze de îndată ce aveau să-l vadă pe nepotul ei bun și drăguț.

El îi amintea atât de mult de Wesley!

– O să mă interesez cine deține conacul Guidry acum, îi promise Cal. Și o să am grijă de Harry. La naiba, oricum aveam de gând să fac asta! Știi câte femei o să se țină de capul lui? O să mă înec în femeile pe care nu o să le aleagă.

Din nou, ea îi aruncă o privire aspră.

El își îndreptă spatele.

– Vreau să spun că îl pot ajuta să ia decizii bune.

Ea clătină din cap în timp ce corul începu să cânte. Mare pișicher era!

– Cred că o să fie exact invers. Nu uita că luni trebuie să mergi la lucru, așa că nu-ți petrece tot weekendul încercând să demonstrezi ce băiat rău ești tu!

Cal suspină, un semn clar că se abținea să nu-i dea replica.

– Bineînțeles.

El detesta munca, dar cineva trebuia să preia Rafinăria Beaumont și nu putea să fie Wes, nu avea cum să mai fie Wes.

Ea își concentrează atenția asupra slujbei din fața ei. Datoria. Înțelegea asta. Își făcuse datoria timp de treizeci de ani și doar o singură dată greșise cu adevărat.

Nu avea de gând să greșească din nou.

Harrison Jefferys înșurubă placa în perete și apăsă întrerupătorul. Biroul preotului era din nou inundat de lumină.

– Să fie lumină!

Helena Antoine bătu din palme.

– Ești și amuzant. Nu aș fi crezut vreodată că un om din familia lui Celeste Beaumont poate fi deschis și amuzant. Femeia se opri, strâmbându-se. Îmi pare rău. Nu a fost drăguț din partea mea să spun așa ceva.

Nu, dar era o descriere foarte exactă a mătușii lui. Așeză șurubelnița înapoi în trusa cu scule. Până la urmă,

nu avusese nevoie de toate sculele. Cablurile slăbite erau problema. Misterul luminii care pâlpâia fusese elucidat rapid. Acesta era el. Harrison din casa Jefferys, primul din familie cu acest nume, singurul doar cu un picior, regele tuturor lucrurilor care puteau fi rezolvate prin muncă și iscusință.

- E în regulă. Sunt aproape sigur că mătușa mea, Celeste, trăiește pentru a răspândi teamă.

Spre deosebire de scumpa lui mamă. Mama lui iubise cu atâta patimă și dăruire, într-un mod atât de profund, încă nedescoperit, din ce credea el, de mătușa lui. Mama lui îl iubise pe tatăl lui în ciuda sărăciei, bolilor și nenorocului. Fusese cea mai ghinionistă familie din lume, dar, Dumnezeuule, cât de dor îi era de membrii ei acum!

- Ei bine, toți am fost surprinși să auzim că vii în vizită, zise Helena, așezând niște hârtii pe biroul șefului ei.

Ea era secretara bisericii și îi vorbise aproape isteric la telefon. Se părea că bunului părinte nu-i plăcea deloc să lucreze pe întuneric. Harry credea mai degrabă că ea avea impresia că la mijloc era vorba de forțe supranaturale.

- Asta pentru că nu e tocmai o vizită, e mai mult o lucrare. Sunt aici ca să lucrez. Cred că mătușii Celeste îi place să știe că de acest proiect particular se va ocupa cineva din familie.

Sau poate că toți contractorii știau cât de pretențioasă putea fi mătușa lui și își găsiseră altceva de lucru, având agendele foarte ocupate tocmai acum. Chiar și verișoara lui, Angela, se transforma într-o mireasă greu de suportat.

- Celeste nu vorbește niciodată despre familia din care provine.

Asta pentru că mătușa Celeste era marea doamnă a orașului Papillon și nu voia să-și amintească faptul că, de fapt, provenea dintr-o familie din clasa muncitoare din afara orașului Dallas. Îi plăcea să pretindă că mama

ei nu făcuse curățenie în case și că tatăl ei nu lucrase pe mașini ca să supraviețuiască.

- Știi cum e. S-a mutat departe de casă și și-a întemeiat o familie aici.

Singurul motiv pentru care Harry venise când Celeste îl chemase era că ea nu o abandonase pe sora ei mai mică la nevoie. Celeste îi vizitase ocazional, deși întotdeauna se caza la cine știe ce hotel elegant din Dallas, și îi invitase mereu la prânz. Nu venise niciodată să-i viziteze în casa în care el crescuse, în acel apartament mic, de două camere, din zona cu familii din joasa societate. Iar când tatăl lui murise, Celeste fusese alături de mama lui, asigurând-o că totul avea să fie bine. Celeste se ocupase de cheltuielile de înmormântare și le cumpărase de mâncare.

Mătușa lui avea o inimă bună, deși era greu de văzut prin toate hainele de firmă pe care le etala.

- Am cunoscut-o pe mama lui Ralph, și oricine a supraviețuit trăind cu acea bătrână răutăcioasă cu siguranță a devenit insensibil, zise Helena.

El își dădu repede seama că toată lumea știa pe toată lumea acolo, în Papillon, și tuturor le plăcea să vorbească. Era foarte interesant să afle atât de multe despre familia lui în acest mod.

- Eu nu l-am cunoscut niciodată pe soțul mătușii. În mod clar, a fost un bărbat de succes.

- Familia lui a fost de succes, îl corectă Helena. Tatăl lui Ralph a fost petrolist. Cândva, familia lui a avut o fermă mare în Texas, dar prin anii '30 au găsit petrol și de acolo le-a venit toată averea. El s-a căsătorit cu o femeie din New Orleans și s-a stabilit aici. Cred că le-a plăcut mult aici pentru că au putut conduce orașul. Încă îl conduc. Nu se întâmplă prea multe pe aici fără ca Celeste Beaumont sau Rene Darois să aibă vreun cuvânt de spus. Familiile Beaumont și Darois conduc acest oraș

de prea mult timp. Cei bogați par să primească întotdeauna ce vor.

- Nu cred că moartea fiului ei este ceva ce mătușa mea a vrut să se întâmple. Și nici ce i s-a întâmplat unchiului Ralph, care a suferit un atac de cord la un an după aceea.

Poate că mătușa lui nu era cel mai generos om din lume, dar trecuse prin multe.

- Bineînțeles. Helena se înroși la față. Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc.

- E nevoie de mai mult pentru a mă jigni. Vreau să spun că am face bine să ne amintim din când în când că toți suferim și avem dureri. Banii nu sunt o soluție pentru orice.

Era una dintre lecțiile pe care le învățase. Vărul lui, Wes, avusese lumea la picioare. Avusese bani, conexiuni și un viitor luminos pe care-l oferise la schimb pentru un accident mortal, în deșert, în alt capăt de lume, la mii de kilometri distanță de casă. Harry nu avusese prea multe bunuri materiale în copilărie, dar reușise să supraviețuiască. Moartea, descoperise el, aducea egalitate pentru toți.

- Da, e bine să ne amintim, recunoscui Helena. Cât o să stai în oraș? Am auzit că lucrezi la acel foișor vechi și atât de frumos.

Avea să fie frumos de îndată ce avea să distrugă mai bine de jumătate din el și să înlocuiască tot lemnul care putrezise. Verișoara lui, Angela, voia ca foișorul să fie punctul central al recepției, ceva ce ea numea „eleganță rustică”. Era o idee tipică oamenilor bogați, dar el se pricepea de minune să rezolve astfel de probleme.

- O să stau cam șase săptămâni. O să stau pentru nuntă.

Și apoi avea să cutreiere o perioadă. Era ceea ce făcea de când părăsise armata. Mama lui murise, iar el brusc conștientizase că nu mai avea o casă la care să se întoarcă.

Și nici nu se simțea în stare să stea prea mult într-un singur loc, așa că se muta de colo-colo, făcând tot soiul de munci stranii, vizitându-și vechi prieteni. La început, își spusese că avea să facă asta până când urma să-și pună gândurile în ordine, dar trecuseră doi ani și începuse să i se pară normal să doarmă pe canapeaua unui prieten și ajunsese să știe toate motelurile ieftine din vestul Statelor Unite.

În ultima perioadă, începuse a se gândi că ar fi frumos să se așeze undeva, să găsească o slujbă, să își înceapă viața. Doar că nu știa cum.

Helena îl conduse pe hol. Simți un miros divin și stomacul începu să-i chiorăie, amintindu-i că sărise peste prânz pentru a lucra la acest proiect de la biserică. Mătușa lui avea un program foarte strict pentru mese. Dacă voia să mai mănânce ceva înainte de cina de la ora 18.00 trebuia să treacă pe la un restaurant.

- Ei bine, dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă! Dacă ai nevoie de cineva care să-ți arate împrejurimile, am o strănepoată care știe orașul foarte bine. Ar fi încântată să-ți arate ce are Papillon mai frumos. Lucrează la judecătorie, așa că știe toate locurile cu mâncare bună. Helena avea cheile în mână, dar cineva lăsase larg deschisă ușa care dădea în parcare. Cred că a început recepția. Astăzi am avut o slujbă pentru sărmana Irene Guidry.

Mătușa lui îi spusese că urma să participe la o înmormântare.

Ușa se deschise și o față familiară își făcu apariția. Intră vărul lui, Calvin, aranjându-și cravata.

- Hei, Harry, înmormântarea s-a terminat, acum putem începe să bem... adică să mâncăm. Cei din familia Cajun știu să organizeze o recepție. E și tocăniță. Dacă e ceva ce fac bine cei din clanul Guidry, asta e tocănița. Mama a plecat, iar eu am rămas ca să reprezint familia, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Să nu îndrăznești să pui alcool în punct, Calvin Beaumont! îl avertiză Helena pe vărul ei.

Calvin ridică din umeri.

- Nici nu trebuie. Zep l-a adus. Cel mai probabil e deja cu 80 la sută alcool. Nu te îngrijora! Lisa s-a asigurat că nu s-a apropiat de limonadă. În plus, Harry mă poate duce acasă, așa că nu o să scot pe nimeni din sărite pe aici. Bineînțeles că mama a plecat cu Mercedesul.

- Să te comporți cum trebuie, zise Helena ridicând mâinile. Să nu-l ascuți pe vărul tău, Harry! E unul dintre cei mai înfocați nelegiuți. Să-mi zici când o să vrei să ieși... Debra îți poate arăta împrejurimile.

- O să-ți spună, zise Cal rânjind. O să mă asigur de asta. Își puse o mână pe brațul lui Harry pentru a-l conduce către sala de recepție. O să fie foarte distractiv. Nu o să mă mai bată pe mine la cap cu întrebarea „când te însori?”. O să fie prea preocupată să te înnebunească pe tine. De când s-a logodit Angie, mama mă tot întreabă când am de gând să mă așez la casa mea și să-i fac nepoți. Fiecare mamă din oraș care are o fată nemăritată îi dă târcoale ca și cum eu aș fi cine știe ce pradă care nu trebuie scăpată. Bine, ultima parte e adevărată. Eu chiar sunt un bărbat numai bun de însurat. Doar că nu vreau așa ceva. Eu vreau să mă distrez. În locul tău, aș avea mare grijă cu Debbie. Bunica ei crede că e un înger, dar e foarte iubăreță, mai ales după câteva pahare. Și îi place să trăncănească. Mamă, mamă! Dacă nu vrei să te trezești pus sub lupă pentru fiecare gest mic, trebuie să te asiguri că stai departe de ea.

El nu era sigur că voia să participe la o recepție de înmormântare. Era îmbrăcat în jeanși și tricou. Și căra după el cutia jerpelită de scule.

- Nu am cunoscut-o pe răposata. Poate că ar fi mai bine să mă duc acasă.

Shep avea să-l aștepte. Shep era un ciobănesc german pe care-l adusese acasă din Afganistan după ce amândoi

fuseseră eliberați din funcție. Câinele îl privise lung lângă mașină când își dăduse seama că urma să fie lăsat acolo. Nu era genul de câine obișnuit să fie lăsat în urmă. Era obișnuit să petreacă fiecare minut din zi cu Harry.

- Haide! Cal își puse o mână pe umărul lui. La un moment dat, trebuie să dai ochii cu oamenii minunați din acest oraș. Și nu e nimeni cu adevărat trist din cauza lui Irene Guidry. Ea a fost cea mai nebună femeie singură pe care am cunoscut-o vreodată - și le-am cunoscut pe toate membrele Clubului Rotary din care face parte și mama. Așa că asta spune ceva.

Se trezi în pragul ușii sălii de recepție. Erau mulți oameni care se plimbau de colo-colo, majoritatea cu pahare roșii în mână.

- Pentru o femeie așa de nebună a reușit să adune ceva lume, zise el.

- Oh, în părțile astea, toată lumea vine la toate înmormântările, recunosc Cal făcându-și drum către punciul din bolul mare de cristal și turnându-și un pahar. Nu sunt prea multe de făcut în afară de nunți și înmormântări. Acestea sunt marile evenimente sociale. Sorbi îndelung. La naiba, Zep nu s-a zgârcit, a turnat o grămadă de rom! E mai mult rom decât punci. Or fi cei din clanul Guidrys gunoaie, dar de obicei gunoaiele de aici știu să se distreze.

El nu era sigur că îi plăcea cum vorbea vărul lui despre alți oameni, dar nu cunoștea prea bine familia. Știa însă că auzise de numele *Guidry* la mătușa lui și fusese clar că ei nu-i plăceau.

- Cred că o să încerc limonada.

- Cum vrei tu. Cal își umplu din nou paharul și cercetă mulțimea. Mă duc să văd ce face Josette. E o femeie cu care mi-ar plăcea să petrec ceva timp. Bineînțeles, niște timp în care să ne distrăm.

Vărul lui îi făcu cu ochiul și se îndreptă către o blondă subțirică.

El descoperea încet că vărul lui era un soi de nenorocit.

- Tu ești tipul cel nou.

Se întoarse și descoperi altă blondă drăguță uitându-se la el. Era minionă, abia dacă îi ajungea la umeri - putea să jure că jumătate din greutatea ei era în părul ei bogat. Îi trecea de mijloc și era atât de des! Mătăsos, de culoarea mierii. Avea ochii albaștri. Îl privea cu interes. Avea brațele încrucișate la piept. El observă că și ea bea limonadă.

- De unde știi? Poate că am fost aici tot timpul și nu m-a observat nimeni.

Ea strâmbă ușor din nas.

- Oh, te-au observat toți! De asta știu că tu ești tipul cel nou. Bine ai venit în Papillon! Am venit să te avertizez. Eu cred că noi, oamenii singuri, trebuie să rămânem uniți în eforturile noastre de a rămâne singuri, în ciuda presiunii societății care încearcă să ne facă să ne plecăm capetele în fața modelului de familie tradițională. Dacă mama mea încearcă să te convingă că e o idee bună ca eu să-ți arăt orașul, trebuie să știi că, de fapt, încearcă să-mi găsească un soț.

Oh, dar nu l-ar fi deranjat dacă ea i-ar fi arătat orașul. Era superbă, și lui îi plăcea felul ei direct de a fi. Era conștient de faptul că întotdeauna îi fusese destul de ușor să atragă privirea doamnelor. Îl ajuta aspectul plăcut. Dar să găsească el pe cineva care să-i atragă atenția, asta era cu adevărat ceva deosebit.

- Pare să fie un obicei pe aici. Secretara bisericii a încercat deja să mă convingă să ies cu nepoata ei ca să-mi arate împrejurimile.

Ea ridică din sprâncene, evidențiindu-și ochii minunați.

- Debra? Da, trebuie să ai grijă cu ea!

- Am auzit că este foarte lipicioasă. El încuviință. Și vorbește foarte mult.

- Da, bea mai mult decât vrea Helena să recunoască, chiar a iscat niște bătaii memorabile la bar. Îi place destul de mult să-și întărească pețitorii și apoi să-i facă să se ia la bătaie.

- Bine de știut. Privi în jur și observă de îndată că toată lumea era cu ochii pe el. Presupun că tu nu vrei să-mi arăți împrejurimile. Poate, dacă ai face asta, oamenii ar înceta să mi le mai arunce în poală pe fiicele lor. Am observat că nimeni nu s-a oferit să-mi propună ca fiii lor să mă ajute. Să înțeleg că bărbații din Papillon nu cunosc orașul?

- Ai putea să spui asta despre mulți dintre ei. Dar nu e așa, pentru că nu prea sunt bărbați disponibili pe aici, iar când apare unul nou prin oraș începe o adevărată paradă, una de tip medieval, în care fiecare încearcă să arate cine are cea mai bună zestre. Trebuie să ții minte asta, indiferent ce îți spune mama mea. Eu nu am nici un fel de zestre. Eu vin cu mult bagaj. Cu o tonă de bagaj. Suspină, ca și cum tocmai își amintise ceva. Asta dacă nu ai prefera cumva ca un bărbat drăguț să-ți arate împrejurimile. Nu m-am gândit la asta, e cam pueril din partea mea. Știu un tip grozav. Numele lui e Michael Hendricks și e tare drăguț. Vați înțelege foarte bine.

Hopa! Lucrurile luaseră o turnură neașteptată. Ea zâmbea, iar acel zâmbet o făcu să se transforme dintr-o femeie frumoasă într-una superbă. Zâmbetul acela îi luminează chipul, dar se înșela amarnic.

- Mă simt foarte confortabil când doamnele îmi arată împrejurimile. Te-ai entuziasmat la gândul că ai putea să-mi faci cunoștință cu prietenul tău?

Își puse o mână în șold și îl privi hotărâtă.

- E vreun motiv pentru care nu ți-ar plăcea de prietenul meu?

El chicoti. Era clar că femeia asta era o războinică neînfricată.

- Sunt sigur că mi-ar plăcea de el, dar nu mi-ar plăcea de el pentru că mie îmi plac femeile. Adică îmi plac.

Ei îi apăru pe față cea mai drăguță încruntătură.

- Ești un bărbat care transmite mesaje confuze.

- Mi s-a mai zis.

Oh, o plăcea! Mult. Era foarte distractivă, dar nu în modul la care se referea Cal. Lui i-ar fi făcut plăcere să o cunoască pe această femeie.

- Ce zici de mâine? E duminică. Pot să-mi iau liber după-amiază.

Ea făcu ochii mari.

- Te dai la mine la înmormântarea mătușii mele?

Probabil se înroșise. Nu se gândise prea mult la asta și clar nu își dăduse seama că ea era rudă cu decedata. Crezuse că ea era una dintre acele persoane care veniseră pentru tocăniță.

- Ar fi foarte nepoliticos din partea mea, deci nu, nu mă dau la tine.

Ea îl privi din cap până în picioare.

- Da, ar fi foarte nepoliticos. Eu doar venisem să te avertizez că mama s-ar putea să încerce să te păcălească să mă scoți la o întâlnire. Să nu cazi în capcana asta!

Ea se întoarse și începu să se îndepărteze.

- Hei, nici nu mi-ai zis cum te cheamă! Cum o să știu să mă feresc de tine dacă nu-mi zici numele tău?

Ea privi înapoi, iar părul i se ondulă frumos.

- Seraphina Guidry. Să-l ții minte ca să nu mai trecem o dată prin asta. Bine ai venit în Papillon, domnule Jefferys! Sper să-ți placă șederea.

El o urmări cu privirea, observând-o cum se alătură unui grup de femei de aceeași vârstă cu ea. Începură să vorbească, iar conversația era evident despre el. Fără îndoială. Dar ochii ei îl căutară încă o dată, întâlnindu-i pe ai lui și apoi dispărând din nou.

Seraphina Guidry. Femeia despre care mătușa lui îl avertizase în mod special, femeia de care îl rugase să stea la distanță.

„Ea deja a ruinat un membru al familiei mele. Nu o să-i permit acelei profitoare să ia încă unul.”

Vestea bună era că el nu avea o avere de pe urma căreia să profite. Dacă avea să iasă cu el, trebuia să-l accepte așa cum era.

Era mai bine să păstreze distanța. Înaintă și se servi cu un pahar de limonadă, promițându-și să facă alegeri bune.

În timp ce le urmări pe Seraphina și pe prietenele ei, își dădu seama că era posibil să nu fie în stare să țină această promisiune.

capitolul 2

Cara DC

Ventilatorul din tavan se rotea, zgomotul acoperind ce spunea Quaid Havery. Seraphina abia dacă îl înțelegea pe bărbat, pentru că Luc se foia în brațele ei. Băiețelul ei era în etapa în care se cățara. Pe tot. Peste tot. În majoritatea nopților, se cățara și cobora din pātuțul lui, înspăimântând-o atât de tare încât nu mai putea să doarmă de grijă. Se urca pe rafturile bibliotecii și pe dulapul cu porțelanuri cu prea mare ușurință. Se urca pe oricine se întâmpla să-l țină în brațe ca și cum se născuse cu o sete nativă de a fi în cel mai înalt loc din orice cameră.

– Îmi pare rău, reuși ea să-i spună singurului avocat din Papillon. Ar fi trebuit să găsesc o dădacă, dar cam toată lumea care are grijă de băiețelul meu, în mod normal, este în această cameră. Noelle LaVigne e plecată în tabără științifică de vară la LSU. A trebuit să-l aduc.

În plus, era foarte greu să găsească pe cineva care să stea cu copilul duminica dimineața, când aproape toată

lumea era la biserică. Ironia era că, dacă ea ar fi fost la biserică, ar fi putut să-l lase pe Luc la creșă și nu ar fi avut acum această problemă. Dar fuseseră informați că mătușa Irene își dorise ca în prima dimineață după înmormântarea ei să-i fie citit testamentul și nu aveau să fie întârzieri. Mătușa ei avusese un ultim act de pură încăpățănare.

Fratele ei mai mare se ridică și întinse mâinile.

- Vino încoace, Luc! Nici mie nu-mi place să stau locului. Quaid, cât o să dureze? Cu toții știm că voia să-și lase puținul pe care îl avea acelui adăpost de pisici.

Erau cu toții acolo, familia ei. Mama și frații ei, Remy și Zep, și cumnata ei atât de drăguță, Lisa. Rămăseseră doar ei șase cu Luc. Își aminti de vremurile în care bunicii și tatăl ei trăiau, și sărbătorile erau evenimente mari, haotice. Ea crescuse înconjurată de mătuși, unchi și verișori, dar rând pe rând plecaseră din Papillon în căutare de oportunități, iar pe măsură ce generația mai în vârstă se prăpădise, cei tineri nu mai ținuseră legătura.

Ideea că nu putea să-i ofere fiului ei experiențele pe care ea le trăise o întrista, dar apoi se gândea la ce ar fi crezut bunicii ei dacă ar fi fost în viață și ar fi aflat că avusese un copil din flori.

Remy îl ridică pe Luc în brațe. Luc chicoti și îl privi pe unchiul lui cu adorație, așa cum obișnuia să facă.

Cel puțin știa că era iubit.

- Remy are dreptate. Mama ei era îmbrăcată în rochia favorită, cu jungle print, și avea părul prins într-un turban albastru-deschis, despre care spunea că îi oferea un aer mistic și înțelept, dar Sera era aproape sigură că îl purta doar ca să nu fie nevoită să-și aranjeze părul în fiecare zi. Nu înțeleg rostul acestei întâlniri. Irene nu avea prea multe în afară de acea casă prăpădită, care ar trebui dărâmată. Singurul motiv pentru care nu a făcut nimeni asta până acum era că toți știau că are o pușcă și că nu se teme să o folosească.

Bătrâna ei mătușă fusese o adevărată figură, cum le plăcea lor să zică.

- A avut cumva vreun milion de dolari, bani gheață, ascuns prin acele saltele vechi? întrebă Zed.

Și fratele ei mai mic era o adevărată figură.

- Te asigur că nu. Eu am petrecut mult timp cu ea și te asigur că nu avea nici două parale adunate.

- Bine, poate câțiva cenți, zise Quaid pe un ton care parcă voia să spună „eu știu ceva ce voi nu știți“.

Quaid avea vreo 30 de ani și își câștiga existența lucrând pentru două dintre cele mai bogate familii din parohie. Făcea atât de mulți bani de pe urma celor din familiile Darois și Beaumont, încât își permitea să facă multă muncă pro bono. Totuși, Sera fusese surprinsă că mătușă ei își bătuse capul să lase un testament.

Până la urmă, ea fusese cea care îi spusese Serei că voia ca trupul să-i fie aruncat în mlaștină, ca să o mănânce aligatorii, căci așa era ciclul vieții. Sera îi amintise atunci că asta nu implica și căratul unui cadavru în plasă de pește doar pentru a fi aruncat în mare - sau în burta lui Otis. Crezuse că mătușă ei pur și simplu își dorise să-i mai bage în sperieți pentru ultima dată. Sau că voia să devină o legendă. Legenda lui Irene cea Plutitoare.

Aveau suficiente povești cu fantome.

- Deci ne-a scris tuturor o scrisoare? Ar trebui să o citim și să ascultăm. E ultimul lucru pe care ni-l va cere vreodată.

- Eu nu aș spune asta, Sera. Quaid făcu o grimasă în timp ce ridică bucata de hârtie. Eu trebuie să citesc exact ce scrie. Înțelegeți, da? Sunt obligat, legal, să citesc fiecare cuvânt, deși opiniile ei nu sunt ale mele.

- Ce înseamnă asta? întrebă Lisa.

Zep gemu.

- Înseamnă că și-a băgat ghearele. Haide! Nu o să fie ceva ce nu am mai auzit. Să vedem. O să ghicesc. Eu sunt un dobitoc. Trebuie să mă opresc din... cum

îi spunea? Împrăștiatul seminței mele peste tot, sperând că o să prindă rod. Vezi, eu sper că nu o să prindă niciodată. De fapt, mă rog să nu crească niciodată.

- Ce-ar fi dacă m-ați lăsa să citesc scrisoarea?

Quaid privi în jos către hârtia pe care o ținea.

Sera o recunoscuse. Îi adusesese mătușii sale câteva caiete spiralate ca să-și scrie lista de cumpărături pentru că refuza să folosească telefonul și să trimită mesaje cu ce voia. Se părea că autoritățile acordau atenție tipului de cremă pentru proteză pe care-l folosea ea.

- Te rugăm.

Ea avea multe de făcut în acea după-amiază. Avea să lucreze șase zile la rând în săptămâna ce urma, ceea ce însemna că trebuia să-și facă toate cumpărăturile în acea zi. În mod normal, ar fi mers până la Irene pentru a se asigura că avea toate cele trebuincioase.

Avea să-i fie dor de ea. Cu toate excentricitățile ei, fusese blândă în felul ei. Când era mai tânără, Irene o învățase pe Sera să pescuiască și tot ea îi lăsase pe frații ei să alerge ca sălbaticii pe proprietatea ei. Când mergeau la mătușa Irene, singurele reguli fuseseră să vină întotdeauna la cină și să nu deranjeze numeroasele capcane pe care ea le pune prin împrejurimi. Chiar le spunea unde erau capcanele, iar mama ei zicea că așa le arăta Irene că ține la ei.

- Da, hai să ascultăm ce a avut de spus!

Remy îl mută pe Luc de pe o parte pe cealaltă și îi aruncă un zâmbet Serei ca și cum își amintise și el de acele vremuri.

- Prea bine.

Quaid se ridică de pe scaun și trase puternic aer în piept.

Dragi și iubiți membri ai familiei,

Dacă Quaid Havery citește asta, înseamnă că am murit și că mi-am irosit din bani cu acest avocat milos,

pentru că lumea este un loc oribil. Am vrut să plec, dar să vă las cu câteva vorbe înțelepte și în același timp să împart toate bunurile mele lumești.

– Am crezut că am împărțit deja toate bunurile ei lumești, zise mama ei, clătinând din cap și din turban. Seraphina a trebuit să găsească un cămin pentru toate acele pisici.

Ea chiar muncise din greu să găsească un loc pentru toate pisicile mătușii. Se dusese cu acele pisici peste tot în Louisiana de Sud, dar nu putuse să le lase în adăposturi. Acele pisici fuseseră copiii mătușii și nu ar fi putut să se uite la coșciugul ei dacă nu și-ar fi dat tot interesul.

– V-a lăsat la toți câte ceva, zise Quaid, uitându-se din nou la scrisoare.

Delphine, ești o femeie ridicolă, care crede în orice, de la cristale mistice la monștrii mlaștinii.

Mama ei ridică o mână.

– Ei bine, chiar am văzut un monstru al mlaștinii. Sau poate că era Buddy Evers după o zi proastă la vânătoare. Câteodată, nu-mi pot da seama, dar ar fi fost mult mai bine dacă Irene ar fi avut prin jur câteva cristale cu puteri vindecătoare.

– O să continui, zise Quaid.

Poate că ești o ființă prostuță cu care fratele meu s-a căsătorit, deși i-am zis că e o idee rea, dar în mod straniu voi doi ați reușit să aveți niște copii chiar decenti împreună, așa că iată sfatul meu. Fratele meu a murit de mult. Ieși în lume și trăiește, Delphine! Eu nu am făcut asta pentru că nu mi-a părut. Mi-a plăcut cum am trăit. Tu nu ești ca mine. Ai făcut o treabă minunată. Ai fost proastă, dar fidelă. Du-te și distrează-te! Și nu mă refer la escrocherii de moment cu turiști.

Îți las inelul pe care fratele meu ar fi trebuit să ți-l dea. Am fost egoistă și l-am păstrat pentru mine, dar acum e al tău. Și nu pentru că te-ai căsătorit cu fratele meu, ci pentru că ai rămas când ar fi fost mai simplu și ușor să pleci. Ești bătrână, fetițo! Nu ți-a rămas mult timp. Ar trebui să te distrezi cât mai repede pentru că acele riduri te ajung din urmă, indiferent cât de strâns legi turbanul.

Sera se abținu să nu izbucnească în râs. Asta era mătușa ei.

- Mi-a lăsat inelul? Mama ei suspină și apoi își atinse turbanul. Iar asta e mult mai ieftin decât botoxul și mult mai sănătos. Nu că aș avea multe riduri. Dar apreciez inelul. A fost inelul mamei ei. Ar fi trebuit să ajungă la tatăl tău, ca el să-l dea la cererea în căsătorie, dar Irene s-a supărat. Eu nu m-am opus, dar întotdeauna am iubit acel inel.

Nepotului meu, Remy, îi las 20 de dolari ca să se tundă. Și să nu te duci la Seraphina, pentru că nu are deloc talent la tuns.

Quaid suspină.

- După cum am spus, nu sunt cuvintele mele.

Remy chicoti.

- Cotoroața mereu mă bătea la cap să mă tund, dar soția mea crede că sunt sexy așa, deci voi dona cei 20 de dolari.

- Sunt în mod specific pentru o tunsoare. Eu trebuie să mă asigur că o faci, să te verific, îi răspunse Quaid.

- Cred că vom supraviețui fără cei 20 de dolari, zise Lisa, clătinând din cap.

- Mie mi-ar prinde bine 20 de dolari. Zep se ridică. Îmi tund eu părul. Eu arăt bine și cu păr, și fără. Am acel tip de mandibulă care se potrivește cu orice stil.

Quaid îl ignoră. Ceea ce arăta că petrecuse suficient timp în preajma lui Zed.

Lui Zéphirin Guidry îi las o cutie de prezervative și rugămintea de a-și băga mințile în cap și de a le folosi. Un bărbat tânăr nu ar trebui să-și împrăștiie sămânța așa.

Zep făcu semn către Quaid.

- Vezi? Ți-am zis. Totuși, o să iau prezervativele. De fiecare dată când mă duc să cumpăr din astea de la Fast Mart, Evelyn Gillwater se roagă pentru mine. Acolo, fix în mijlocul magazinului. E foarte rușinos, mai ales că nu-mi dă cutia decât după ce a terminat rugăciunea.

Pe Sera începea să o cuprindă spaima, pentru că era sigură că mătușa ei pregătise ceva teribil și pentru ea. Irene mereu o bătuse la cap să-și facă o carieră și să nu mai schimbe joburile ca pe șosete. Apoi mai fuseseră sarcina neașteptată și refuzul ei de a spune cine era tatăl, așa că Irene decisese că era un bărbat însurat și că Seraphina adusese rușine întregii familii, pătând onoarea acesteia.

Nepoatei mele Seraphina îi las acest sfat. Ți-ai distrus toată viața. Nici nu te-ai strădui la școală. Ai fost prea leneșă ca să înveți. Ai petrecut prea mult și apoi te-ai trezit în belele.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Voia să împingă scaunul și să plece. Nu era ceva ce nu mai auzise. Dacă ar fi fost într-un oraș mai mare, nimeni nu ar fi băgat-o în seamă pe femeia de 21 de ani cu un copil din flori. Hallie avusese 23 de ani când născuse. Dar Hallie se măritase, și tot orașul tratase evenimentul ca pe o mare petrecere, felicitând-o pe cea mai bună prietenă a ei,

pe când pe ea o priveau de parcă ar fi fost o tragedie ambulantă.

Îndurase totul pentru că nu avea de gând să dea bir cu fugiții. Făcuse tot ce putuse pentru mătușa ei. Dar nu putea controla ce făcea mătușa ei acum.

Quaid o privi cu blândețe și compătimire.

– Nu e totul rău, Sera. Lasă-mă să termin!

Tu singură te-ai băgat în belele. Doar tu te poți scoate din ele. Știu că toată viața ta oamenii ți-au spus că ești foarte frumoasă, dar poți fi mai mult dacă alegi să fii. Și trebuie să fii, pentru că ești mamă acum, și acel băiețel merită tot ce ai. E timpul să nu te mai prefaci că ești altceva. Ești o persoană care are grijă de alți oameni, Seraphina Guidry. Ești persoana care face ca viața să fie mai ușoară pentru ceilalți, chiar și pentru femei bătrâne care detestă lumea. Nepoatei mele, Seraphina, îi las casa mea, pământul meu și 50 000 de dolari care trebuie să fie folosiți pentru îmbunătățiri. Ar fi fost 52 000, dar Quaid Havery este foarte mândru de educația scumpă pe care a primit-o. Asta e șansa ta, fetițo! Vinde-o! Păstrează-o! Transform-o în ceva frumos! Îți mulțumesc pentru bunătate.

La revedere tuturor!

Acum lacrimile nu se mai opreau. Cuvintele îi pătrunseseră în suflet. Oare ea putea fi mai mult? Era un cadou gigantic, se simțea copleșită. Oare putea? Clătină din cap, încercând să se dezmeticească.

– La naiba! zise Zep.

Ea se întoarse către fratele ei mai mic. Oare putea să ia 50 000 de dolari și să nu-i împartă cu familia ei? Nu erau supărați pentru că ei nu primiseră nimic, iar ea primise o mică avere? Nu era corect.

– Zep, ar trebui să vorbim despre asta.

Fratele ei încuviință.

- Să fii sigură. Quaid a primit 2 000 de dolari pentru că a citit o scrisoare. Mamă, trebuie să mă duc la școala de drept!

- A fost mai mult de atât la mijloc, protestă Quaid.

- Mătușa Irene a avut 50 000 de dolari? Remy părea șocat. Odată, a încercat să mă servească cu un sos de salată care expirase de cinci ani, și când i-am spus că mlaștina nu trebuie să fie verde, mi-a zis că sunt nepoliticos.

- Dragii mei, nu pot lua banii doar eu. Trebuie să-i împărțim.

Aveam să vândă pământul. I se făcea rău numai când se gândea la asta, pentru că iubea din tot sufletul acel pământ. Fusesse terenul ei de joacă în copilărie. În ciuda faptului că locuința era cam dărăpănată, întotdeauna iubise acea casă. Avea o verandă mare, care înconjura casa, de unde se puteau vedea apa și coloanele superbe ale fațadei. Bine, puteau fi superbe dacă erau reparate și vopsite. Era nevoie de multă muncă pentru restaurare. Nu era ca și cum putea să se ocupe singură de asta.

Dar cu 50 000 de dolari putea să încerce să facă locul să strălucească.

Dar nu putea să cheltuiască 50 000 de dolari pe un proiect imobiliar.

- Nu poate fi vorba despre împărțirea banilor, zise Quaid. Eu sunt executorul acestui testament, și singurul lucru pe care-l poți face cu banii este să repara conacul Guidry. Eu răspund de cheltuieli și nu mi-aș face datoria dacă nu aș onora testamentul.

- Sera, eu și Zep nu luăm nici un ban, zise Remy. Totul ți se cuvine.

- Stai un pic, începu Zep.

Mama ei se întinse și îl lovi ușor pe Zep peste piept.

- Tu să taci!

- Păi, tu ai primit un inel, și Sera a primit o casă și bani. Tot ce am primit eu este o cutie cu prezervative.

Zep observă privirea aspră a mamei. Pentru care voi fi etern recunoscător. Hei, pot să-l tund eu pe Remy pentru cei 20 de dolari?

- Nu te atingi de părul lui.

Lisa rânji ca și cum îi plăceau șotiile lui. Câteodată, ea credea că Lisa vedea tot orașul ca pe o mare telenovelă.

Sera se ridică și îl confruntă pe fratele ei mai mare. Remy avusese întotdeauna grijă de ea în copilărie. Plecase pentru mult timp, dar când, în final, se întorsese acasă pentru a prelua afacerea familiei, restaurantul, își reluase din plin rolul de a avea grijă de ea. Remy și Lisa erau singurii oameni din lume, în afară de mama ei și de Angela Beaumont, care știau adevărul despre nașterea lui Luc. Ea își luă copilul în brațe.

- Nu pot să fac asta, Remy. Nu e corect.

- Oh, eu cred că e foarte corect! Fratele ei o privi cu compasiune. Tu ai fost singura care s-a dus la mătușa Irene de trei ori pe săptămână pentru a te asigura că este bine în ciuda faptului că aveai un job, că mergeai la școală și că aveai un copil în grijă. Tu te-ai ocupat de nevoile lui Irene și tot tu ai avut grijă să o mai scoți din casă, măcar la sărbători, ca să mai iasă și ea din acel loc. Întotdeauna ai făcut totul cu dragoste. Nu spun că trebuie să te duci acolo și să transformi locul acela în casa ta, dar e ceva special și nu ar trebui dărâmat și transformat în cine știe ce fast-food sau în baltă de pește de mâna a doua pentru cine știe ce texan bogat.

- Dar cum aș mai putea găsi timp să lucrez și la asta?

- De aceea ți-a lăsat banii, zise mama ei. Ai abilitatea și inteligența de a angaja pe cineva. Și, da, poți să o faci. Tu i-ai ajutat pe Lisa și pe Remy să-și scoată covorul și să-l înlocuiască cu parchet. Știi cum să faci lucrurile mărunte. Cu siguranță, nu poți repara dușul ăla al ei, care pare că aruncă cu sânge, dar este exact genul de lucru pentru care plătești.

Se simțea copleșită, iar Luc părea să simtă asta. Îi cuprinse chipul între mânuțe. Era ceva ce obișnuia să facă de când învățase să țină capul ridicat. Își punea mânuțele pe obraji ei, făcând-o să se uite în ochii lui, apoi o privea cu atâta dragoste încât ea știa că puteau trece prin orice.

Își îmbrățișă strâns copilul. Făcuse un lucru bun. Mai putea face unul.

- Bine atunci, dragul meu, se pare că avem un proiect mare de realizat.

Și poate - doar poate - avea să reușească să-i ofere viața pe care el o merita.

Harry se așeză la masa exagerat de lungă, unde se servea mâncarea, sigur că aspectul impozant al acesteia impresiona orice invitat. Și el era impresionat de măiestria celui care o făurise, redând impecabil perioada colonială din Antichitate, deși era un pic cam mult ca masă de mic dejun. Bine, el nici nu era obișnuit să aibă servitori care să pregătească bufetul în fiecare duminică dimineață.

Își luă o brișă și niște cafea, apoi se strecură pe scaunul aflat în fața verișoarei lui, Angela, care părea deja foarte vioaie și pregătită să facă față provocărilor zilei. Nu era sigur cum reușeau, însă, de când era la casa Beaumont, Angela și mătușa lui, Celeste, mereu arătau perfect. Era ca și cum refuzau să iasă din camerele lor fără tratamentul complet marca Chanel.

Putea să parieze pe orice că blonda drăguță pe care o întâlnise cu o zi în urmă arăta teribil de simpatic, toată ciufulită după somn, cu părul împrăștiat în toate direcțiile.

Se gândise la ea toată noaptea. Trecuse destul de mult timp de când o femeie îi acaparase gândurile.

- Nu pot să cred că mama ți-a dat voie să-l aduci pe Shep în casă. Angela întinse o mână către ciobănescul

german care abia aștepta să se gudure pe lângă ea. În copilărie, nu am avut niciodată câini.

- Asta nu a fost vina mea.

Celeste intră în cameră îmbrăcată într-o rochie șic, cu tocuri foarte înalte, care îl zăpăceau. Nu înțelegea cum reușeau femeile să meargă pe așa ceva. Era îmbrăcată pentru a merge la biserică, un obicei frecvent prin acele locuri. Se așeză pe scaunul ei, și servitoarea aduse de îndată o carafă elegantă, umplându-i ceașca.

- Bunica ta credea că animalele trebuie să stea doar afară. Mătușa lui zâmbi ușor, un gest care-i schimbă complet expresia severă pe care o etala în mod obișnuit. Mi-a fost dor de câini. Noi am avut mai mulți în copilărie, în Texas.

Shep știa întotdeauna când cineva era gata să-l mângâie. Înaintă către mătușa lui, împingând capul. Celeste îl mângâie.

- Ce băiat frumos! Privi către Harry. Eu și mama ta am avut o potaie bătrână pe care o strigam Sparkles. Era cea mai urâtă creatură și părea de o răutate neîntruchipată, dar era atât de dulce! Îi speria pe toți cei care nu-l cunoșteau, dar avea un suflet blând.

- Mama vorbea mult despre el. Mereu avea câte un câine, explică Harry. Câteodată, mai mult decât unul. Mergea și făcea muncă voluntară la adăpost și apoi venea acasă cu cine știe ce corcitură pe care știa că nu o voia nimeni.

- Suna a ceva ce ar face sora mea, zise Celeste, încuviințând către servitoare, care ieși din cameră. Celeste se ridică de pe scaun. Eu și Angie mergem la biserică și apoi la o întâlnire cu florarul. Nu mai e mult și va merge la altar.

Angie zâmbi și roși ușor.

- Câteodată, mi se pare că totul se întâmplă așa de repede. Vreau să-mi amintesc tot.

Verișoara lui părea un om bun și lui îi plăcea și de logodnicul ei. Austin era avocat în New Orleans. Se cunoscuseră printr-un prieten comun, iar de atunci avuseseră o relație de câțiva ani până ca el să o ceară.

- Secretara bisericii abia așteaptă. Mi-a zis, dacă nu mă înșel, că acesta este evenimentul social al anului.

- Tocmai de aceea avem nevoie ca Harry al nostru să transforme foișorul într-un loc minunat, zise Celeste. Se încruntă ușor, privind spre Angie. Draga mea, nu uita că marți ai probă la rochie! Nu vrei prea mulți carbohidrați.

Angie se rușină, schimbându-se la față atât de repede încât, dacă Harry nu s-ar fi uitat la ea, nici nu și-ar fi dat seama, căci de îndată își recăpătă expresia goală. În timp ce mama ei continuă să spună cum avea Harry să salveze ziua, Angie ridică șervețelul și împinse farfuria pe care abia o atinsese.

- Ce planuri ai pentru astăzi, Harry? îl întrebă mătușa lui. Din ce am înțeles, materialele pentru proiect ajung abia săptămâna viitoare. Ar trebui să ieși să vezi orașul. Angie, nu ai nici o prietenă care să-i arate împrejurimile? Nu cea grasă. Și nici cea plictisitoare. Am putea să o rugăm pe vreuna dintre fetele cu care ai fost în frăție la facultate.

Se părea că toată lumea încerca să-i aranjeze întâlniri. Shep renunțase să mai fie atent la ei și se așezase la picioarele lui.

- Cred că pot să mă plimb și singur.

- Îl scot eu în oraș diseară, mamă.

Calvin căscă în timp ce intră, umplându-și farfuria.

- Dragul meu, poate că din când în când ai face bine să mai stai și acasă.

Tonul lui Celeste devenise rece.

Vărul lui purta aceleași haine ca în ziua precedentă, dar lui Cal nu părea să-i pese că tocmai făcea marșul rușinii. Pur și simplu, îi făcu semn servitoarei să-i umple

cana de cafea și se așază la celălalt capăt al mesei, cel opus mamei lui.

- De ce aș face asta? Nu mi-ai spus tu că sunt un bărbat tânăr, care trebuie să aibă viață socială? Mulțumesc, Annemarie.

Servitoarea încuviință și dispăru din nou.

Harry se întreba dacă ea rămânea în fața ușii, afa-ră, așteptând să fie chemată. Era foarte ciudat, iar toată situația îl făcea să se simtă incomod, mai ales că era capabil să-și aducă singur cafeaua. Era bine că începea să se apropie de familia lui și să-i cunoască pe toți, dar nu avea să-și găsească locul acolo.

- Cred că noi vedem lucrurile foarte diferit, fiule. Vocea mătușii lui era glacială. Când am spus că e bine să ai o viață socială, m-am gândit să participi la petreceri și să cunoști oamenii potriviți. Nu să ȝopăi din bar în bar cu toți nenorociții. Știi ce părere am despre cei din familia Guidry și cu toate acestea îți petreci timpul cu ei la bar.

- E un restaurant. Cal nu părea deranjat de răceala ei, dar chiar dacă era, nu o arăta. Iar Zep e prietenul meu. Știu că nu înțelegi conceptul de prieteni și că ne-ai învățat să vedem oamenii doar ca pe piese de șah pe o tablă, dar nu putem fi toți perfecți ca tine.

Celeste se aplecă, de parcă urma să-i țină o morală bună, dar apoi își aminti că nu erau singuri. Zâmbi reținut către Harry, așezându-se din nou în scaun.

- Tu știi cu cine e mai bine să-ți petreci timpul. Pari să le știi pe toate la frageda vârstă de 27 de ani. Bine, la vârsta ta, eu eram măritată și te aveam pe tine, dar, evident, generația mai tânără știe mai bine.

Vărul lui rânji.

- Da, cu siguranță așa e, mai ales că până acum am atins performanța de a nu mă pricopsi cu un copil ne-suferit și plângăcios. Pot să spun asta pentru că vorbesc

despre mine. Angie a fost un copil cuminte și cu toții știm că Wes a fost perfect.

Simpla rostire a acelui nume păru să întunece camera. Până și Shep părea să înțeleagă că se întâmplase ceva foarte rău. Înălță capul, iar Harry își puse o mână pe creștetul lui.

Cal își lăsă cana pe masă.

- Îmi pare rău, mamă. Promit că o să-l scot pe Harry afară și că nu o să mergem la Guidry. Și o să ne întoarcem la o oră decentă. Momentan, nu cred că Harry vrea să i se aranjeze vreo întâlnire. Să-i dăm o șansă de a se acomoda înainte să începi o adevărată paradă cu domnișoare cumsecade și din familii bune.

Celeste păru să accepte oferta de pace pe care Cal i-o propusese.

- Bine, atât timp cât tu nu te apuci să-i faci o paradă cu tinere domnișoare nu prea cumsecade. Celeste se întoarse către Harry. Ieri am auzit, de la unii dintre prietenii mei, că fata aia, Guidry, ți-a dat târcoale chiar la înmormântarea mătușii ei. Cât tupeu are fătucă aia! Nu e de mirare că a intrat în belele. Ar trebui să stai departe de acel gunoi.

- Nu s-a dat la mine. M-a avertizat că mama ei s-ar putea să încerce să ne aranjeze o întâlnire.

Care era problema mătușii cu cei din familia Guidry? După conversația pe care o avusese cu Seraphina cea îndrăzneată, vorbise și cu fratele ei, Remy, care fusese în Marină. Și, firesc, se simțise mai bine în clubul foștilor membri militari. Era un mediu în care se simțea confortabil și îi plăcea mai mult să discute cu ei decât să afle bârfele orașului ori să vorbească despre politică. Îi plăcuse de Remy și de frumoasa lui soție, Lisa. Și, clar îi plăcuse tocănița.

Celeste împinse scaunul.

- Bineînțeles că Delphine încearcă să găsească un bărbat pentru fiica ei. Fata aia aduce numai necazuri,

Harry. Și nu e suficient de deșteaptă încât să se protejeze. Sau a rămas însărcinată intenționat, încercând să-l prindă pe bărbatul cu care se culca la acea vreme. Ce încerc să spun e că Seraphina Guidry e o mamă singură. Nu este genul de femeie de care trebuie să te apropii și ar trebui să te păzești de toată familia. Angie, eu mă duc să-mi verific machiajul. O să fiu gata într-o jumătate de oră. Să nu întârzii! Și ar trebui să-ți schimbi pantofii. Sandalele nu sunt potrivite pentru biserică.

Mătușa lui ieși fără să se atingă de mâncare.

Angie îi aruncă o privire fratelui său.

- A trebuit să amintești de Wes, nu?

Cal suspină.

- Îmi pare rău. Mă tot înțepa. Am avut o noapte lungă.

- Sunt sigură, ripostă Angie. Dar nu trebuie să stai tu toată ziua cu ea. O să se comporte urât cu toată lumea.

- Voi nu vorbiți niciodată despre Wes?

El găsea asta foarte straniu. Fotografiile cu Wes erau peste tot. Vărul lui mai tânăr murise la nici trei luni de când fusese trimis în Afganistan. Fusese ucis într-un accident.

- Oh, ea vorbește despre el, dar de obicei o face când vrea să-mi dea de înțeles că mai bine muream eu în locul lui Wes, răspunse Cal.

- Nu e adevărat.

Angie se ridică și se îndreptă către bufet, luând o brișă.

- Serios? Cal o privi foarte sceptic pe sora lui. Și când mi-a zis „Știi prea bine că mi-aș dori ca Wes să fi fost aici în locul tău“, la ce crezi că se referea? Era o metaforă?

- La naiba! zise Harry.

- Era amețită și nu vorbea serios. Angie se așeză înapoi și se întoarse către Harry. Mama s-a îmbătat anul trecut, la comemorarea morții lui Wes. A fost foarte dură

cu noi toți, dar ne-a cerut scuze a doua zi. Cu siguranță nu vrea moartea lui Cal, ci doar să fie mai serios.

Cal zâmbi, dar fără să fie amuzat.

- După ce a murit Wes, Angie s-a transformat într-un inger. Mama nu pare să fie capabilă să iubească mai mult de o persoană în același timp, ci doar pe rând. Poate că ar fi fost altfel dacă Wes s-ar fi îmbolnăvit.

Știa și el câte ceva din toată povestea.

- A avut cancer când era mic, nu?

Angie încuviință.

- A fost diagnosticat cu cancer când avea patru ani. Mama i s-a dedicat complet din acel moment. A trecut prin multe de la o vârstă fragedă. A fost oribil, dar a primit cea mai bună îngrijire, iar până să ajungă la șapte ani, nici nu-ți mai puteai da seama că a fost bolnav vreodată. Era sănătos. Wes se recuperase după cancer. Mama, nu.

Cal suspină.

- Wes a fost copilul perfect, copilul-miracol. Bine, singura excepție era alegerea prietenilor. Dacă vrei să știi de ce vrea mama ca tu să stai departe de Sera, ei bine, asta e pentru că Wes a fost îndrăgostit nebunește de ea.

Angie clătină din cap.

- Au fost prieteni. Atâta tot.

- Da, dar Wes mereu a vrut mai mult. Cal părea oboșit în timp ce sorbea din cafea. Fratele meu mai mic a fost un băiat bun, dar era obișnuit să primească tot ce voia. A curtat-o pe Sera ani buni. Părinții noștri ne-au trimis primii la școală. Unii dintre copiii mai mari obișnuiau să-l necăjească pe Wes. Sera i-a luat apărarea. La început, a fost singura lui prietenă. De multe ori, cred că atunci s-a legat de ea sufletește, dar ea nu l-a plăcut niciodată în acel mod.

- Cum am zis, au fost prieteni, confirmă Angie. Ea chiar nu e o persoană rea. De fapt, Sera e foarte drăguță. Doar că nu prea a avut noroc. Are într-adevăr un copil.

- Mulți oameni de vârsta ei au copii. Nu e ca și cum e o mamă adolescentă. El era destul de derutat de multe lucruri. De ce toată lumea vorbește despre asta ca și cum ar fi ceva foarte scandalos? Nu mai suntem la 1800. Femeile pot să aibă copii și fără a se mărita.

- Nu și în lumea bună dintr-un oraș mic. Cal ridică furculița. Să nu mă înțelegi greșit. Sunt multe zone din acest oraș despre care nimănui nu-i pasă, dar cei din familia Guidry sunt ciudați. Nu sunt nici bogați, dar nici săraci. E una dintre cele mai vechi familii din oraș, dar nu o să-i vezi la petrecerile mamei. Ea îi consideră inferiori.

- Și voi la fel?

Voia să afle dacă snobismul era sau nu înrădăcinat în această familie în care se găsea acum.

- Eu mereu îmi petrec timpul cu Zep pentru că e un băiat bun și amuzant. O să descoperi repede că acea parte din oraș e mult mai amuzantă decât asta, recunosc Cal. Problema Serei e că nu a vrut să spună nimănui cine e tatăl copilului ei, iar asta înseamnă un singur lucru. Că e căsătorit. Fiecare femeie căsătorită din oraș stă cu ochii pe acel copil pentru a vedea cu cine va semăna când va mai crește, așteptând astfel să descopere care bărbat și-a înșelat soția. Până acum, seamănă cel mai bine cu unchiul lui. Dacă Sera are de gând să ia acest secret în mormânt, atunci ar fi mai bine pentru toată lumea ca Luc să semene în continuare cu un Guidry.

- Câți ani are?

Deci la asta se referise când îi spusese că avea bagaj.

- Nu știu, răspunse Cal, ridicând din umeri. Doi sau trei. Știu doar că nu e de joacă cu mamele singure, așa că nu m-am atins de ea, ceea ce e păcat pentru că e tare bună. Chiar și după ce s-a îngășat un pic după naștere. Sunt sigur că toate kilogramele în plus s-au dus în locurile potrivite, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ceva din vorbele lui îl făcu să se ridice în picioare.

- Nu, nu înțeleg. Mi s-a părut o tânără foarte agreabilă și, sincer, chiar dacă nu ar fi fost, nu ar trebui să spui asemenea lucruri.

Cal își dădu ochii peste cap.

- Bine, Căpitanul America e la noi în casă. O să te distrezi stând cu noi. O să mergem să bem niște bere și o să vedem dacă îți putem scoate acest băț din fund.

Dacă a fi politicos însemna să aibă un băț în fund, atunci asta nu-l deranja deloc.

- Nu știu. Mie îmi place cum se comportă Harry, zise Angie zâmbind. Eu cred că el și Sera s-ar înțelege. Ea are nevoie de ceva bun în viața ei. A ieșit cu acel tip, Jackson, care stătea la două orașe distanță. Am auzit că a părăsit-o când a vrut să-i facă cunoștință cu Luc. A zis că el a căutat doar să se distreze, nu să aibă grijă de copilul altui bărbat.

Jackson părea un imbecil. Asta nu însemna că el era interesat de ceva serios. Dar Seraphina Guidry îl fascina. Dacă era o scânteie, nu l-ar fi deranjat să transforme relația în ceva bun pentru amândoi. Cu siguranță, nu ar fi zis nu unei relații doar pentru că ea avea un copil.

- Ei bine, mi-a zis foarte clar că nu este deloc interesată de mine.

Cu toate că fusese o chimie clară între ei. Trecuse prin destule încât să-și dea seama că exista atracție și scânteii. Între el și Sera erau scânteii. Dar nu știa dacă acel mic foc dintre ei era suficient pentru a scoate flăcări. Ar fi putut să afle doar dacă petrecea mai mult timp cu ea.

Ar fi fost o greșală pentru că el nu stătea acolo, în Papillon. Venise doar pentru câteva săptămâni. Șase cel mult. Poate două luni. Apoi avea să plece iar la drum, să vadă țara, să facă tot soiul de munci strănii. În plus, ce putea el să-i ofere unei mame care sigur era în căutarea cuiva care să aibă grijă de ea?

Bineînțeles, să aibă grijă nu însemna doar bani. Nu însemna o viață lipsită de griji. Nimeni nu avea asta. Viața însemna să faci față provocărilor. Să treci prin perioade grele. Pentru familia lui, grijă însemnase să rămână în preajmă când toate mergeau rău. Tatăl lui nu avusese bani în majoritatea timpului, dar avusese un braț cald pe care-l pusese la dispoziția mamei mereu.

- Asta e foarte bine, pentru că mama ar face o criză dacă ar auzi că ești interesat de ea, zise Cal, acum mâncând cu poftă. În plus, o să fie mult prea ocupată. Mai devreme au citit testamentul și se pare că bătrâna Irene nu a lăsat casa aceea dărăpănată adăpostului de pisici, așa cum se crezuse.

- Mama încearcă de ani buni să dărâme acel loc, îi explică Angie. Eu cred că e foarte frumos, dar mama zice că urâtenia de acolo îi dă dureri de cap. Eu, personal, cred că mama vrea pământul. S-ar uni cu proprietatea noastră. În plus, are un acces la apă mai bun. Se zvonește că pe vremea prohibiției cei din familia Guidry erau contrabandiști și că sunt camere secrete peste tot în acel loc. Nu a stat nimeni acolo de ani buni, cu excepția lui Irene și a familiei ei, iar din ce mi-a zis Sera, foarte multe camere sunt baricadate, fiind închise în cuie și scânduri. Cui i-a dat proprietatea? Spune-mi că a lăsat-o Societății Istorice! Mama o conduce și o să găsească o cale să o ia. S-ar putea să o ia la preț mic.

- Nu mi se pare corect, răspunse Cal. Casa aceea este în familia lor de peste 150 de ani. Nu au fost mereu parte din clasa mijlocie. Mama uită asta uneori. Nici mătușa Celeste nu a fost bogată mereu. Și asta uită.

Poate că mătușa lui era bună cu el, dar lui nu-i plăcea deloc cum vorbea despre familia Seraphinei. Nu era treaba lui să o corecteze, mai ales că abia dacă o cunoștea pe femeie.

- Da, îi place să uite asta complet. Cal încuviință către el. Uită să menționeze că, atunci când l-a cunoscut pe tata, era stewardesă.

- Însoțitoare de bord, îl corectă Angie. Așa se numesc acum.

- Pe vremea aceea era stewardesă și a avut o aventură cu un om de afaceri, care s-a căsătorit cu ea când a rămas însărcinată, așa că doar a avut mai mult noroc decât Sera, evidenție Cal. Să nu-i spui că știu, apropo. Mereu încearcă să mă convingă că a fost o sfântă. Bunica Beaumont avea grijă să-mi spună această poveste ori de câte ori voia să-mi amintească faptul că sunt pe jumătate sărac. Ca și cum aveam asta în ADN. Dacă stau să mă gândesc bine, Sera e cea norocoasă acum, pentru că ea este noua proprietară a conacului Guidry, a pământului și conform surselor lui Josette, din această dimineață, a unei mici averi.

Angie își dădu ochii peste cap.

- Ai plecat urechea la gura lumii? Știi deja că oricine vorbește cu acea fată răutăcioasă află numai prostii.

El ridică ușor din umeri.

- Bine, spuneau ceva și despre niște cadavre și faptul că trebuia ascuns trecutul criminal al lui Irene pentru a intra în posesia casei.

Papillon era un loc foarte straniu.

- Deci Sera a moștenit un conac?

- E conac doar cu numele, îi explică Angie. A fost o reședință importantă la începutul secolului XX. Prin anii '50, majoritatea familiei se mutase în oraș și cum-părase casa în care locuiesc Delphine și Sera. Au ridicat restaurantul, dar Irene nu a fost interesată de asta, așa că a avut grijă de casa veche. Odată cu moartea străbunicilor, familia Serei a rămas cu restaurantul, iar Irene cu vechea proprietate. Toată lumea a crezut, la un moment dat, că avea să o vândă ori să o doneze. Sunt surprinsă că i-a lăsat-o Seraphinei.

- Sera e singura care a avut grijă de acea femeie, îi răspunse Cal. Eu nu sunt deloc surprins.

- Eu doar mă întreb dacă de asta a avut grijă de ea. Angie împinse scaunul. Trebuie să mă duc să-mi schimb pantofii. Nu am de gând să fiu eu cea care-i spune mamei că Seraphina e acum vecina noastră. Poate să afle și singură. Sper doar că e un simplu zvon. Dacă nu e, atunci Sera a moștenit mai mult decât o casă care stă să se dărâme. Tocmai s-a băgat peste ceva ce mama mea vrea și asta nu are cum să se termine cu bine. Ne vedem când ieșim de la biserică. Și să știți că nu e drept că eu trebuie să merg și voi, nu.

- Nu mă căsătoresc eu, căscă Cal și se lăsă pe spate în scaun. Nu trebuie să-l impresionez eu pe preot. Harry nici măcar nu e catolic. El e cel mai norocos dintre noi. Poate să se uite la cât fotbal vrea duminica.

- Să sperăm că o să fie fotbal și în iad, zise Angie, făcându-i cu ochiul. Pa, băieți!

Harry încă avea întrebări.

- De ce o urăște mătușa Celeste pe Seraphina? Ai spus că era prietenă cu Wes. Înțeleg că nu a vrut să iasă cu el, și, din ce spui tu, nici n-au ieșit.

- Nu, Sera nu era interesată de el în acel mod. Sfântul meu frate nu era genul ei, răspunse Cal. Îi plăceau mai mult băieții răi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Sera era destul de populară în liceu. Nu am putut să-l conving niciodată pe Wes că nu avea să-l bage niciodată în seamă.

- Și mama ta o urăște pentru că nu l-a vrut pe Wes?

- Nu. O urăște pe Seraphina pentru că o învinovățește că Wes și-a pierdut mințile din cauza ei și s-a înrolat în armată.

Harry se holbă la el. Știa că Wes nu avusese nevoie de armată așa cum avusese el, dar nu credea că înrolarea însemna nebunie.

Cal suspină.

- Nu am vrut să spun asta. Ar fi fost minunat dacă Wes și-ar fi dorit să-și servească patria, însă nu a fost așa. A fugit.

- De cine? De ce?

Din ce își dădea seama Harry până acum, viața lui Wes ar fi trebuit să fie foarte bună.

Fața vărului său se întunecă, având o privire serioasă pe care rareori o văzuse.

- Wes era în ultimul an la colegiu. Sera lucra, dar din cine știe ce motiv s-a dus la Baton Rouge. Apoi s-au certat. Nu știu exact ce s-a întâmplat. Cred că Wes i-a dat un ultimatum prostesc. I-am zis că ar fi trebuit să aibă răbdare și că ea avea să cedeze, în cele din urmă, și să se culce cu el. Nu avea cum să se însoare cu ea, dar putea să se distreze. Așa cum am zis, nu știu ce s-a întâmplat, dar a venit acasă și le-a zis mamei și tatei că s-a lăsat de școală și că pleacă în armată. A zis că avea să-i demonstreze Seraphinei că putea fi un bărbat adevărat.

Harry suspină.

- La naiba! Asta explică totul. A renunțat la diplomă, la tot pentru o femeie. De ce ar fi făcut asta? De ce i-a zis să se ducă în armată?

- Cine știe? Cal ridică din umeri, ca și cum nu mai conta, iar privirea lui tristă se transformă în răutate, ca și cum purta o mască. Poate că voia să scape de el. Wes putea să fie foarte enervant. Sera fusese unul dintre copiii cool în liceu. La acea vreme, Wes era la școala privată. S-ar fi întors în Papillon după absolvire. Poate că ea nu a vrut să-și strice viața socială. Nimic nu a avut vreun sens pentru mine, dar mama o învinovățește pe Sera pentru moartea lui Wes și n-o să-i placă deloc că ea se va instala aproape de curtea casei noastre, indiferent de cât de mare e grădina. O să pună multă presiune dacă ce am auzit e adevărat. Deși, dacă Sera are bani, o să se lupte cu ea. Oricum, o să fie interesant.

Nu-i plăcea să se gândească la femeia cu zâmbet fermecător care îl făcuse pe vărul lui să renunțe la colegiu, dar cunoscuse și el femei care se hrăneau din manipulare. Și bărbați. Nu erau fericiți dacă nu dețineau controlul, iar câteodată le făcea plăcere să distrugă viețile altora.

Nu avea nici un sens, dar nici nu trebuia să aibă pentru că intenționa să stea departe de Seraphina. Nu avea de gând să producă o ruptură în familie pentru o femeie pe care abia o cunoscuse.

- Bine, eu mă duc să lucrez. O să fiu în magazie.

- Eu o să fiu în camera de relaxare. Joacă Saints. Urcă atunci când ai chef de socializare, se oferi Cal. Și am vorbit serios când am zis de ieșirea de diseară. O să ieșim la un bar din afara orașului. O să-ți placă.

Cel mai probabil nu avea să-i placă, dar cel puțin avea să se asigure că vărul lui avea să ajungă acasă. Împinse scaunul în spate și începu să-și strângă farfuria. Servitoarea apărui lângă el înainte să apuce să facă vreun gest. Luă farfuria din mâna lui și ridică și cana.

- Mulțumesc, zise el.

Ea nu privi în urmă.

Era o lume stranie, foarte stranie. Era fericit că el și Shep se întorseseră la magazie, că se întorseseră la lucru.

Celeste ieși din salon și se forță să tragă aer în piept. Nu avea de gând să se lase pradă emoțiilor. Când devenise atât de greu să-și alunge emoțiile? Avusese ani buni de practică intensă pentru a perfecționa mascatul furiei, alungarea supărărilor și domolirea bucuriei.

Poate că era din cauza lui Harry. Faptul că îl văzuse și că era parte din viața lor îi amintise cine fusese înainte de a deveni altcineva, ceva mai mult.

- Oh, ea vorbește despre el, dar de obicei o face când vrea să-mi dea de înțeles că mai bine muream eu în locul lui Wes.

Cuvintele zburaseră prin salon, făcând-o pe Celeste să se oprească. Cal. Vorbea Cal.

- Nu e adevărat.

Vocea fiicei ei nu se auzea la fel de tare.

- Serios?

Celeste parcă putea să vadă expresia de pe chipul fiului ei. Cu siguranță, se uita la sora lui cu acea privire arogantă pe care o moștenise de la tatăl lui.

- Și când mi-a zis „Știi prea bine că mi-aș dori ca Wes să fi fost aici în locul tău“, la ce crezi că se referea? Era o metaforă?

Alungă dorința de a intra în salon și de a-i cere scuze. Duse un picior în față. Servitoarea trecu pe acolo, iar Celeste încuviință ca și cum nu-l auzise pe fiul ei spunând cât de dură era.

Din acea teribilă noapte, renunțase să mai bea. Oh, cât și-ar fi dorit să soarbă o înghițitură sau două de vin, dar nu avea să permită una ca asta. Vinul îi făcea masca să alunece, îi făcea furia să iasă la iveală și apoi să răbufnească asupra copiilor ei. Cal avea tot dreptul să fie supărat pe ea.

Nu mai discutaseră despre asta de când ea le ceruse scuze într-un mod rece, dar cuvintele rămăseseră acolo. Habar nu avusese cum să abordeze situația, așa că îi oferise spațiu. Nu avea să-i spună nimic despre faptul că îl scotea pe Harry în oraș în acea seară. Dacă era să fie sinceră, se simțea mai bine cu Harry acolo, ca să aibă grijă de Cal.

Se privi în oglindă. Fața care o privea înapoi era aproape perfectă, dar acel gând nu o consolă. Era o mască.

Nu ar fi trebuit ca o persoană să se schimbe în timp? Nu însemna că permitea una ca asta. Prima dată când soțul ei îi vorbise despre ridurile din jurul ochilor mersese ținută la un chirurg plastician și îi ceruse să se ocupe de ele. Fiecare rid fusese tratat nemilos pentru că perfecțiunea era rezultatul dorit și corect.

Nimeni nu trebuia să-și dea seama ce vârstă avea, nimeni nu trebuia să-i vadă durerea, fericirea.

Rujul se estompase. Nu era același roșu vibrant pe care obișnuia să-l poarte. Semnătura ei.

Nu arăta atât de rău. Buzele ei erau subțiri, dar arătau bine. Trebuia să meargă destul de mult pentru a le aranja din nou și o dureau picioarele.

Soacra ei nu mai era acolo pentru a impune codurile. Așa obișnuia ea să numească regulile foarte stricte ale soacrei. Codurile. „Întotdeauna trebuie să arăți perfect. Să nu zâmbești niciodată foarte larg. Hainele nu trebuie să fie ținătoare, dar trebuie să fie scumpe. O doamnă nu ridică niciodată vocea și nu se plânge.”

De ce încă urma aceste reguli? Și de ce nu putea Angie să meargă la biserică cu sandalele ei drăgălașe? Toți ceilalți așa veneau. Oare chiar îl interesa pe Dumnezeu că fetei ei i se vedeau degetele de la picioare?

Dar le urmase atât de mult timp, încât nu era sigură că putea să facă față fără ele. Regulile acestea deveniseră un soi de hartă, un mod de a trăi fără a risca prea multe.

Aceste reguli nu-l salvaseră pe Wes.

Trase aer în piept. Părea că durerea ei nu avea sfârșit, era un hău pe care nu-l putea urca.

- Mamă?

Angie ieși în hol. Ea o luă de mână. Oare de cât timp stătea acolo, privindu-se în oglindă?

- Da.

- Ești bine? Mă duc să-mi pun pantofii și putem pleca. Asta dacă nu te-ai răzgândit. Nimănui nu o să-i pese dacă nu mergem o duminică.

Oh, dar mai erau doar câteva săptămâni până la nunta lui Angie, și absența lor ar fi fost numaidecât observată. Aveau să se ște discuții, bârfe, și evitarea acestora era cap de afiș în coduri. Își netezi rochia și se întinse după poșetă. Era o piesă Louis Vuitton care mergea cu orice. O piesă care îi demonstra avuția.

- Bineînțeles că trebuie să mergem. Trebuie să vorbim cu preotul despre schimbarea lumânărilor din sanctuar înainte de ziua cea mare. Nu se comportă rezonabil.

- Cred că încearcă să respecte protocolul bisericii, răspunse Angie.

Celeste alungă acest răspuns, ridicând mâinile. Unele reguli erau făcute doar pentru a fi încălcate, mai ales când la mijloc era vorba și de un cec gras. Bani pot să nu cumpăre fericirea, dar puteau cumpăra lumânările potrivite, în nuanța potrivită.

- O să fie bine, te asigur. Dar, Angie, sandalele sunt în regulă pentru biserică.

Fiica ei făcu ochii mari.

- Poftim?

Era timpul să ajungă la un compromis cu copiii ei. Poate dacă... Nu. Nu avea să ajungă acolo. Se concentra asupra viitorului, și asta însemna să fie cu copiii ei, să locuiască împreună cu ei. Porni către locul în care era fata ei, cercetând-o din cap până în picioare.

- Am spus că sandalele sunt în regulă. Hai să mergem!

Angie o privi fix o clipă, înainte de a-i înflori un zâmbet pe chip.

- Bine atunci.

Era bine să știe că putea să își șocheze copiii și cu lucruri bune din când în când.

Și era bine să mai încalce regulile. Trase aer în piept în timp ce ieșiră în aerul dimineții. În acea după-amiază, avea de gând să-i facă o vizită lui Quaid Havery ca să afle la ce organizație de mâțe nebune își lăsase Irene casa. Apoi avea să alunge tot clanul Guidry din viața ei.

Avea să fie o zi bună.

capitolul 3

- Ei bine, n-am mai fost pe aici de multă vreme. Uau! Sylvie Martine stătea în fața mașinii ei, cu tocurile scufundându-se ușor în pământul moale dat fiind

că Irene nu se sinchisise niciodată să paveze aleea. Era același drum din pietriș, încă de pe vremea tinereții bunicului Serei. Mașina lui Hallie era parcată lângă Sedanul țipător al lui Sylvie.

Sera o sunase pe Sylvie să o ducă cu mașina pentru că mașina ei avea nevoie de o baterie nouă și nu-și permitea una. Din nou.

Hallie venise direct de la biserică pentru a o susține, deși îi trimisese și un mesaj în care o anunțase că deja făcuse asta, rugându-se la Dumnezeu ca ea să găsească casa în picioare.

- Ești sigură că e în regulă? Hallie privi către casă, un loc oribil în ochii ei. Crezi că e sigur să intrăm acolo? Sau poate ar trebui să avem căști de protecție? Poate ar fi mai bine să-l trimitem mai întâi pe Johnny ca să verifice. Sau l-am putea suna pe Zep. El nu are un copil de crescut.

Totuși, el era unchiul cel bun, căci în acea după-amiază rămăsese acasă cu Luc ca ea să poată veni și cerceta casa pe care o moștenise recent.

Nu era chiar atât de rău. Sera se alătură celor două prietene, uitându-se către casa atinsă de lumina soarelui de după-amiază chiar în acel moment. Noul ei proiect. Își repetă în minte că totul avea să fie bine. Până la urmă, mătușa ei trăise acolo ani întregi și nimic nu se dărâmasese prin jurul ei. În cea mai mare parte a timpului.

- Sunt aproape sigură că totul are o fundație foarte solidă. Străbunicul meu a construit conacul în așa fel încât să facă față uraganelor. Încă e în picioare, deci cred că e în regulă. Majoritatea problemelor sunt oricum de reparat.

Cel puțin asta spera. 50000 de dolari erau o sumă de bani mare, dar reparațiile și îmbunătățirile erau scumpe. Putea să fie nevoită să ia și un împrumut pentru a pune cu adevărat locul pe picioare. Oare putea să primească un împrumut?

Sylvie clătină din cap.

- S-a înrăutățit de când am fost ultima dată aici. Suspină. Au trecut ani buni. Mă simt prost. Ar fi trebuit să trec pe aici și să o văd pe Irene. M-am lăsat prinsă în treburile mele.

Sylvie era foarte ocupată, pentru că în ultimii ani fusese primarul orașului Papillon. Ca mulți dintre prietenii Serei, Sylvie plecase din micul oraș în care crescuseră pentru a merge la colegiu. Obținuse o diplomă în administrație publică. Intenționase să plece la Washington DC, însă tot atunci cel care fusese primar mai bine de treizeci de ani murise, așa că ea alesese să se întoarcă pentru a avea grijă de orașul ei. Orașul ei plin de nebuni. Sera nu înțelegea cum reușea Sylvie să le facă față tuturor.

- Te-ar fi primit cu pușca. Sera nu voia ca prietena ei să se simtă vinovată. Mătușa ei se izolase în ultimii ani. Știa că ai preluat biroul de primar. Avea tendința de a amenința pe oricine era de partea guvernului. Știi cât îi plăcea să creadă că toată lumea voia să pună mâna pe pământul ei și cât se temea că pe ea aveau să o oblige să participe la experimente medicale.

Sylvie chicoti.

- Tipic ei. Cu toate astea, și eu m-am jucat aici pe vremea când nu o deranja că niște mucoși calici alergau care încotro.

- Există electricitate?

Hallie nu se mișcase prea mult de lângă SUV-ul ei strălucitor. Spre deosebire de Sylvie, Hallie nu se jucase acolo. Mama lui Hallie dusese un război lung cu Irene din cauza unei rețete de chec cu banane și îi interzisese lui Hallie să se apropie de femeia care îndrăznise să o facă „hoată de rețete”. Nu că Hallie s-ar fi jucat în noroi și ar fi vrut să prindă raci. Încă de la o vârstă fragedă, ea avusese o preocupare aparte: ca părul și unghiile ei să fie îngrijite. Hallie era clar cea mai feminină dintre ele.

- Bineînțeles că există.

Electricitatea fluctua și multe becuri se opreau și porneau, dar se aprindeau. Doar când voiau.

- Este și aer condiționat, sunt și țevi pentru toată casa, sunt de toate. Nu trebuie să intrați. Puteți pleca amândouă dacă vreți. Eu trebuie să verific niște lucruri. O să-l sun pe Remy și o să-l rog să vină să mă ia când termină tura la restaurant.

- Va mai dura ore bune, îi zise Sylvie. În plus, eu mor de curiozitate să văd cum arată pe interior. Cât de mult s-a schimbat și ce nebunii s-au mai petrecut? Îmi aduc aminte că avea o colecție de bufnițe din ceramică. Mă înfricoșau de fiecare dată. O parte din mine vrea să se confrunte cu totul, dar de această dată ca adult, poate că o să pun punct coșmarurilor cu bufnițe care mă bântuie.

Bufnițele încă erau acolo. Și erau la fel de înspăimântătoare și de stranii.

Hallie înaintă lângă ea.

- Tu iubești acest loc, nu?

Cumva ea se așteptase ca Hallie să nu vrea să stea mult, iar Sylvie să spună că avea ceva de făcut, așa cum avea mai mereu. Sera venise pregătită, cu un carnetel, cu telefonul și cu un pix pentru a-și face liste. Listele care aveau să fie, cel mai probabil, interminabile.

- Da. O iubesc mult. Știu că pare o dărmătură, dar e o casă minunată și oferă o priveliște unică asupra mlaștinii, una care îți taie răsufarea.

Era și mult pământul în jurul ei. Sera crezuse dintotdeauna că mătușa ei ar fi putut să facă niște lucruri uimitoare cu tot acel pământ. În mintea ei vedea o curte mare, cu o bucătărie deschisă și grătar. Ar fi putut să dea petreceri la care turiștii s-ar fi delectat cu frumusețea mlaștinii, bucurându-se de tot confortul unui hotel. Ar fi putut să organizeze nunți de poveste aici.

Ar fi putut să crească o familie aici, așa cum făcuse și bunica ei.

- Te-ai gândit să stai aici? o întrebă Sylvie. Nu că ai avut prea mult timp să te gândești la ceva. S-au întâmplat toate deodată, doar că îmi aduc aminte cum îmi vorbeai în copilărie despre ce ai face cu acest loc.

Întreaga proprietate i se păruse magică în copilărie. Pe atunci, nu văzuse toate neajunsurile. Văzuse doar frumusețea locului. Așa se întâmplase cu toată lumea, de fapt. Voia ca Luc să simtă asta, să vadă lumea cum ar trebui să fie, înainte de a afla cum este în realitate.

- Serios? Să trăiască aici? Hallie strâmbă din nas ca și cum nu-și putea imagina așa ceva. Știu că nu poți locui cu mama ta pentru totdeauna, însă acest loc e atât de departe de oraș. Eu mi-am imaginat mereu că o să-ți iei unul dintre duplexurile de lângă mine.

Hallie locuia într-un cartier mic în care trăiau preponderent familiile lucrătorilor care munceau la platformă. Cartierul ei era unul dintre cele mai frumoase pentru că acolo locuiau inginerii și exploataorii de petrol. Mai era un cartier aproape de Hallie, plin de duplexuri și case, unde locuiau muncitorii din clasa de jos și familiile lor.

Sera nu-și permitea să stea în nici unul din acele cartiere. Nu-și permitea să închirieze vreo cameră pe undeva, nu că ar fi vrut asta. Nu, în nici un caz. Voia ca Luc să aibă mai mult decât o baie la capăt de coridor.

- Îmi convine să stau cu mama și cu Zep. Așa nu mai am nevoie de creșă în fiecare zi. Eu lucrez mai mereu ziua, iar Zep lucrează noaptea. El se descurcă surprinzător de bine cu Luc, deși mă îngrijorez că îl învață deja cum să vrăjească fetele. Uneori, cred că îl folosește pe Luc pentru a agăța femei. Uau! Practic, sunt un stereotip viu. Am 25 de ani, nu m-am mutat de acasă. Sunt o mamă singură într-un oraș mic. Abia am terminat liceul. Nu par capabilă să țin o slujbă.

- Hei, ești la domnișoara Marcelle de șase luni, sublinie Hallie. Te-ai acomodat foarte ușor acolo.

- Și îți faci părul în Houma.

Sera nu își dăduse seama de asta. Hallie roși.

- Păi, merg la Darlene de ani buni. Ar fi urât din partea mea să o abandonez acum.

Sylvie ridică o mână.

- Și mama s-ar supăra foarte tare dacă nu aș merge cu ea. Am păr de negresă.

Sera nu se descurca prea bine nici cu părul ei de fată albă. Nu se așteptase ca Sylvie să devină client. Până la urmă, mama ei - domnișoara Marcelle - conducea salonul. Hallie se plânsese de multe ori de Darlene și de faptul că folosea prea mult foarfeca, dar Sera pur și simplu ofta pentru că nu o învinovăța pe prietena ei. Adevărul era că nici ea nu se pricepea prea bine la ce făcea. Putea să facă o tunsoare decentă, dar nu era creativă deloc. Se oferea să facă șuvițe la toată lumea și cam atât. Doar la asta se pricepea.

- Da, zilele astea mă ocup mai mult de curățenie decât de styling. Nu prea mă pricep. Nu am pasiune pentru așa ceva. Am încercat, dar singurele persoane care încă vin și cer să fie aranjate de mine sunt Lisa și sora ei, Lila. Clientela mea e formată preponderent din bărbați, iar ei se holbează la sânii mei. Marcelle l-a alungat pe unul săptămâna trecută.

- Am auzit că l-a dat afară cu mătura pentru că așa alungă ea gunoaiele, zise Hallie.

Sylvie se încruntă. Avea aceeași privire pe care Sera o observase când vorbea cu unii dintre cei mai iritanți membri ai comunității.

- Mama a fost așa de supărată, adăugă Sylvie. A încercat să-l facă pe șerif să-l găsească pe acel nesimțit. Apoi a încercat să mă convingă să dau o ordonanță în oraș, dat fiind că *sunt* primarul. Am încercat să-i explic că oricum nu e legal ca un bărbat să apuce așa tam-nisam de fund o femeie, fapta e deja ilegală și nu e nevoie de încă o lege.

Nu fusese o zi prea bună. Sera plecase în lacrimi după ce acel nesimțit se dăduse la ea.

- M-a apucat de fund și m-a întrebat dacă ofer și tunsoiri private. Când am devenit fata asta?

Hallie se întoarse și o privi.

- Care fată?

- Fata rea. Cea cu care bărbații cred că se pot juca și distra până o găsesc pe cea cu care au de gând să se însoare.

Nu era ca și cum la școală avusese reputație proastă. Ieșise cu Ben Reed timp de trei ani, până când el plecase la colegiu și nu se mai întorsese. Nu-l înșelase, deși lui nu-i plăcea că Wes era mereu în preajma ei. Făcuse o singură greșală și se părea că avea să plătească pentru ea toată viața.

Sylvie o privi cu compasiune.

- Nu ești fata aceea. Nimeni nu e, de fapt. Bărbații sunt niște nenorociți. Cel puțin unii dintre ei. Majoritatea nici nu văd ce au în fața ochilor, și asta pentru că sunt mereu prinși în peisaj.

- Oh, eu cred că e vorba de mai mult! Hallie se sprijini de mașină. Vrei să vorbim despre asta? Pentru că eu evit acest subiect precum evit ciurma, dar am idei.

Sylvie privi către Hallie.

- Hei, a avut și ea o zi.

Hallie clătină din cap.

- Nu. Dacă e pregătită să vorbim, atunci hai să vorbim! Tu ar trebui să știi cum e.

Era Sera pregătită? Dacă nu era acum, nu avea să fie niciodată.

- Tu crezi că ar fi trebuit să le spun tuturor cine este tatăl lui Luc.

Știa că prietena ei cea mai bună era teribil de iritată pentru că ea refuza să-i spună acest secret.

- Eu cred că, indiferent cine este tatăl lui Luc, acesta trebuie să pună osul la treabă și mai cred că așa s-ar potoli bârfele, zise Hallie.

Sera știa prea bine care erau zvonurile.

- Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat căsătorit. V-am spus. Nici măcar nu s-a întâmplat aici. S-a întâmplat când am fost în Baton Rouge.

- Nu ar trebui să conteze, insistă Sylvie. E treaba Serei și cu asta, basta.

- Nu fi naivă! Și tu ai crescut aici. E un oraș mic, e un oraș petrolier, îi răspunse Hallie. Știi cum pot fi soțiile. Sunt foarte posesive. Când găsesc un bărbat care poate avea grijă de ele, fac orice pentru a-și proteja căsnicia. Cel puțin așa funcționează femeile de aici. Îți aduci aminte când cei de la companie au trimis aici o femeie inginer celibatară? Toată lumea a înnebunit. Femeia câștiga de două ori mai mult decât soții lor de vârstă a doua, cu tot cu burticile lor rotunde, și ele crezuseră că ea sigur avea să-l fure pe vreunul. Ca și cum petrecuse patru ani la Texas A&M străduindu-se să-și ia diploma în ingineria petrolului doar pentru a veni aici și a fura soțul cuiva.

Sărmana femeie îndurase cât îndurase, dar cu prima ocazie o tulise înapoi la o slujbă bună în Houston. Sera nu avea unde să se ducă.

- Nu am ieșit nici măcar la o întâlnire cu un bărbat însurat. De fapt, nu am ieșit la întâlniri. I-am refuzat aproape pe toți cei care m-au invitat. Mi-a plăcut Jackson.

Hallie suspină.

- Da, și mie mi-a plăcut până ce s-a dovedit că e un măgar. Îmi doresc să nu-ți fi făcut niciodată cunoștință cu el. Părea un bărbat atât de drăguț.

Ea învățase din această întâmplare că unii bărbați erau foarte buni în a-și ascunde intențiile.

- Sunt sigură că e foarte drăguț cu Johnny. A fost minunat și cu mine până când am vrut o relație mai serioasă.

„Sera, cred că îți dai seama că această relație nu o să ducă nicăieri. Eu vreau să mă apuc de management.

Știu că sună stupid, dar o soție îți poate eleva sau ruina cariera. Tu ai distruge-o pe a mea. Însă ne putem distra.”

– Mie nu mi-a plăcut acel bărbat, zise Sylvie. Era arătos, da, însă ceva la el îmi trezise toate alarmele. Sera, nu poți să lași un bărbat ca el să-ți strice pofta de viață și dorința de a găsi pe cineva!

– Nu e vorba doar de el. Ea clipi, încercând să alunge lacrimile și să ascundă sentimentul de umilință. Ai crede că în ziua de astăzi lumea este mai dezghețată și că nu-i pasă nimănui. Nu sunt singura mamă fără soț de aici. E ca și cum m-au marcat și nu vor să mă scoată din ghearele rușinii.

– Nu ar mai fi așa dacă ai recunoaște cine este tatăl lui Luc, insistă Hallie.

Nu, dacă ar fi spus cine era tatăl lui Luc, întreg orașul ar fi explodat. Și, dacă se gândea la ce-i spusese Angie, cel mai probabil ar fi pierdut custodia fiului ei.

– Nu-mi aduc aminte numele lui. A fost o noapte nebună și nici măcar nu-mi pare rău pentru că îl iubesc pe Luc.

Oare lucrurile ar fi fost diferite dacă s-ar fi mutat? Privi către casa pe care o iubise de când era copil și își dădu seama că poate asta își dorise mătușa ei. Ca ea să plece, să lase în urmă Papillon și să o ia de la capăt în altă parte. Dacă s-ar fi mutat la Houston sau New Orleans, nu i-ar fi păsat nimănui de identitatea tatălui copilului ei. Ar fi fost una dintre multele femei anonime, care încercau să-și găsească drumul în această lume.

Gândul că putea fi nevoită să vândă casa îi sfâșia sufletul. Dar nu pentru că era posibil. Ci pentru că știa ce trebuia să facă. Nu avea să existe nici un hotel de tip Bed & Breakfast unde ea să servească briose și să organizeze nunți, unde Luc să alerge liber peste tot. Trebuia să stoarcă acest loc și de ultimul sfanț, să ia tot ce putea, să se mute la oraș, să găsească un apartament

și un job pe care, cel mai probabil, avea să-l deteste și să supraviețuiască.

- Și nu e nimic în neregulă cu tine. Sylvie era mereu vocea pozitivă din viața ei. În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse, cumva Sylvie găsea mereu ceva bun. Este problema lor.

- O să fie mai ușor.

Hallie suspină, ca și cum știa că obținuse tot ce se putea din acea conversație și că nu avea să afle mai mult.

- Așa să fie? Erau lucruri pe care Sera nu le luase în considerare. Sau o să fie mai rău când Luc o să fie mai mare? O să stea toată lumea cu ochii pe el ca să vadă dacă fiul meu seamănă cu vreunul dintre soții lor? Cum o să se comporte cu el?

Hallie făcu ochii mari.

- Nu o să se comporte urât cu Luc. Eu nu cred că o să facă asta. Ai și prieteni. Nimeni nu te-a îndepărtat. Toată treaba cu Jackson a readus lucrurile în prim-plan. Și cui îi pasă ce cred femeile alea nebune? De îndată ce o să întâlnești pe cineva grozav și o să te așezi la casa ta, nu o să te mai vadă ca pe o amenințare. Acum ești blonda superbă care face yoga în fiecare miercuri. E destul de intimidant pentru cineva care are trei copii și un soț mereu plecat. O să vezi. Acum, știu că am greșit cu Jackson, dar mă gândeam...

Sera ridică mâinile.

- În nici un caz. Am terminat-o cu întâlnirile. O să mă apuc să lucrez la această casă și o să încerc să-mi dau seama ce să fac după aceea. Nu mai vreau bărbați.

Suspină, văzând că în spatele lui Hallie ceva se mișca. Tufișurile enorme se clătinară, apoi ea auzi frunzele foșnind. Sylvie se întoarse cu spatele.

Hallie se întoarse și o prinse de braț.

- Ce e acolo? E vreun aligator? Am auzit că Irene i-a învățat să atace. I-a găsit când erau pui și i-a crescut ca pe o armată.

Sylvie pufni.

- Eu nu aş zice nu.

Mătuşa ei nu crescuse nici un aligator, dar erau destul de aproape de apă. Şi nu era ceva ieşit din comun ca o creatură cu dinţi mari să bântuie prin zonă.

- Bine, mergem cu maşina mea.

Sylvie atinse butonul de la chei şi auzi maşina deblocându-se.

Erau mai aproape de maşină decât de casă. Dacă era într-adevăr un aligator, cel mai probabil, avea să sâsâie şi să pară foarte ameninţător, dar tot nu era o idee prea bună să stea la taifas cu unul. Asta dacă nu era Otis, doar că el prefera să stea mai aproape de debarcader.

Tufişul se mişcă din nou şi ieşi o creatură mare, dar Sera se relaxă. În mod normal, să vadă un ciobănesc german ar fi speriat-o foarte tare, dar acesta avea o faţă atât de comică şi de fericită! Avea limba scoasă şi dădea din coadă cu mare voieşie, ca şi cum jucase un joc şi câştigase.

- Hei, băiete!

Sera îngenunche.

Sylvie răsuflă uşurată.

- Prefer oricând un câine faţă de un aligator. Ştiu că am trăit aici de când m-am născut, dar tot nu o să mă obişnuiesc niciodată să văd reptile gigantice alergând spre mine.

Hallie făcu un pas în spate.

- E un câine mare, n-ai de unde să ştii.

Hallie nu vorbea pe limba câinilor, aşa cum făcea Sera. Uriaşul se lipi de ea, ca şi cum se întâlneau cu un prieten vechi.

- Nu, acest căţel e un băiat bun. Şi are zgardă.

Sylvie se întinse să-l mângâie.

- E un băiat frumos. Sau o fetiţă.

Ea ar fi putut paria că era băiat.

- Ce cauţi aici, prietene? Te-ai rătăcit?

- Nu, dar e posibil ca eu să fi făcut asta, se auzi o voce groasă. Și e băiat. Vă puteți da seama din modul în care găsește orice femeie și se lipește de ea ca să fie alintat.

Ea ridică privirea și întâlnește ochii superbi, tulburători ai lui Harry Jefferys. Era îmbrăcat foarte casual, mult mai relaxat decât cu o zi în urmă. Purta un tricou care îi evidenția bustul musculos și brațele minunat sculptate. Înlocuise blugii cu pantaloni scurți și cizmele cu adidași. Rămase captivată de bucata de metal care îi înlocuia piciorul drept. Pantalonii erau lungi, îi acopereau genunchii, dar metalul se vedea clar acolo unde ar fi trebuit să fie gamba. Metalul se termina în adidași. Își scoase din urechi căștile care acum îi atârnavă în jurul gâtului.

Ea privi în jos, către piciorul lui.

- Îmi pare rău. Nu mă așteptam să mă întâlnesc cu cineva. Am ieșit la alergat. Shep, ar trebui să le lași pe doamnele astea drăguțe în pace. Din nou îmi cer scuze, nu a mai întâlnit străini. Și eu n-am lesă. Nu m-am gândit că am nevoie de una aici, în pustietate. Am crezut că sunt pe pământul mătușii mele.

Era bine că îi amintise cine era. Era mai mult decât un trup apetisant și un chip fermecător. Era un Beaumont. Oh, bine, poate că nu cu numele, dar era neam cu Celeste Beaumont, și asta însemna că erau inamici. Ea se îndreptă.

- Nu, ești pe pământul meu acum.

Sylvie rânji.

- Oh, ai zis asta ca o adevărată șefă, Seraphina! Pământul meu. Îmi place.

Harry își puse mâinile în șolduri, cercetând casa.

- Da, Cal mi-a zis ceva despre faptul că ai moștenit recent o proprietate. Ar trebui să o repari înainte să fie evaluată. Se vede clar că trebuie lucrat în mai multe zone.

Dintr-un motiv necunoscut, cuvintele lui o deranjară. Nu înțelegea de ce, mai ales că nu-i păsa ce gândea el.

- Îți mulțumesc că ai evidențiat asta, domnule Jefferys. O să am grijă să mă ocup. Și ești bine primit să alergi pe unde vrei, dacă asta îți trebuie. Nu avem garduri.

Ea putea să parieze oricât că Celeste avea să ridice un gard de îndată ce avea să afle cine era noua ei vecină.

- Să ai grijă la capcane! zise Hallie.

Harry privi către ea.

- Poftim?

- Nu sunt capcane.

Ultimul lucru de care Sera avea nevoie era să vină inspectorii de la parohie ca să verifice dacă mătușa ei lăsase capcane prin pădure pentru turiști. Sera le găsisese pe toate. Sau cel puțin așa spera. Dacă Harry îi spunea asta lui Celeste, atunci femeia aceea putea să găsească tot felul de moduri noi în care să-i facă viața un calvar.

- E doar un zvon, îi explică Sylvie. Irene Guidry era ceea ce noi numim o adevărată figură. Era destul de izolată, dar avea un suflet blând.

Da, pozitivismul lui Sylvie ieșea din nou la iveală. Și, dacă se gândea, Irene ar fi fost mult mai încântată să tragă cu pușca în cineva pe care-l considera intrus. Ținea mereu pușca aproape. Refuzase să meargă la casa de bătrâni doar pentru că pușca ei nu fusese acceptată. Sau cel puțin aceasta fusese scuza pe care o folosisese. Sera crezuse întotdeauna că își dorise să moară la ea acasă. Irene nu iubise orașul. Fusese fericită aici, unde crescuse și trăise toată viața.

Oare se temuse să plece și să vadă lumea? Era cumva chiar amuzant, pentru că Sera se temea că nu avea să poată rămâne. Ea nu voia să plece. Iubea acest loc, dar era din ce în ce mai clar că ideea de a rămâne nu era deloc bună.

- Eu nu glumesc când vine vorba de capcane sau de mine. Harry se încruntă, privind-o. Cum crezi că mi-am pierdut piciorul?

- Îmi pare atât de rău. Nu mi-am dat seama, începu Sylvie, politicianul din ea încercând să îndrepte lucrurile.

Hallie se înroși foarte tare. Neobișnuit de tare.

- Îmi pare atât de rău! Era o glumă.

Harry afișă un zâmbet plăcut. Acel zâmbet putea lumina o întreagă încăpere. Poate chiar o întreagă casă.

- Și eu glumeam. Am auzit multe povești despre acest loc. Cu toții sunteți cam nebuni, dar asta nu mă sperie. Îmi place un pic de nebunie.

Sera răsuflă ușurată. Cel puțin nu-l jigniseră pe bărbat.

- Mă temeam că ți-ai pierdut piciorul din cauza unei mine.

- Așa a fost, răspunse el. A zburat brusc, dar vestea bună e că nu mai am ce pierde și pariez că, orice mine ar fi putut avea mătușa ta, nu au cum să fie mai rele decât cele pe care le-am întâlnit în Afganistan. O să mă asigur că îmi pierd doar proteza dacă dau peste vreuna. E surprinzător de ușor de înlocuit și se tot lucrează la inovații. Nu mi-ar dispăcea să văd ce a mai apărut nou. Am pus ochii deja pe un nou C-Leg. În plus, Shep, aici de față, obișnuia să adulmece mine și muniții. E foarte bun la asta. Îmi doresc să fi fost cu mine în acea zi.

- Îmi pare așa de rău! Sera trebuia să fie mai amabilă cu bărbatul acesta. Faptul că era nepotul lui Celeste Beaumont nu însemna că era o persoană rea. Nu ar trebui să glumim despre asemenea lucruri.

- Hei, dacă nu putem râde acum despre asta, atunci de ce ni s-a mai întâmplat? El se apropie de ea și, deși era destulă distanță între ei, putea să jure că simțea căldura trupului lui. Alergase, și pielea lui strălucea de la transpirație. Îl făcea și mai atrăgător. Eu am un repertoriu întreg de glume despre oamenii cu un singur picior. Bine, e vorba de mai mult de un picior și jumătate. Încă am genunchiul și coapsa. Am și niște cicatrici

spectaculoase. Te deranjează piciorul? În mod normal, port pantaloni lungi.

Ea găsea totul fascinant la el, dar era sigură că el auzea asta foarte des.

- Piciorul nu mă deranjează deloc. Îmi cer scuze că m-am holbat. Nu am mai văzut unul așa. Fratele meu are mai mulți prieteni care au proteze. A fost în Marină.

Harry zâmbi din nou.

- El a fost un SEAL. A fost în Marină. Da, am vorbit cu el ieri. Pare un tip grozav.

- Remy e genial, zise Hallie, uitându-se la el ca și cum era un star rock, iar ea, o fetiță de 12 ani, îndrăgostită de idolul ei. Și mulțumim pentru ce ai făcut pentru țara noastră!

Harry încuviință către ea, în timp ce Sylvie bolborosi ceva despre căsătorie, iar Hallie le aminti tuturor că încă vedea.

Dacă Harry fu deranjat de șicanările lor, nu o arătă.

- Ai de gând să intri? Mai întâi ar trebui să faci un inventar. Sau a făcut avocatul unul pentru tine?

- Nu, și știind cât ia Quaid pe oră, mă bucur că nu a făcut-o, îi explică ea. A fost un testament foarte simplu. A lăsat ceva pentru mama și pentru frații mei, dar restul mi-a lăsat mie. Mă simt destul de egoistă.

- Tu ai avut grijă de ea, zise Sylvie cu delicatețe. Tu ai vizitat-o și te-ai asigurat că are de mâncare.

- Și tot tu te-ai ocupat și de acele pisici.

Hallie strâmbă din nas.

- A cules cineva toți răhățeii ăia de pisică sau i-ai moștenit și pe aceia?

Oh, se ocupase de asta!

- Pisicile și-au găsit cămine fericite. Și, din fericire, frații mei simt același lucru ca voi. Era timpul să se retragă. Se întoarse către Harry. Cum am spus, poți să alergi cât vrei pe aici. Eu trebuie să intru și să fac câteva liste. Mi-a făcut plăcere să te văd din nou.

- Dacă vrei, pot să intru cu tine, se oferi Harry. Casele vechi precum aceasta sunt un hobby pentru mine. Aș putea să fiu de ajutor. Ce-ar fi să mă lași să intru, Seraphina?

Auzindu-l vorbindu-i pe acest ton moale, încet, mintea i se goli preț de câteva clipe. Dacă ar fi fost doar frumos, ar fi putut să scape de el repede, dar avea șarm. Și Remy vorbise despre el după înmormântare, povestindu-i cum își câștigase medaliile servindu-și patria.

Dar avea legătură cu familia Beaumont și asta însemna că nu se putea apropia de el. Era complet indezirabil. Ridică încet caietelel, ca și cum era un scut.

- Nu aș vrea să te rețin. Mulțumesc. O zi bună, domnule Jefferys! Hallie, Sylvie, o să fiu înăuntru dacă vreți să intrați. Dacă nu, vă mulțumesc că m-ați însoțit până aici.

Porni către terasă fără a privi în urmă. Cu cât repara mai repede acest loc ca să-l vândă, cu atât mai bine.

Harry o privi pe Sera îndepărtându-se. Se părea că așa se termina fiecare interacțiune dintre ei.

Femeia drăguță cu păr negru, creț și bogat și cu pielea imaculată întinse mâna către el.

- A uitat să ne facă cunoștință. Eu sunt Sylvie Martine. Primarul. Bine, dacă e să fiu sinceră, mai mult sunt un soi de gardian de cele mai multe ori.

El îi strânse mâna, încă gândindu-se la femeia care își croia drum încet către trepte, ca și cum se aștepta ca ele să cedeze în orice moment.

- Harry Jefferys. Îmi pare bine de cunoștință.

Era un prost pentru că tocmai în acea dimineață luase decizia de a sta departe de Seraphina Guidry, dar acum era sigur că nu avea să-și continue sesiunea de alergat. Avea să o urmărească în acea casă și să vadă cu ochii lui cât de rea era situația.

Avea să-și pună căștile înapoi, să mărească volumul și să încerce să nu-și rupă și piciorul bun alergând pe pietriș. Dacă avea să cadă, oare ea avea să-l ajute să se ridice? Poate să-i ofere un pahar cu apă cât timp ar fi așteptat ambulanța. Oare ambulanța venea până acolo?

- Hm, nu cred că e bine să intre singură acolo. Blonda cu păr scurt privi fără tragere de inimă către casă. Presupun că ar trebui să merg cu ea. Până la urmă, ea a venit cu mine când m-am furișat din casă și am plecat la New Orleans la un concert Jonas Brothers. Nu știu dacă e același lucru. Atunci am fost doar pedepsite, dar ei nici nu-i plăcea formația și tot a venit cu mine. O să fim chit, nu? Intratul într-o casă bântuită mă absolvă de datoria pe care o am, de faptul că am fost pedepsite o lună întreagă pentru că eu eram îndrăgostită de Joe. Sunt Hallie, apropo. Hallie Rayburn. Sunt prietenă cu Sera de când eram mici. Dacă nu mă mai întorc, să le spui soțului și fiicei mele că îi iubesc foarte mult.

- Desigur.

Acum era clar că nu mai putea pleca nicăieri. Nu putea să părăsească o femeie în pericol. Și cu siguranță nu-i dispăcea gândul că avea să vadă cum arăta în interior. Casa în sine era impresionantă. Sau putea fi. Veranda trebuia să fie întărită și acoperișul avea nevoie de reparații, dar casa fusese construită cu dragoste. Se vedea asta în detalii, în consolele de epocă și în balansoarul de pe verandă. Se înșelase în privința scărilor. Construcția era surprinzător de solidă, dar se părea că pe alocuri se folosiseră alt lemn. Toate trebuiau șlefuite și vopsite. Putea să parieze că treptele care erau diferite fuseseră reparate de amatori precum nepoții lui Irene Guidry sau chiar de ea.

- Eu nu mă tem de fantome, zise Sylvie, strângând balustrada. Și aceea avea nevoie de un strat bun de vopsea. Șobolanii sunt altceva. Mă tem că rozătoarele au primit mesajul că armata de pisici a plecat și să au luat cu asalt

casa. Știi foarte bine că nu ținea toate mâțele alea doar ca animale de companie.

- V-ați simți mai bine dacă aș veni cu voi? Mă pricep destul de bine la reparații, și Shep o să țină la distanță majoritatea rozătoarelor.

Ciobănescul german era atât de mare, încât el nu se preocupa nici măcar de apariția unui aligator. Shep ținea la viața lui. Știa când să fugă și o făcea în viteză.

- Chiar o pot ajuta să-și dea seama de ce are nevoie locul acesta.

În ultimii ani, își câștigase existența lucrând la întreținerea caselor. Se pricepuse dintotdeauna la construit și petrecuse destul de mult timp alături de experți în instalații și electrice. Descoperise că, oriunde mergea, cel mai ușor era să-și găsească un job în construcții.

Oare cum ar fi fost să aibă un magazin al lui? Să construiască mobila pe care o vedea în mintea lui? Îi plăcea să lucreze cu materiale reutilizabile, să facă ceva durabil din ceva ce alții numeau gunoi.

- Da, asta m-ar face să mă simt mult mai bine, răspunse Hallie. Mai ales dacă se ascund criminali în serie în interior. Sau clovni. Nu ți se pare că această casă seamănă cu o casă a crimei?

Nu. Semăna cu o casă în stil creol, minunat construită, care avea nevoie de foarte multe reparații. Dacă era sincer, nu era cu mult diferită de casa Beaumont. Era un pic mai mică, dar ar fi pariat că încă avea totul original. Casa Beaumont fusese complet modernizată în interior.

- Eu cred că are potențial. Are nevoie de ceva atenție, dar a fost o bijuterie la vremea ei.

Shep porni pe scări.

Hallie se încruntă în urma lui.

- O să fiu sinceră - eu mereu am crezut că ar fi un loc excelent pentru un mic hotel de tip Bed & Breakfast.

- Oh, da, sună perfect, recunosc Sylvie. Avem nevoie de mai multe hoteluri și mi-ar plăcea ceva mai frumos

decât No Tell Motel din afara orașului. Și nu glumesc, așa se numește. Cineva nu a fost foarte creativ. Pe de altă parte, avem Royal Garden Motel, care are o părere mult prea bună despre sine. Inspectorul de sănătate găsește mereu nereguli acolo. Un B&B local ar fi minunat. Mai ales când e perioadă de festival.

Să deschidă un B&B a fost mereu visul mamei ei. Întotdeauna își dorise să conducă unul, dar nu avusese niciodată banii ca să investească.

- Mă tem că Sera vrea doar să repare casa și să o vândă, dar ar fi grozavă la condusul unui B&B, zise Hallie.

- Cred că ar fi jobul perfect pentru ea. Mai ales că se pricepe la toate și la nimic, dacă înțelegi ce vreau să spun.

El știa. Acele vorbe îl descriau perfect și pe el. Nu era instalator, dar putea rezolva multe probleme legate de instalații. La fel era cu electricele. Și cel mai important era că își dădea seama repede când cineva nu știa ce făcea. Sera avea să angajeze constructori, unii care aveau să se uite la fața ei de blondă dulce și să vadă doar dolari. Dacă alegea un constructor prost, risca să piardă tot ce avea.

Păși pe prima treaptă, mulțumit că îi susținuse greutatea fără să se lase.

- Cât de multe știe ea despre reabilitarea unei case?

- Mă uit la foarte mult HGTV, zise o voce înțepată.

Ridică privirea - Sera îi aștepta în pragul ușii, cu caietul în mână și Shep lângă ea, fluturând din coadă.

- Ești hotărâtă să reperi acest loc?

- Da, răspunse ea. Trebuie să-l repar, altfel nu am voie să-l păstrez. Așa e trecut în testament. Mătușa mea a vrut să iau banii pe care mi i-a lăsat și să transform acest loc într-o casă. Știu că ar fi un B&B grozav, dar nu am suficienți bani pentru a-l ridica la acest nivel. Trebuie să scot profit.

- Nu vrei să trăiești aici?

El văzuse cum se uitase ea spre casă. Era evident că era foarte îndrăgostită de acest loc. Nu ar fi fost deloc surprins să afle că își petrecuse copilăria acolo. Amintirile din copilărie erau puternice.

Ieși din nou pe verandă și îi permise lui Sylvie să i se alăture.

- Nu cred că îmi permit să țin casa. Trebuie să investesc în ea tot ce mi-a dat mătușa. Poate că o să fie cât de cât locuibilă, dar trebuie să plătesc taxe și asigurare și să o întrețin, iar asta e foarte costisitor. Nu cred că salariul meu de coafeză este suficient. În plus, e o casă mare și veche doar pentru mine și fiul meu.

Da, fiul ei. Avea un copil. Asta nu-l speria deloc, dar i se părea interesant că în mod clar nu se gândea la viitor, la următoarele luni sau la următorii ani. Era o femeie tânără. Era frumoasă. Avea să se mărite și să aibă mai mulți copii la un moment dat. Asta dacă voia așa ceva.

El păși până la urmă pe o treaptă care se mișca. Da, cineva se părea că înlocuise treptele pe măsură ce se stricaseră în loc să refacă toată scara, așa cum ar fi trebuit. Uniformitatea era foarte importantă în anumite cazuri. Sări un pic pe treaptă. Ținea, dar cel mai probabil avea să cedeze când aveau să înceapă să care echipamente grele.

- Asta trebuie înlocuită. Și va trebui să o vopsești cu totul.

Ea se încruntă.

- Mie mi s-a părut în regulă când am urcat.

- Nu cântărești cât cântăresc eu, îi zise el. Și dacă ai de gând să repari locul acesta, o să ai mulți tipi masivi care o să urce pe aceste scări. Să urce, să coboare. Și va trebui să te asiguri că ajung în casă ca să lucreze.

Își notă ceva în caiet.

- Prea bine. Trepte pentru verandă.

- Asta nu o să fie prea greu. Sylvie se plimba pe veranda mare, cercetând-o. Privi către mobila din lemn și,

evident, decise să nu se așeze nicăieri. Cred că va trebui să facem ceva pentru a actualiza decorul.

Sera clătină din cap.

- Nu cred că îmi permit asta. Aș putea să mă duc la vreun târg de vechituri.

- Nu, pot să repar eu astea.

El ajunsese la capătul scărilor și porni către balansoar. Era foarte bine făcut. O lucrare impecabilă. Era doar un pic uzat.

- Pot să-l ajustez și să-l vopsesc. Poți să cumperi niște perne noi mai ieftine și o să arate ca unul nou.

- Serios? Întrebă Sera, făcând ochii mari. Poți să... De fapt, e o idee foarte bună. O să mă gândesc la asta. Dacă aș putea să vând acest loc mobilat, ar fi foarte bine. Bine, cu excepția bufnițelor. Cel mai probabil o să scap de bufnițe.

Îi plăcea când ea se pierdea în gânduri. Uita să ridice barierele și îl lăsa să o vadă pe femeia de sub zidurile de apărare. Nu-i plăceau bufnițele. Era bine de știut. Din fericire, el nu ținea morțiș la bufnițe. Ridică ochii și observă tavanul vopsit într-un albastru verzui. Sau cel puțin fusese la un moment dat. Era o culoare drăguță, dar era o alegere foarte stranie pentru o culoare de exterior.

- Hm... Am mai văzut câteva tavane de verandă vopsite așa pe aici. E vreo tradiție?

Sera ridică privirea.

- Se numește albastru fantomatic. Nu a început aici, în Louisiana.

- E o tradiție în rândul poporului Gullah, îi explică Sylvie. Când au fost aduși ca sclavi, și-au adus și tradițiile. Credeau că această culoare ține la distanță strigoii sau fantomele, cum le-ai spus tu. Cine își vopsea veranda așa își proteja toată casa. A început în Carolina de Sud și Georgia, iar acum e un soi de tradiție sudistă. O să vezi asta peste tot prin oraș. Mama spune această poveste oricui se mută în oraș. Să nu o crezi. Se distrează

de minune cu asta, mai ales când îi povestește lui Gil de la magazinul de unelte.

- Mama mi-a zis că au încetat, spuse Sera încruntându-se.

- Nu o să se oprească niciodată, îi răspunse Sylvie clătinând din cap. Astea două o să fie spaima tuturor când o să ajungă la căminul de bătrâni. Îmi pare rău, Harry. Mama Serei și mama mea sunt cumva nenorocitele din acest oraș. Mama are un salon de succes, iar familia lui Delphine are cel mai bun restaurant din Papillon, dar nici una nu este fericită dacă nu reușește să înnebunească turiștii care trec pe aici. Una încearcă să-i convingă că este o preoteasă voodoo, care a pus un blestem asupra lor, iar cealaltă le cere 50 de dolari ca să-i scape.

Sera căpătă o drăguță nuanță rozalie.

- Ele se cred antreprenoare. Oricum, de asta mulți au început să-și vopsească tavanele de pe terasă în această nuanță de albastru. Mătușa mea l-a vopsit așa din alte considerente ale sudiștilor. Ea jura că această culoare ține viespile la distanță. Zicea că zburătoarele aveau impresia că aici e tot cer și nu se sinchiseau să se oprească. Continuau să zboare.

- Și nu vedeau acoperișul? întrebă Hallie, ridicând privirea. Eu m-aș fi gândit că ar fi încercat să zboare în sus, către tavan, și ar fi devenit foarte confuze, observând că nu pot, ajungând să se întrebe de ce cerul se oprea acolo. Eu așa aș fi gândit.

Îi plăceau aceste femei. Erau foarte amuzante.

- S-ar fi gândit că s-a stricat cerul sau poate că unele dintre crăpăturile din vopsea li s-ar fi părut găuri de teleportare sau ceva, zise el. Bine, doar dacă viespile erau bune la astrofizică.

Sera râse. Un sunet magic în urechile lui.

- Nu aș vrea să tulbur viespile.

El se opri lângă ea și privi din nou către tavan. Culoarea era chiar foarte frumoasă și îi plăcea că avea și o poveste în spate.

- Cred că prefer povestea cu alungatul fantomelor. Poate că o fantomă, când vede această culoare, se gândește că pe aici e calea către rai. De multe ori, cerul nu are o culoare așa de frumoasă ca asta. E încântător să ai ceva atât de frumos la care să te uiți. Poate că le ajută pe fantome să-și găsească drumul către casă.

Ea tăcu preț de câteva momente și apoi îl privi, simțind cum o podidesc lacrimile.

- Și mie îmi place asta. Ea se controlă rapid, iar el nu apucă să observe emoțiile de pe chipul ei. Ar trebui să intru și să mă apuc de treabă.

El avea o alegere de făcut. Mătușa lui voia ca el să stea departe de ea, dar ea avea nevoie de ajutor. Iar el nu era genul de bărbat care să refuze să ajute o persoană aflată la ananghie, proteza lui fiind dovada acestui tip de comportament. Doar pentru că îi oferise câteva sfaturi despre un lucru pe care îl cunoștea foarte bine nu însemna că avea să-i cadă la picioare și să o implore să iasă cu el. Deși câinele lui era deja îndrăgostit nebunește de ea.

- O să te ajut.

Ea era cu mâna pe clanță.

- Oh, mă descurc! Pot să fac o listă. E chiar foarte simplu. Doar scriu tot ce trebuie reparat.

Hallie bătu din palme când ajunse și ea la capătul scărilor.

- Excelent! Oh, mă simt mult mai bine cu Harry aici! Sera o privi pe prietena ei.

- Mă bucur că o faci.

- Nu știu ce să zic, Sera, s-ar putea să fie folositor, zise Sylvie. Și câinele alungă șobolanii. Nu avem nici cea mai mică idee ce ne așteaptă în interior.

Shep bătu din coadă ca și cum era gata de acțiune. Hallie își puse mâinile în șolduri.

- El e expert. Te asigur că Celeste Beaumont nu l-a adus degeaba și nu i-a dat voie cu una, cu două să pună mâna pe prețiosul ei foișor doar pentru că e nepotul ei.

E bun la treaba lui, și tu ai nevoie de cineva care știe ce face.

Ea clătină din cap.

- Nu, eu am nevoie de cineva mai ieftin.

Putea să ajute cu asta.

- O să te ajut gratis. Până la urmă, doar îți ofer consultanță.

Și avea să refacă acel balansoar. Și poate să repare treptele verandei.

- Nu am nevoie de un consultant. Aveam de gând să-l sun pe Herve de la magazin. Are un văr care face reparații, răspunse Sera. El se poate ocupa de lucrurile pe care nu le pot face eu. Fac o listă pentru că am de gând să repar toate lucrurile pe care le pot repara eu înainte să-l sun.

- Va trebui să le pui în ordine, îi explică el. Asta dacă nu ai buget nelimitat.

- Asta spuneam. Am de gând să aflu ce pot face eu și să rezolv totul înainte să chem experții.

- Expertul fiind vărul lui Herve de la atelierul de reparații auto.

Nu era sigur că ea se gândise bine la toată situația, dar abia aflate că era proprietara acestui loc. Cu toate acestea, ar fi trebuit să înțeleagă că un proiect atât de mare avea nevoie de un manager cu experiență.

- L-ai cunoscut? E un constructor autorizat?

Ea pufni. Un sunet care nu ar fi trebuit să i se pară așa de drăguț.

- Suntem în Louisiana de Sud. Suntem un oraș de 600 de oameni. Nimeni nu este autorizat.

- Tu ești, îi zise Hallie. Tu ai trecut prin nenumărate probe ca să poți tunde. Nu ar trebui ca vărul lui Herve să facă la fel pentru a-ți repara acoperișul și pentru a se asigura că nu cade casa pe tine?

- Nu, nu este un constructor autorizat, adăugă Sylvie. Nici măcar nu este constructor. Nu unul de care

să ai tu nevoie. Face tot soiul de munci ciudate când are nevoie de bani de bere. Tu ai în fața ta constructorul potrivit.

Sera făcu semn către Harry.

- Păi, el nici nu e din Louisiana. Pariez că nici el nu are licență.

- Eu sunt constructor autorizat în Texas și Louisiana.

Evită să menționeze că își luase autorizația pentru Louisiana pentru că mătușa lui insistase și îl și ajutase cu asta. El credea, oarecum, că mătușa lui voia să-i ofere un motiv pentru a rămâne.

Răspunsul lui păru să o pună în dificultate. Tăcu preț de câteva momente și apoi încuviință din cap ca și cum luase o decizie.

- Este o ofertă foarte bună, domnule Jefferys.

- Spune-mi, Harry, te rog!

Știa că era o greșală, dar ceva din interiorul lui prinsese viață când înțelesese că așa avea să petreacă mai mult timp cu ea. Seraphina Guidry avea ceva care îl făcea să simtă ceva. Nu conștientizase cât de amortit fusese. Era o sarcină foarte mare. Aveau să treacă luni bune până când toată casa urma să fie reabilitată. Putea să fie constant lângă ea. Așa avea să-și dea seama ce-l captiva la această femeie.

- Harry, este foarte drăguț că te-ai oferit, dar trebuie să te refuz. Strânse din dinți. Eu trebuie să mă ocup de asta. Ți doresc o zi frumoasă. Se întoarce și porni către casă, dar apoi se opri și puse o mână pe creștetul lui Shep. Și tu să ai o zi frumoasă!

Dispăru dincolo de ușă.

Asta îl afectă mai mult decât era cazul.

Sylvie îl privi cu părere de rău în timp ce deschise ușa pe care Sera o închisese.

- Trebuie să mă duc după ea.

Cineva trebuia să meargă. Se părea că nu avea să fie el.

- Shep, haide, băiete!

Știa când era cazul să se retragă.

Căinele privi către locul în care Sera dispăruse, schună și apoi porni către scări.

Cunoștea și el sentimentul. Ar fi vrut să-i spună da, văzuse asta în ochii ei. Ar fi vrut să-l invite și să-i ceară sfatul, dar îl refuzase, deși era în dezavantajul ei.

Se întâmpla ceva ce el nu înțelegea în totalitate. Înțelegea de ce era supărată mătușa lui. Dar de ce era supărată Seraphina? Sau poate că se temea de mătușa lui?

Hallie îl privea de sus.

- O să o fac să-și schimbe părerea. Are nevoie de ajutor. Acum nu gândește limpede. A avut o săptămână lungă, și înmormântările sunt întotdeauna foarte oboșitoare. Sper doar că oferta o să rămână valabilă pentru că o să înțeleagă cât de multă nevoie are de tine. E doar încăpățânată, atâta tot. I-a intrat în cap că trebuie să fie independentă.

Harry credea că mai degrabă el era problema. Ar fi pariat pe orice că, dacă altcineva i-ar fi oferit ajutorul gratis, ar fi acceptat numaidecât. Cum nu făcuse nimic care să fie considerat ofensator, trebuia să fie ceva legat de familia lui. Cel mai probabil era vorba despre mătușa lui și poate despre Wes. Oare îl detesta pe băiatul pe care-l respinsese? Sau se simțea vinovată pentru că îl respinsese?

Își spunea că era un mister pe care nu trebuia să-l rezolve, dar știa prea bine că nu putea să stea fără să-l afle.

- O să fiu prin preajmă dacă se răzgândește. Își duse căștile la urechi. Chiar dacă tot ce vrea e să vorbim. O să-i trimit niște referințe. Haide, Shep! Tura noastră de alergat nu o să se termine singură.

Se îndepărtă, alergând încet, dar rămase cu gândul la acea casă și la femeia din interior.

În biroul elegant al lui Quaid Havery, nici măcar aerul condiționat și ventilatorul nu puteau să potolească focul pe care Celeste îl simțea în fiecare fibră din organism.

- Cum adică Irene i-a lăsat casa nepoatei ei? Despre care nepoată vorbești? Pentru că ar fi bine să fie cineva din afara orașului. Vreo nepoată pierdută din clanul Guidry despre care nimeni nu a vorbit niciodată? Una care nu l-a fugărit pe fiul meu și care nu i-a sfâșiat inima în ghearele ei? Ar fi bine să fie acea nepoată.

Angela era așezată lângă ea. Fiica ei clătină din cap.

- Quaid nu a avut nimic de-a face cu hotărârea lui Irene Guidry. Ea a ales cui să-i lase casa. Nu e cazul să fii atât de veninoasă cu el.

Bărbatul care era avocatul familiei de când preluase în urmă cu patru ani biroul de la tatăl său chiar părea intimidat și nu era o expresie pe care ea să o fi văzut înainte pe chipul lui de 32 de ani.

- În mod clar nu i-am zis eu doamnei Guidry cui să-i lase casa. Eu doar mi-am făcut treaba și am scris testamentul.

Și acolo greșise.

- Tu ai scris testamentul și ai știut că Seraphina Guidry avea să moștenească acea casă.

- Da, așa e. Quaid își îndreptă spatele și părea că își revenea din șoc. Când cineva scrie un testament, știe numele moștenitorilor, doamnă Beaumont. Ca atunci când tatăl meu a scris testamentul pentru soțul dumneavoastră și a pus numele dumneavoastră pe listă.

Ea își simți ochii îngustându-se pentru că știa exact ce voia el să spună.

- Da, a fost un mare noroc pentru mine că ai amânat acea întâlnire cu soțul meu înainte ca el să-și poată schimba testamentul și să-i lase totul lui Calvin. Asta vrei să-mi spui? Să nu încerci să mă intimidezi, Quaid Havery! Angela și Calvin știu amândoi ce s-a întâmplat.

Angie se aplecă, privindu-l pe avocat în ochi.

- Noi ne bucurăm că tata nu și-a rescris testamentul. Cal nu voia acea responsabilitate și nu i-a plăcut deloc modul în care tatăl nostru ne-a tratat, ca și cum am fi fost în secolul al XVIII-lea și totul ar fi trebuit să meargă la fiul lui mai mare. Mama se descurcă bine cu toate acțiunile Beaumont și a făcut o treabă grozavă până acum. Să nu crezi că poți să crezi animozitate între noi cu asta. Sunt multe moduri în care poți să trezești sentimentul de răcă în familia Beaumont.

Câteodată, fiica ei putea fi foarte enervantă.

- Angela!

Ea ridică din umeri.

- Tu mă trimiți la biserică - acolo ne învață că trebuie să fim sinceri. I-ar fi mult mai ușor să mă atragă de partea lui dacă, de exemplu, mi-ar oferi niște mâncare cu carbohidrați.

Quaid suspină și se lăsă pe spătarul scaunului.

- Nu încercam să fac pe nimeni să treacă de partea mea. Doar evidențiam că scrisul unui testament e o responsabilitate ce-mi revine ca parte a jobului. Irene Guidry a plătit pentru serviciile mele, iar eu i-am scris testamentul. Nu era treaba mea să-i spun cui să-și lase proprietatea.

- E treaba ta să ai grijă de interesele acestei familii. Era perfect conștientă de răceala din cuvintele ei. Era aceeași voce pe care o folosea când vorbea cu membrii din consiliul de afaceri. Familia Beaumont îți oferă majoritatea contractelor din afacerea ta.

- Da, și eu sunt singurul avocat din oraș, ripostă Quaid.

El îi subestima încăpățânarea în această situație.

- Afacerile pot fi realizate și prin telefon în această eră modernă. Te asigur că sunt suficienți avocați în New Orleans care ar fi mai mult decât încântați să-mi reprezinte interesele. Logodnicul fiicei mele este și el avocat.

Angela ridică mâna, într-o încercare eșuată de a o potoli.

- Mamă, Austin este procuror! Nu se ocupă de dreptul în afaceri.

- Quaid, aici de față, face de toate. Sunt sigură că și Austin poate. Ea însăși avea să-l trimită înapoi la școala de drept dacă de asta era nevoie. Nu o vreau pe acea vagabondă la mine în curte. De ani întregi mi-am făcut publice și evidente intențiile de a cumpăra conacul Guidry.

- Iar eu i-am dus ofertele tale lui Irene, îi răspunse Quaid. Riscând multe. Am avut noroc că femeia nu mai vedea așa de bine.

Ea flutură din mână. El se comporta ca un copil.

- Ți-am zis că plătesc pentru vesta Kevlar. Suspină și se sprijini în scaun. Era evident că acest bărbat era total inutil și că nu avea să facă altceva în afară de a-i oferi informații. Deci Seraphina are de gând să trăiască în acea capcană de șobolani?

- Acea capcană de șobolani valorează o grămadă de bani. Quaid se liniști, ca și cum evitase pericolul. Era singura opțiune din oraș. Cât despre intențiile Seraphinei legate de casă, nu știu exact ce are de gând să facă.

Celeste știa. Tânăra avea să o folosească drept armă ca să o chinuie. Avea să-și aducă toate neamurile, ca la paradă, ca și cum aveau tot dreptul să fie acolo. Delphine nu-și pierduse fiul. Delphine, în ciuda tuturor greșelilor pe care le făcuse, avea o familie iubitoare în jurul ei. Seraphina făcuse tot posibilul pentru a-i ruina familia lui Celeste și tot rămăsese cu un băiețel frumos de pe urma oricărui bărbat pe care-l alesese în locul lui Wes.

Dacă Wes ar mai fi trăit, ar fi văzut cine era Sera cu adevărat. Ar fi văzut că Seraphina era genul de femeie care se culca cu bărbați însurați. Era singurul motiv, în opinia lui Celeste, pentru care ea refuzase să spună tuturor al cui era băiețelul. Îi era rușine - și așa trebuia să-i fie.

Ea ignoră acea înțepătură de neliniște care o sâcăia. Ce-ar fi zis sora ei? Pentru numele lui Dumnezeu...

Soacra ei doar din disperarea de a avea un nepot îi permisesese lui Ralph să păteze numele Beaumont căsătorindu-se cu o stewardesă.

„Dacă aș avea alte opțiuni, le-aș prefera pe acelea, Celeste“, spusese Opal Beaumont în ziua nunții lui Celeste. „Nu o să fii niciodată o femeie Beaumont adevărată, dar, după ce termin cu tine, nimeni nu se va mai îndoi de asta. Dar noi două o să știm întotdeauna că ai fost o profitoare.“

– Nu cred că Sera o să trăiască acolo, mamă.

Angela își folosea tonul împăciuitoare, iar asta mai mult o enerva, pentru că ea nu voia să fie liniștită. Ea nu voia să o mai vadă pe Seraphina Guidry vreodată. Voia ca acea femeie să nu-i mai bântuie fiecare clipă din viață.

Quaid se aplecă de parcă voia să-i spună un secret.

– Dacă vă ajută, nici eu nu cred că o să locuiască acolo. Cred că o să repare locul și o să-l vândă. Dați-i un pic de timp, apoi s-ar putea să puneți mâna pe acea proprietate.

Sera nu avea să-i vândă niciodată. Sau poate că avea să o facă doar dacă plătea mai mult decât valora acel loc blestemat. Nu avea nici un motiv să-l renoveze când ea de fapt își dorea să-l șteargă de pe fața pământului și să ridice ceva nou. Se forță să zâmbească.

– Bineînțeles că ai dreptate. Angela, ar trebui să plecăm, altfel o să întârziem la întâlnirea pe care o avem cu florarul. Quaid, dacă auzi că iese la vânzare conacul Guidry, anunță-mă!

El încuviință, dar o privi suspicios.

– Bine, o să fac asta.

Acea suspiciune din ochii lui îi arăta că nu era un om prost. Ea nu avea nici cea mai mică intenție să lase situația așa până când Seraphina avea să fie în avantaj.

Avea nevoie de un plan. Trebuia să găsească o cale să câștige acest război singură.

Nu se termina aici. Apoi Sera avea să fie forțată să plece, iar ea nu avea să se mai gândească vreodată la ea. Dar, în timp ce ieși, se gândi la fata care îi bântuia visele. Câteodată, fața Serei se transforma în fața altcuiva. A ei.

Alungă acele gânduri și începu să facă planuri.

capitolul 4

Sera se gândise la Harry toată ziua. Să-l îndepărteze din gândurile ei se dovedise mai dificil decât crezuse și nu fusese așa doar pentru că el era incredibil de priceput.

Voia să petreacă timp cu el. Îi plăcea cum zâmbea și cum flirta cu ea, ca și cum o considera mai mult decât o aventură. Îl plăcea. Și pe câinele lui.

Se legănă un pic, trupul mititel al lui Luc acoperindu-i pieptul și umărul. Se făcea din ce în ce mai mare. Într-o zi – mult prea curând –, nu avea să mai poată sta așa, cuibărit pe ea. Și nici nu avea să mai fie legănat ca să adoarmă.

Într-o zi, nu avea să-și mai legene copilul, adormindu-l în zumzetul nopții, pe muzica greierilor, în timp ce mama ei asculta muzică country și spăla vasele, iar vântul legăna chiparoșii mari din fața casei lor. Într-o zi, curând, ea și Luc aveau să fie singuri în oraș și singurul lucru care avea să mai conteze urma să fie alarma de la ceas, spunându-i că venise o nouă zi.

Nu voia să plece din Papillon.

Voia ca Luc să fie înconjurat de familie așa cum fusese ea. Remy era acasă doar de un an. Iar ea nu era pregătită să-l părăsească din nou pe fratele ei mai mare. Împreună formau un întreg, dar trebuia să ia în considerare și faptul că Luc creștea și în curând avea să audă zvonuri despre nașterea lui.

Oare ar fi fost de folos dacă ar fi inventat un bărbat? Putea să găsească unul pe Craigslist. Putea să apară și să pretindă că era tatăl lui Luc și apoi să se certe și să se despartă, iar el să plece și să nu mai fie văzut niciodată.

Dar ce avea să-i spună lui Luc? Oare avea dreptul să păstreze secretul legat de nașterea lui?

„Te iubesc, Seraphina. Întotdeauna te-am iubit.“

Încă putea auzi ce-i spusese Wes în acea dimineață, după ce se trezise din beție, descoperind că era în patul celui mai bun prieten. Când încercase să-i explice că totul fusese o greșeală, el se supăraseră atât de tare pe ea! În acea dimineață, ar fi fost în stare să o lovească. Îl cunoștea pe Wes Beaumont de când era mică, dar în acel moment îi fusese frică de el.

Sunetul soneriei de la intrare o trezi din gândurile întunecate. Privi către ceasul de pe dulap. Era aproape 8.00. Nu era foarte târziu, dar suficient de târziu pentru a se întreba cine venise. Zep deja plecase și avea să lipsească toată noaptea.

Ea se ridică și îl așeză cu atenție pe Luc în pătuțul lui, sperând că avea să stea acolo. Băiețelului îi plăcea să se cațăre și nu se temea deloc de căzături. Nu. Asta era frica ei. Se îndepărtă de copilașul care dormea și ieși în hol, auzind-o pe mama ei deschizând ușa.

– Bună, Angela, zise mama ei. Intră! E totul în regulă?

Sera suspină. Ar fi trebuit să se aștepte la o vizită. Era ceva obișnuit ca Angie Beaumont să apară după lăsarea întinericului și cel mai probabil venise pe jos, ca nu cumva să vadă cineva mașina ei parcată afară. Nu se putea ca sfânta Papillonului să fie văzută socializând cu fata cea rea.

Ieși în foaier, unde era Angie.

– Nu chiar, doamnă Delphine.

Angie era îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză. Cei din familia Beaumont nu abordau stilul casual.

Deși unul dintre ei făcea asta. Unul dintre ei purta pantaloni scurți care îi arătau picioarele – și, da, până și proteza i se păruse sexy. Avea o cicatrice pe brațul drept și câteva urme înșirate de la mandibulă până spre umăr. Cicatricile îl făceau să pară adevărat. Fără ele, ar fi fost mult prea perfect. Cu ele, ea își amintea că era mai mult decât un chip răvășitor și un trup masculin. Era un bărbat care trecuse prin multe.

Câteodată, își dorea ca toți ceilalți să vadă cicatricile ei, poate așa și-ar fi adus aminte că și ea trecuse prin multe.

– Am vrut să trec pe aici și să vorbesc un pic cu Sera, continuă Angie, uitându-se către Sera. Am auzit că ați avut o zi foarte încărcată.

Și ea era aici ca să se asigure că această zi nu avea să dea în vileag secretul pe care îl păstrau.

– De ce nu intri? Mergem la bucătărie și o să-ți povestesc totul. Vrei un pahar de vin?

Angie zâmbi larg.

– Toată ziua am stat cu mama și am planificat lucruri legate de nuntă. Aș bea o sticlă întreagă.

Sera o conduse pe Angie la bucătărie și scoase o sticlă de Pinot Noir pe care Remy le-o lăsase pentru degustat. Erau și avantaje în a avea un restaurant în familie. Putea întotdeauna să facă o tură în locul cuiva dacă avea nevoie de bani și întotdeauna era cineva care îi puneă să încerce noile sortimente de vinuri.

– Cum merg pregătirile? Austin e încântat?

Sera îl cunoscuse pe logodnicul lui Angie doar pentru că se întâlniseră la un eveniment la biserică și ar fi fost foarte nepoliticos ca ea să nu-l prezinte. Era sigură că, dacă s-ar fi întâlnit în altă parte, Angie ar fi ignorat-o, așa cum își dorea Celeste să o facă.

– Austin vrea ca totul să se termine. Angie se așeză pe un scaun la masa rotundă de mic dejun, picior peste

picioar, arătându-și tălpile roșii ale pantofilor. Câteodată, cred că ar fi trebuit să fugim și să ne căsătorim.

– Și să lipșiți orașul de nunta anului? Sera desfăcut sticla de vin ca un expert și turnă două pahare. Ar fi fost crud.

Angie suspină adânc și ridică paharul cu vin.

– Presupun că ai dreptate. Știu sigur că mama ar fi fost foarte dezamăgită.

Privi în jur, ca și cum încerca să se asigure că erau singure.

– Mama s-a dus la baie. O să stea acolo cel puțin o oră sau două.

Mama ei obișnuia să facă băi lungi, cu spumă și săruri de levănțică, citind romane vechi de dragoste. Avea o cadă superbă. Era una asemănătoare și la conacul Guidry, deși, ca toate lucrurile de acolo, avea nevoie de reabilitare.

Așa cum Harry se oferise să facă balansoarul pe care ea îl adorase în copilărie. Îl privise cu nesaț când trecuse cu mâna peste brațul scaunului. Ca și cum putea să-l simtă, ca și cum deja știa cum avea să-l aducă din nou la viață. Harry avea niște mâini tare frumoase.

Ridică paharul pe care îl pregătise pentru ea și se așează în fața lui Angie.

– Cum a primit mama ta vestea?

Ea nu avea nici un dubiu despre scopul vizitei lui Angie din acea seară. Vestea că Sera era acum proprietara conacului Guidry, un loc atât de aproape de casa Beaumont, cu siguranță făcuse valuri. Celeste sigur auzise despre asta la prânzul ei de duminică.

Expresia lui Angie se înăspri.

– Nu prea bine. E foarte supărată. Crede că o să te muți acolo.

– S-ar putea să fiu nevoită să fac asta pentru o vreme. Se simțea deja copleșită de munca aparent interminabilă pe care trebuia să o facă. Era nevoie de luni bune

pentru a pregăti locul. E foarte mult de muncă. Și de o parte trebuie să mă ocup eu pentru că nu cred că Irene a înțeles cât de mult costă reparațiile și mobilatul în zilele noastre.

– Sau ai putea să-i vinzi totul mamei mele, zise Angie, aplecându-se în față. Știi prea bine că îți dorește acel loc de foarte mult timp.

– Știu că a tot zis că o să dăruie casa.

Era într-adevăr refractară, pentru că știa sigur că Celeste ar fi cumpărat-o, dar nu avea de gând să vândă paradisul copilăriei ei unei femei care o detesta. O femeie care vedea proprietatea ca pe un gunoi care trebuia îndepărtat.

– Ar vrea să construiască o casă nouă de oaspeți și o piscină, zise Angie, ca și cum asta era complet rezonabil. Ca și cum toată lumea avea nevoie de două case de oaspeți. Ți-ar da un preț foarte bun.

– Nu, nu ar face-o. Ar încerca să mă tragă în piept și știi asta foarte bine.

– Nu aș lăsa-o. Cred că îți dai seama că ești depășită de situație. Nu ești pregătită pentru așa ceva.

Nu era, dar trebuia să găsească o cale prin care să facă totul să funcționeze fără a fi nevoită să-i vândă lui Celeste.

– Spune-i că o s-o repar și cel mai probabil o s-o vând, dar unei familii care are de gând să locuiască acolo. Sau, cum mi-a zis Sylvie, aș putea s-o vând ca spațiu pentru un hotel tip Bed & Breakfast. Avem nevoie de mai multe camere de hotel în oraș.

– Nu cred că mamei o să-i placă ideea.

– Nu-mi pasă.

Se săturase să se teamă de Celeste.

Angie făcu ochii mari.

– Ar trebui. Știi prea bine de ce. Îi vorbi pe un ton șoptit, deși erau singure. Sera, îmi place de tine. Întotdeauna mi-a plăcut de tine și de aceea am încercat

să te protejez în toți acești ani. Mama știe doar că l-ai respins pe Wes, nu și că te-ai culcat cu el și clar nu știe că Luc este nepotul ei.

- Sincer, nu cred că i-ar păsa. M-am gândit la asta mulți ani. Se săturase de secrete. Femeia mă urăște. Nu și-ar dori ca Luc să-i mânjească numele familiei, și asta pentru că e pe jumătate al meu.

Se gândise la asta toată după-amiaza, cât timp cercetase casa. Poate că Hallie avea dreptate și ar fi trebuit să mărturisească. Avea să se iște un scandal monstru o perioadă, dar apoi lucrurile aveau să se potolească și, cine știe, poate că nici nu mai trebuia să plece din oraș. Ar fi fost nevoită să-i explice lui Luc de ce jumătate din familia lui nu voia să petreacă timp cu el, dar, în cele din urmă, totul avea să fie în regulă. Familia ei avea să-i ofere toată dragostea de care avea nevoie.

Angie puse jos paharul cu vin.

- Dacă tu crezi că e adevărat, atunci nu o cunoști deloc pe mama. Vreau să te gândești la asta. În cei trei ani de când s-a născut Luc, ea i-a pierdut pe Wes și pe tatăl meu. Încearcă să-l convingă pe Harry să vină să locuiască aici, iar cea de-a doua casă de oaspeți este special gândită ca eu și Austin să stăm tot aici. Ea chiar crede că Austin nu va avea nimic de spus când va trebui să facă naveta ore întregi către New Orleans. Este îngrozită de ideea de a avea un cuib gol, iar Luc este o mică pasăre dulce care nu o să zboare singură prea curând. Nu o să-i pese că este pe jumătate Guidry. O să-l ia și o să-l transforme într-un Beaumont.

Avea să-l facă să-și urască propria mamă. Sau, mai rău, să-l învețe că ea nici nu merita să se gândească cineva la ea, pentru că era un nimic.

- Nici o curte judecătorească nu are vreun motiv pentru care să-l ia pe Luc de lângă mine. Sunt o mamă bună.

Angie o privi cu compasiune.

- Știi că ești. Ești cu adevărat o persoană tare bună și, sincer, cred că, dacă fratele meu ar fi trăit, voi doi v-ați fi împăcat.

Ea și-ar fi dorit ca ei să fie prieteni din nou, dar nu simțise niciodată vreo scânteie cu Wes. Îl iubise. Cu adevărat, dar nu fusese îndrăgostită de el. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trăit? În mintea ei nu era nici urmă de îndoială: ar fi cerut-o de nevastă. Și ea poate că i-ar fi zis da numai pentru că se temea să crească singură un copil. Luase decizia de a-i spune când avea să se întoarcă acasă în permisie, dar el nu se mai întorsese niciodată. Oare s-ar fi căsătorit cu el și s-ar fi îndrăgostit de soțul ei? Oare fusese o prostituată că își dorise pasiune și roman-tism în viața ei?

- Nu știu ce să spun despre asta. Și oricum nu mai contează.

Angie sorbi o înghițitură mare și se așeză înapoi pe scaun.

- Nu, presupun că nu mai contează, dar gândește-te la asta. Eu mă gândesc cum ar fi fost totul dacă Wes nu ar fi murit. Mă întreb dacă mama și-ar fi dat oste-neala cu nunta mea. Nu prea mă băga în seamă când Wes era prin jur. Bine, asta dacă nu-mi spunea cum să mă îmbrac și cum o făceam de rușine. E ca și cum și-a adus aminte că are și alți copii abia după ce s-a prăpă-dit Wes. Nu-mi place să gândesc așa, dar trebuie să-ți amintești că mama era obsedată de Wes. Și doar pentru că ești o mamă bună nu înseamnă că ea nu va încerca să ți-l ia pe Luc și să obțină custodia lui. O să creadă că ea îi poate oferi o viață mai bună.

- Nici un tribunal nu o să mi-l ia fără motiv.

- Poate, dar o să ai suficienți bani ca să te lupți cu ea? întrebă Angie. O să ai nevoie de un avocat, dar de unul din afara orașului, pentru că Quaid ne reprezintă familia de mult prea mult timp. O să trebuiască să găsești un avocat, și el o să vrea un onorariu. Mama este foarte

răbdătoare. Poate să continue o luptă legală timp de ani buni.

Era cel mai urât coșmar al ei. Gândul îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Aceasta era conversația pe care o avusese cu Angie când era însărcinată în șase luni și decisese să le spună celor din familia Beaumont că îi purta copilul lui Wes. Crezuse că vestea avea să le ofere alinare, să știe că Wes nu plecase de tot.

Slavă Domnului că Angie o oprise! Angie îi deschisese ușa în acea noapte și o scosese afară. Vorbiseră la o ceașcă de ceai în separeul din spate de la Dixie's Café, și Sera înțelesese atunci cât de aproape fusese să facă o greșală enormă.

Oare încă încerca să facă aceeași greșală? Oare se păcălea pe ea însăși crezând că avea să-și găsească locul din nou acolo, să fie suficient pentru altcineva în afară de familia ei?

Angie o privi cu compasiune.

- Lasă-mă să te ajut! O să vorbesc cu mama. Dacă o să-i zic că nu ai de gând să stai, nu o să aibă o problemă cu asta. Las-o să-ți facă o ofertă!

- Nu pot să vând până ce nu reabilitez casa. Nu am voie din cauza prevederilor din testament. Teoretic, casa nu e a mea decât când am cheltuit toți banii pe care mătușa Irene mi i-a lăsat pentru reparații. Quaid trebuie să supervizeze tot. Spune-i că am de gând să onorez testamentul și că apoi o să vând. Tot nu avea să-i vândă lui Celeste, dar urma să vândă. Și apoi cel mai probabil o să plec din oraș.

- Oh, nu-mi place deloc să aud asta, dar probabil așa este cel mai bine. Întinse mâna și cuprinse mâna Serei. Te iubesc ca pe o soră. Mi-aș dori mult ca mama să vadă ce om bun ești. Din păcate, ea nu poate să vadă dincolo de durerea ei.

- Nu l-am făcut eu pe Wes să se înroleze în armată. Nici măcar nu i-am sugerat așa ceva.

- Știu, dar ea nu o să te creadă, comentă Angie. Nu poate să creadă că băiețelul ei perfect a putut să fie așa de nesăbuit. În plus, el ne-a spus că se înrolează ca să-ți demonstreze ție că este un bărbat adevărat.

Ea clătină din cap.

- Eu nu am sugerat niciodată că nu este. Tot ce i-am spus a fost că nu vreau să fiu prietena lui. Am făcut o greșală în acea noapte și m-am urât pentru că l-am rănit, dar nu mă puteam preface că simt ceva ce nu simțeam.

Angie oftă obosită.

- Iar el nu a putut suporta gândul că nu a obținut ce a vrut. Eu o învinovățesc tot pe mama. Sunt foarte multe lucruri despre Wes pe care tu nu le știi pentru că el era îndrăgostit de tine de când erați copii. Putea să fie foarte răutăcios.

Ea văzuse acea parte întunecată a lui în dimineața în care își vorbiseră pentru ultima oară. Poate că trebuia să plece de acolo doar pentru a scăpa de fantomele care o bântuiau.

„Poate că o fantomă, când vede această culoare, se gândește că pe aici e calea către rai. De multe ori, cerul nu are o culoare așa de frumoasă ca asta. E încântător să ai ceva atât de frumos la care să te uiți. Poate că le ajută pe fantome să-și găsească drumul către casă.”

Cuvintele lui Harry îi alergau în minte. Oare ea îl ținea pe Wes acolo? Oare el mai era cu ea? Oare avea să-l lase în urmă când urma să plece, în cele din urmă, din Papillon? Sau pur și simplu avea să se mute și să care după ea toate fantomele trecutului și aceleași probleme ca până acum?

Voia să petreacă timp cu Harry așa cum nu își mai dorise să petreacă timp cu cineva de ani buni. Dar Wes încă era acolo, încă stătea în calea fericirii ei. Sau ceva de genul ăsta.

- Spune-i mamei tale că o să plec într-un an dacă mă lasă în pace. Știu că nu pot rămâne aici. Luc are deja ochii lui Wes.

Angie suspină.

- Nu am observat.

- Are ochii de aceeași culoare ca Remy și Zep, dar, dacă te uiți de aproape, îți dai seama că de fapt încep să fie ochii lui Wes, recunosc eu.

Câteodată, nici nu mai era supărată pe Wes, ci îi era dor de el. Îi fusese prieten timp de atâția ani. Dar oare fusese așa doar pentru că o dorise? Oare mai conta de ce fusese acolo pentru ea?

Oare dacă ar mai fi trăit ar fi fost prieteni? Sau i l-ar fi luat pe Luc când ea ar fi refuzat să-i facă pe plac?

Nu mai conta. Trecutul era trecut, iar ea trebuia să se concentreze asupra viitorului.

- O s-o fac eu să înțeleagă, îi promise Angie, privind către pahar. Vinul este delicios. Spune-mi că Remy o să facă aprovizionarea cu el. De la barul Guidry mă aprovizionez cu vin decent, căci nu mă pot apropia de vinul din pivnița mamei. Împarte acel vin cu aceeași grație cu care oferă complimente.

Sera chicoti și se forță să vorbească despre orice altceva în afară de lucrurile supărătoare care-i făceau inima să sângereze.

Barul Back Porch, situat într-o clădire dubioasă de la marginea orașului, era locul cel mai lipsit de bun-gust. Duminică seara era plin și era clar că oamenii de aici nu erau genul care să meargă des sau vreodată la biserică. Deja îi văzuse pe paznici oprind două bătași și era foarte sigur că tot ce se întâmpla în baie nu avea cum să se termine fără o boală venerică.

- Vrei bere, soldatule?

Era un tip foarte masiv în spatele barului. Trebuia să aibă cel puțin 1,95 metri, avea părul negru, lung și aproape că îi ajungea până la umeri.

- Fost soldat. Cum ți-ai dat seama? Și trei din ce ai la butoi.

- Am un ochi deosebit când e vorba de cititul clienților, îi răspunse barmanul. Și asta pentru că sunt nevoit să descopăr repede cine o să-mi facă necazuri și cine nu. Suntem cam de capul nostru aici. Asta e motivul pentru care șeful meu a deschis barul. Nu a vrut să aibă de-a face cu șeriful LaVigne. Bineînțeles că proprietarul este un leneș nenorocit și nu se ocupă de mai nimic, așa că sunt pe cont propriu.

- Și eu cam ce probleme o să-ți fac? Harry întinse mâna. Harry Jefferys, apropo. Presupun că și tu ai fost în armată. Cred că acel tatuaj e de la trupele de marină. Uriașul îi strânse mâna.

- Mă numesc Cain. Cain Cunningham. Am fost și eu la vremea mea. Tu nu o să-mi faci probleme decât dacă te jignește cineva. Și va fi nevoie de ceva urât tare care să te scoată din sărite. Nu ești genul căruia să-i pese ce cred alții. Ai încredere în tine. Dacă cineva ar răni pe vreunul din grupul tău apropiat, atunci acea persoană ar avea probleme. Ai fi în stare să-i faci fundul arșice. Problema e că ai venit cu Cal Beaumont, și el e mereu în căutare de probleme. Iar Zep Guidry nici nu trebuie să caute belele, îl găsesc singure întotdeauna. E vreun motiv pentru care nu e la barul fratelui său și e la al meu?

Zep Guidry le explicase că berea avea gust mai bun când fratele său nu era cu ochii pe el, numărându-i sticlele sau halbele.

- Cred că a vrut să schimbe un pic aerul. Iar vărul meu a vrut să iasă din casă. Nu cred că îi pasă unde suntem atât timp cât nu e acasă, ascultând-o pe mama lui amintindu-i că mâine-dimineață trebuie să meargă la serviciu.

Cain părea un pic sceptic.

- Și muncește pe bune? Sau e unul dintre acele joburi în care are un titlu și un birou și face prezența, fără a avea în fapt putere?

- Învăță cum merg afacerile.

Încet, din ce își putea da seama Harry. Cal nu prea vorbea despre muncă, și de când stătea el la ei, părea să-și ia liber în fiecare vineri.

- Nimeni nu se aștepta ca tatăl lui să moară așa de repede. Cal abia terminase școala.

Și din câte își dădea el seama, Cal nici nu se descurca prea bine cu stresul de a fi moștenit peste noapte o companie.

- Da, și îmi aduc aminte când și-a pierdut fratele. Nu cred că i-a fost ușor. Am crescut în zona asta. Am plecat pentru câțiva ani cu armata și când am ieșit din serviciu am lucrat în Atlanta, îi explică Cain în timp ce turna cele trei beri pe care le comandase Harry.

- Ce te-a făcut să te întorci acasă?

Din ce își putea da el seama, majoritatea tinerilor care plecau nu se mai întorceau.

- Ce ne face întotdeauna să ne întoarcem acasă? Cineva din familie avea nevoie de mine, răspunse el pe un ton grav. Tu de asta ești în oraș? Am auzit că ești vărul lui Cal, dar nu ai mai fost niciodată pe aici. Am crezut că toți cei din clanul Beaumont sunt foarte uniți.

El nu ar fi zis că familia lor era unită în sens emoțional. Exista o distanță bine împământenită între ei, iar el se îngrijora că sursa era de fapt durerea mai mult decât orice altceva. Păreau blocați.

- Celeste Beaumont este sora mamei mele. Eu nu sunt din acea parte a familiei care este înstărită. Am crescut în Texas. Nu am avut parte de prea multe. Îi știi de când erau mici? La verii mei mă refer.

Bărbatul ridică dintr-un singur umăr în timp ce așează ultimul pahar cu bere în fața lui Harry.

- Sunt un pic mai mare decât Cal, dar da, i-am cunoscut. E un oraș mic, toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Iar Cal a fost mereu un pic mai sălbatic. Wes era tăcut. Era evident că el era favoritul. Era mai deștept. Toată lumea credea că el avea să se ocupe de companie

într-o zi. A fost un mare șoc când s-a înrolat. Și Angie a fost mereu prin preajma lor. Era fata timidă. Se pierdea în mulțime oriunde mergea. Dar păreau niște copii uniți. Cal nu permitea nimănui să se ia de fratele sau de sora lui. Era un tip destul de decent. Dar mai târziu s-a apucat de băut.

El privi insistent către berile înșirate.

- Mda, nu cred că o să se oprească prea curând.

Vărul lui petrecea cam mult și era evident că acest lucru începea să devină o problemă. Harry apucă două beri cu o mână și pe a treia cu cealaltă. Nu era la primul rodeo de acest fel.

- O să văd dacă îl pot ține sub control în seara asta.

- Încearcă, chiar nu am nevoie de o vizită a șerifului dacă o ia razna. Poate că nu vine așa des pe aici, dar, dacă un Beaumont ajunge să fie rănit într-o bătaie la bar, te asigur că o să primesc o vizită, zise Cain încruntându-se.

- O să mă asigur că e liniștit.

Era singurul motiv pentru care acceptase să iasă în acea seară. Nu voia să șofeze Cal. Se întoarse către masa la care stătea vărul lui și îl privi pe cel de-al treilea tovarăș din acea seară, Zep Guidry. Da, poate că siguranța lui Cal nu fusese chiar singurul motiv pentru care ieșise.

Oare de câte ori trebuia să-l mai refuze blonda cu față drăguță până când avea să înțeleagă mesajul? Porni către masă. Nu avea de gând să o curteze. Nu romantic. Înțelese acel mesaj, dar avea sentimentul că era ceva mai mult în disputa dintre mătușa lui și Seraphina. Se îngrijora că era o luptă pe care Sera nu avea să o câștige.

Puse berile în fața lui Cal și Zep și se așeză pe scaun.

- Deci l-ai cunoscut pe Cain, zise Cal, luând o înghițitură. Să ai grijă în preajma lui. E de partea pericolului, dacă mă înțelegi.

- Nu înțeleg.

Lui i se păruse chiar de treabă.

Zep se aplecă spre el.

- Circulă un zvon că lucrează pentru un traficant de droguri. Eu stau departe de asemenea lucruri pentru că berea funcționează de minune pentru mine și nimeni nu și-a pierdut niciodată dinții de la băutură.

Cal clătină din cap.

- Nu știu ce să zic despre asta. Herve și-a pierdut dinții din față în acea bătaie, și totul a pornit de la băutură.

Zep își dădu ochii peste cap.

- Știi prea bine la ce mă refer. Eu nu aș face nimic ca să-mi distrug fața. E bunul meu cel mai de preț. Sursa mea de lovele. Așa fac rost de bacșiș.

- Trebuie să joci cartea arătosului pentru că ești cel mai prost chelner din toată lumea, îi zise Cal. Dacă fratele tău nu deținea restaurantul, ai fi fost dat afară de mult.

Zep ridică din umeri.

- Corect. Dar, cum spuneam, eu nu fac parte din lumea drogurilor, însă umblă vorba că fix de acolo e Cain. Sora lui sigur a fost. Suzy Cunningham a fost o fată tare drăguță până ce s-a luat de droguri. A murit de supradoză. Am crezut că asta avea să-i dea o lecție lui Cain, dar e un nebun încăpățânat. Și sper că nu a auzit nimic din ce am zis pentru că e un nebun care poate fi extrem de violent.

Harry nu simțise asta când vorbise cu bărbatul, dar, dacă era în stare să-și ascundă natura adevărată, atunci era un criminal excelent.

- Atunci trebuie să întreb: de ce suntem aici dacă e așa de periculos?

- Pentru că sunt niște sălbatici, vere, zise Cal rânjind. La barul Guidry e plin de familii. La naiba, au un țarc pentru copii în mijlocul sălii de mese! Noi suntem bărbați. Noi avem nevoie de spațiu.

Și nu puteau să aibă spațiu undeva unde se făcea curățenie în mod regulat? El nu era un bărbat foarte pretențios, dar îi plăcea curățenia. Nu avea nevoie

de sălbăticie. Deja văzuse îndeaproape partea întunecată a acestei lumi. El căuta mereu lumina, însă Cal părea hotărât să meargă dincolo de limite. O melodie rock începu să răsunе, iar Cal se ridică.

- O să mă duc să văd dacă vreuna dintre acele doamne drăguțe are nevoie de un partener de dans, zise Cal, rânjind și uitându-se la o masă de șase femei care beau shoturi.

- Haide, Harry! Hai să trăim un pic!

El bătu cu palma în piciorul drept.

- Nu sunt mare dansator. Dar tu du-te liniștit!

Da, asta era. Compromisul. Da, își pierduse un picior, dar partea bună era că avea scuza perfectă pentru a nu dansa. Dacă Seraphina ar fi vrut să dansez, ar fi încercat. Mai ales dacă ar fi fost o melodie lentă.

- Cum vrei.

Cal porni către masă și imediat își găsi două partene-re de dans.

- Poți să i te alături dacă vrei. Eu stau foarte bine aici, îi zise Harry lui Zep.

Zep se lăsă pe spate.

- Nu. Nu prea dansez. Și nici nu sunt în căutare de vreo întâlnire în seara asta. Dar să știi că, dacă aș vrea, aș putea să-mi găsesc una rapid. Cred că scena de aici nu e tocmai pe gustul meu. Adevărul e că îmi place la barul Guidry. Poate că am îmbătrânit, dar bățile și să mă trezesc dimineața lângă o persoană pe care n-o cunosc și nici nu știu cum o cheamă nu mai sunt de interes pentru mine. Însă Cal e prietenul meu și nu-l puteam lăsa să vină singur aici.

Se bucura să audă că mai era cineva care îi purta de grijă lui Cal.

- De cât timp face asta?

- De când a murit Wes și și-a dat seama că e captiv, răspunse Zep.

- Captiv?

Se aplecă spre Zep ca să-l audă peste muzică.

- Da, Wes trebuia să preia afacerea familiei, îi explică Zep. Cal a obținut o diplomă în administrarea afacerilor, dar nu și-a dorit niciodată să preia compania tatălui său. Îi plăcea marketingul. Voia să se mute la New York și să-și încerce norocul cu una dintre acele corporații mari. Voia să plece din acea casă și de sub papucul mamei. Wes era cel care fusese pregătit să fie director general într-o zi. Cal se comportă ca un măgar uneori, dar doar încearcă să nu-și piardă mințile. Mai întâi Wes și-a pierdut capul și a distrus complet planurile părinților lui, apoi a murit. Apoi la nici un an a murit și tatăl lui Cal. A fost greu pentru mulți oameni, dar Cal se ascunde în spatele berii și al femeilor.

- Mi se pare că moartea lui Wes a fost foarte crudă cu toată lumea.

Voia să înțeleagă ce se întâmplase. Nimeni nu voia să spună mai multe, decât că Sera fusese rea cu Wes, iar Wes fugise. Nimic nu avea sens.

- Da. Zep era mult mai întunecat la față acum. Într-un oraș ca acesta, moartea unui băiat e foarte grea. Nu era cineva anonim. Era mai mult decât un nume pe o bucată de hârtie, chiar și pentru oameni cu care nu avea o legătură apropiată pe aici. Și cum era un Beaumont, toată lumea avea anumite așteptări.

Până și cei bogați aveau problemele lor. Nici o sumă de bani nu putea garanta viața perfectă.

- Că avea să preia compania?

Zep încuviință.

- Și că avea să se căsătorească de tânăr și să aibă o familie, așa cum făcuse tatăl lui. Sincer, eu credeam că avea să se însoare cu sora mea.

- Din ce am auzit, ar fi făcut-o.

El îl văzuse pe Wes doar de câteva ori, dar acum își amintea că în copilărie îi povestise despre prietenul lui

cel mai bun și despre faptul că acesta era o fată, care era frumușică. Probabil îi vorbise despre Sera.

- Sera și Wes au fost mereu foarte apropiați, dar eu cred că ea l-a văzut mai mult ca pe un cățeluș care s-a atașat de ea la o vârstă fragedă. Eu am ținut cu Wes, eram în echipa lui, ca să zic așa, și asta pentru că sora mea nu are chiar gusturi bune când vine vorba de bărbați. Prietenul ei din liceu nu își dorise niciodată nimic serios. A părăsit-o cu o zi înainte să plece la facultate. Wes mereu a tratat-o frumos. Știam că ea nu-l iubea, dar ar fi putut să-i dea o șansă, nu? A refuzat și o căruță de bani. Zep flutură din mână. Glumesc. De cele mai multe ori. Mă îndoiesc foarte tare că cei din familia Beaumont i-ar fi permis lui Wes să se însoare cu Sera chiar dacă ea l-ar fi vrut. Ei țin foarte mult la felul lor de a fi.

- Ce înseamnă asta?

- Toată lumea știe că Celeste este în stare să mute și munții pentru a se asigura că toți copiii ei se căsătoresc cu oamenii potriviți, că se asociază cu cei din lumea bună. Știu sigur că i-a alungat cu bani pe doi dintre bărbații cu care Angie a ieșit înainte să aibă o relație serioasă cu Austin. Familia lui deține mai multe clădiri de apartamente prin Sud. A urmat o școală bună și are o profesie care îi place lui Celeste. Fratele lui mai mare lucrează intens la lărgirea imperiului lor imobiliar. Aceștia sunt oamenii potriviți în ochii lui Celeste.

- Nu e atât de malefică pe cât o faci tu să sune, îl contrazise Harry. Pe mine m-a primit cu brațele deschise. Și te asigur că eu nu dețin nici o companie. Practic, nu am nimic altceva în afară de mașină, unelte și câine.

- Dar ești din familie și ești erou de război. Zep îl cercetă câteva momente. Te-am văzut vorbind cu sora mea zilele trecute și apoi ea mi-a zis că te-a văzut și astăzi după-amiază. O cauți?

Ah, era pe cale să primească o smotoceală frățească! Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva.

- Am ieșit la alergat. Nu mi-am dat seama că noua ei proprietate e atât de aproape de a noastră. A fost o coincidență, dar m-am bucurat să o văd. Sora ta este o femeie minunată.

Zep miji ochii ușor.

- Sora mea este și o femeie vulnerabilă. Are un copil, să știi.

- Are și o viață. Nu înțeleg de ce faptul că are un copil ar trebui să însemne că nu mai are voie să iasă la întâlniri. Eu am un câine.

- Vreau să spun că sunt mulți bărbați în lumea asta care nu vor să crească odrasla altcuiva, i-o trânti Zep.

Și el auzise asta la mai mulți prieteni de-ai lui, care mărturisiseră că nu voiau să iasă la întâlniri cu mame singure. Nu înțelesese niciodată scuzele lor.

- Nu ar fi copilul altcuiva.

Zep ridică o sprânceană.

Vorbise fără să gândească și fără să explice.

- Nu spun că eu caut să mă însor. Spun doar că o femeie care are un copil nu ar trebui să însemne mare lucru. Dacă aș vrea să ies cu o femeie, dacă aș avea o conexiune cu ea, faptul că ea ar avea un copil nu ar conta. Dacă m-aș căsători cu cineva care ar avea un copil, atunci acel copil ar fi și copilul meu. Așa se presupune că trebuie să funcționeze o familie. Știu că de obicei se pune cuvântul *vitreg* în față, dar tatăl e baza până la urmă.

Zep tăcu de parcă îi cântărea cuvintele.

- Ei bine, ultimul ei prieten nu a văzut lucrurile așa. Nu mai ieșise la nici o întâlnire de la nașterea lui Luc și apoi Hallie i-a făcut cunoștință cu un tip cu bicepșii la vedere, care practic a vrut să se distreze. Am auzit că o cam vorbește prin oraș. Mi-ar plăcea tare mult să facă asta și de față cu mine. Se pare că trebuie să fiu

prezent când o bârfește ca să-i pot da o bătaie bună. Bătaia pe care o merită, de fapt.

- Ce a spus?

Poate că Seraphina avea motive bune ca să nu fie interesată de întâlniri.

- Lucrurile obișnuite. Nu știu exact, recunosc. Zep. Oamenii au tendința să tacă atunci când apar eu, dar știu că ei vorbesc despre ea. Sper ca această casă să o ajute. Sera e foarte deșteaptă, dar planurile ei pentru viitor s-au cam dus pe apa sâmbetei de când l-a născut pe Luc.

- Tatăl nu e în peisaj?

Dacă se lua după Cal, nimeni nu știa cine era tatăl, dar cu siguranță fratele trebuia să știe mai multe.

Zep clătină din cap.

- Nu, și crede-mă e un tip cu care mi-aș dori să am o discuție. Sera spune că nu-l știe. Adică îl știe, dar a fost o aventură de-o noapte. Doar că mi se pare foarte straniu. Sera e genul monogam, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și nu e nici mare băutoare de alcool. Mă tem că s-a îmbătat pe la vreo petrecere și cineva a profitat de ea. Dar, din nou, nu am voie să bat pe nimeni. Însă Luc e grozav. Îl iubesc pe micuț. Nu aș fi zis că sunt genul căruia îi plac copiii, dar acel nepot e dulce ca o plăcintă bună. Mereu e pus pe șotii.

- Câți ani are?

Nu ar mai fi trebuit să pună întrebări. Fiecare răspuns îl ducea înapoi către adevăr. Nu se putea apropia de Sera din mai multe motive. Ar fi supărat-o pe mătușa lui, și el nu avea de gând să stea prin preajmă mult timp. Avea să o părăsească și să fie încă unul dintre bărbații care o dezamăgiseră.

- Luc are trei ani.

Cumva crezuse că puștiul era mai mic.

- Deci Sera era gravidă când Wes a plecat în armată?

- Da, știu la ce te gândești, încep. Zep. Sera a rămas însărcinată, Wes a cerut-o de nevastă pentru că,

sincer, el ar fi acceptat-o oricum ar fi fost. Sera a zis nu și asta l-a făcut să plece. Pare o nebunie. Dar Wes, în ciuda tuturor banilor și a puterii din familia lui, a avut mereu probleme.

- De ce?

Zep pufni ca și cum era sigur că răspunsul lui nu avea să lămurească situația.

- Nu era bun la sport. Pe aici e mare lucru. Chiar și când un copil e mic, de obicei joacă fotbal sau baschet. Cal era suficient de masiv ca să nu se ia nimeni de el. Wes era un pricăjit. Era un tocilar mai mult decât orice altceva. E genul de lucru care se întoarce împotriva unui bărbat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Karma. În liceu, în centrul atenției sunt doar tipii tari, atletici. Dar după liceu ei au ajuns să lucreze pe platforma petrolieră, iar Wes a preluat o companie de succes și a devenit miliardar. Rămăsese marcat de perioada din liceu.

Și acum nu avea să mai facă nimic.

Zep continuă în timp ce melodia se schimbă, dar Cal rămase pe ringul de dans.

- Cum spuneam, știu că moartea lui a fost oribilă pentru Sera. Fuseseră foarte buni prieteni ani mulți, și mătușa ta nici măcar nu i-a permis să participe la înmormântare.

Era singurul lucru pe care nu putea să-l înțeleagă la mătușa lui. Snobismul îi fusese inoculat de o soacră care nu o crezuse niciodată demnă și nici suficient de bună.

- Mătușa mea o urăște. Și nu înțeleg. Nu înțeleg de ce o învinovățește pe Sera pentru ceva ce a făcut Wes. Chiar dacă Sera i-a zis ceva, Wes a ales să părăsească școala.

- Sunt de acord cu tine, dar mătușa ta are foarte multă greutate în acest oraș, îi explică Zep. Nu e ca și cum o poate exila pe Sera, dar îi poate face viața foarte dezagrabilă. Cum a reacționat când a aflat că Sera a moștenit acea casă?

- Nu prea bine. Mătușa lui fusese foarte nervoasă în acea seară la cină, deși într-un mod mult mai reținut, care îl neliniștea și mai tare pe Harry decât dacă ar fi văzut-o vărsându-și nervii. Dar nu e ca și cum poate face ceva.

Zep sorbi din bere.

- Poate face mai multe decât crezi. Celeste poate fi foarte creativă. Știu că și-a convins multe prietene să nu mai frecventeze salonul domnișoarei Marcelle de când Sera a început să lucreze acolo.

- Nu ar face asta.

Celeste ar fi fost în stare să-și sune avocatul și să ție, dar cu siguranță nu ar fi încercat să-i facă rău Serei în mod intenționat și să o lase fără job. Asta ar fi fost prea mult.

- Sera a avut cinci joburi în ultimii trei ani, îi zise Zep. Ea crede că a fost concediată pentru că nu se descurca. Eu cred că Celeste a avut ceva de-a face cu asta. Speram că, odată cu nunta lui Angie, Celeste o să mai uite de răzbunarea pe sora mea.

- O să mă interesez și eu de asta.

Nu era sigur ce putea face într-un asemenea caz, dar nici nu putea sta cu mâinile în sân. Nu era genul de bărbat care, când vedea o nedreptate, ridica din umeri și își continua drumul.

- Bun, zise Zep, încuviințând. Acum ai de gând să o inviți pe sora mea sau ce?

- Hm... Cred că asta ar pune-o într-o poziție foarte urâtă. Mătușa mea e deja supărată din cauza casei.

Zep se aplecă și îi vorbi în șoaptă.

- Da, dar Sera a zâmbit încontinuu în această seară când a vorbit despre tine. Te place.

Și el simțise asta. O simțise urmărindu-l, îi simțise curiozitatea, dar știa prea bine că era cuprinsă de îndoială.

- Mi-a spus foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

- Și cu toate acestea, în această seară la cină ne-a spus în detaliu cât de amabil ai fost cu ea. Zep rânji, dându-și ochii peste cap. A fost prea mult pentru mine și m-a făcut să-mi pierd pofta de mâncare. *Harry este atât de amabil!* Da, a folosit acest cuvânt. Amabil. A zis că alergi ca și cum nu ți-ai pierdut piciorul. De unde să știe asta dacă nu ar fi stat să te urmărească un pic? A mai zis că te-ai oferit să o ajuți, dar a trebuit să te refuze, mai ales că știa că ai foarte mult de lucru pentru pregătirile de nuntă.

- Lucrez doar la foișor, și asta abia în câteva zile, îi explică el. Aștept niște lemn pe care l-am comandat. Trebuie să mă duc la New Orleans să-l ridic odată cu alte materiale. Am ceva timp să o ajut.

- Foarte bine. O să-și ia liber câteva săptămâni ca să înceapă lucrările la casă. Deși, dacă mă întrebi pe mine, Marcelle mi s-a părut un pic ușurată de veste. Încă un job pe care o să se aștearnă praful. Zep îi vorbi iar șoptit: Poate că ar mai trebui să alergi prin zonă și să cari din întâmplare și cutia de scule. Ai putea să faci asta ca să-ți întărești musculatura. Și undeva, pe la mijlocul acestui ajutor, ai putea să o convingi să iasă cu tine.

Harry ridică mâinile pentru că Zep o luase mult prea repede înainte.

- Nu știu dacă să ies cu Sera ar fi cel mai bun lucru pentru ea. Eu nu am de gând să rămân. Stau aici doar până la nunta lui Angie.

- Apoi te întorci acasă?

El nu prea avea o casă la care să se întoarcă.

- O să fiu iar pe drumuri.

- O să te plictisești de asta după ceva vreme, îi zise Zep, clătinând din cap. Să știi că Papillon e un oraș tare drăguț în care să te stabilești. E mult spațiu. Mâncare bună. Cine știe? Poate că o să-ți placă aici. Nu ai de unde să știi până când nu încerci. Și oricum noi ne dezvoltăm. Este foarte mult de lucru pentru cineva care știe

să construiască diverse chestii. E ceva la care merită să te gândești. Avem și o clinică și o asistentă de profesie, care chiar știe ce face.

Acum era timpul ca el să fie suspicios.

- Chiar vrei să o invit pe Sera în oraș? Nu o să-i fac mai multe probleme?

Cu siguranță avea să-și facă probleme lui însuși.

Zep puse berea pe masă.

- Ba da, dar câteodată problemele au tendința de a se rezolva de la sine. Uneori, când pui două probleme la un loc, ele se amestecă și fac ceva nou. Dar ce știi eu? Spun doar că Sera poate fi foarte încăpățânată, dar merită să fie fericită. Răbdarea e cheia cu ea. Sper doar că nu o să se extenueze încercând să repare acea casă. Am trecut pe acolo în această după-amiază ca să o iau, iar una din treptele scării a cedat. Acum trebuie să sari peste ea. Mi-a zis că eu am stricat-o, așa că eu trebuie să o repar. Nu e corect. Ea a primit toți banii și casa. Eu am primit o cutie de prezervative, dar mătușa mea e foarte rea. A cumpărat din alea normale. Nici măcar nu le pot folosi. Pentru că am nevoie de unele foarte mari.

Acele trepte trebuiau reparate. Ele trebuiau să fie primele pe lista ei. Sau pe lista lui.

- O să repar treptele. O să mă duc acolo mâine foarte devreme. Am niște lemn care o să se potrivească pentru moment. Ea ar trebui să reclădească toată scara la final de proiect, dar primul lucru care trebuie făcut acum este să întărim treptele, altfel nimeni nu o să reușească să intre în acea casă.

Zep râsuflă ușurat.

- Slavă Domnului! Mă temeam că voi fi nevoit să lucrez în singura mea zi liberă. Ridică halba și o dădu peste cap. M-am tot abținut pentru că nu voiam să bat cuie mahmur. Acum pot să beau. Cred că o să dansez. Cal, nu lua toate doamnele! Lasă câteva și pentru mine!

Zep împinse scaunul și îi făcu cu ochiul din mers lui Harry.

Se părea că petrecerea începuse. Harry se lăsă pe spate în scaun. Nu avea să pună la suflet tot ce-i spusese Zep. Sera nu părea deloc atrasă de el, dar asta nu însemna că nu putea să o ajute. Avea să o ajute și să fie foarte discret, iar asta însemna, evident, să se asigure că mătușa lui nu făcea ceva ce nu trebuia. Iar dacă Zep avea dreptate și singurul lucru de care Sera avea nevoie era timp pentru a-l cunoaște și pentru a-și da seama că nu era un nenorocit precum ultimul ei prieten, atunci avea să fie exact unde trebuia când ea urma să fie pregătită.

Până la urmă, nu era ca și cum avea să plece din Papillon fix după nunta lui Angie. Putea să mai stea, să mai lucreze pe acolo, să economisească niște bani. Zep avusese dreptate când spusese că era frumoasă zona.

Se lăsă pe spate și își făcu o listă în minte. Poate că răbdarea și un pic de muncă fizică aveau să dea roade.

capitolul 5

Sera inspiră adânc și încercă să înțeleagă cuvintele pe care Sylvie i le spunea printre chicotele pe care Luc le scotea, urmărind ceva din ce făcea unchiul lui. Privi către locul în care Zep își bea cafeaua și Luc mânca de prânz pentru că era deja 11.00, iar el era treaz de la răsărit. Zep ajunsese acasă la o oră imposibilă și abia acum se gândea să se pregătească pentru treburile zilei.

Trebuia să fie tare frumos să poți dormi până târziu. Dacă era să fie sinceră, nu-i era dor de baruri și petreceri, dar îi era dor să doarmă până la 10.00 dimineața.

– Sera? Mă asculți?

Ea se forță să-și adune energia pentru conversație.

– Da. Ce s-a întâmplat? Ai zis ceva despre coduri.

- Da, zise Sylvie oftând adânc, un semn clar că devenea frustrată. Sau anxioasă. Eram la etajul doi, și ei vorbeau despre trimiterea unui ordin de executare.

- Unde să-l trimită?

Ea era deja în întârziere. Nu avea nevoie de bârfele orașului acum. Trebuia să ajungă la conacul Guidry și să înceapă să lucreze. Cu o seară înainte se uitase pe internet și acum era destul de încrezătoare că putea schimba câteva trepte pe verandă. Nu aveau să arate frumos, dar spera că avea să fie suficient de bine încât lucrătorii să poată intra și ieși în siguranță din casă.

Nu că ar fi avut deja vreun lucrător.

- La tine.

Ea gemu când se gândi la asta. Câteodată, mama ei făcea lucruri mai ciudate, care implicau utilizarea curții din fața casei într-un mod care îi nemulțumea pe vecini. Ca atunci când hotărâse să scoată toate luminile de Crăciun pentru un Crăciun în iulie sau o extravaganță de Crăciun, cum o numise ea. Încercase să impună și o taxă de participare, deși Sera era convinsă că faptul că aprinsese acele lumini la 22.00, căci atunci era suficient de întuneric ca ele să fie văzute, era adevăratul motiv pentru care vecinii luaseră foc. Unde mai pui că folosisse piure de cartofi uscat pentru a simula zăpada, iar asta atrăsese o cantitate incredibilă de greieri.

- O s-o găesc pe mama. Nu am idee ce mai pune la cale, dar o să mă asigur că o opresc.

Ca și cum nu avea destule de făcut, dar asta era viața ei acum. Viața de adult era groaznică.

Oare avea să-l vadă pe Harry în acea zi? Oare avea să alerge prin fața terasei ei și să-i facă din mână? Ce ar fi făcut dacă el s-ar fi oprit și s-ar fi oferit din nou să o ajute?

Trebuia să-l refuze. Asta trebuia să facă. Era singurul lucru pe care îl putea face. Indiferent cât de multă nevoie avea de ajutor pentru a repara acele trepte.

- De ce să o cauți pe mama ta? Asta are legătură cu tine.

Cuvintele lui Sylvie îi alungară toate gândurile despre Harrison.

- Poftim? De ce? Ce am făcut?

Trecu repede în gând prin lista posibilelor încălcări de legislație. Iarba în curte fusese tăiată, tunsă pentru că îl bătuse la cap pe Zep suficient de mult încât făcuse asta. Oh, începuse ea treaba, dar Zep se simțise, în cele din urmă, și continuase. Nu mai încălcaseră interdicția de a arde lucruri de când mama ei ținuse acel seminar de vindecare feminină, la care fiecare participantă fusese invitată să scape de durerea trecutului arzând cadouri de la foști iubiți.

- Nu ai făcut nimic, zise Sylvie. Cred că e mâna lui Celeste. Trebuia să-ți dai seama că o să se răzbune de îndată ce a aflat că tu ești noua proprietară a conacului Guidry. Am crezut că o să-ți faci o ofertă pentru proprietate, dar se pare că a ales calea murdară.

Celeste? Nu avea legătură cu mama ei? Era vorba despre ea.

- Nu pot să vând până ce nu repar. Și cum aş putea să fi încălcat deja legea? Am moștenit proprietatea ieri.

Sylvie îi vorbi pe un ton liniștitor.

- Draga mea, nu ai încălcat nici o lege, dar casa nu este în parametri și toți știm asta. Mă tem că o să primești o vizită, și asta o să însemne automat că ai timp limitat pentru a îndrepta lucrurile. Trebuie să faci niște cercetări pentru că nu sunt sigură cât timp ai la dispoziție.

- Înainte să se întâmple ce?

Urmă o pauză lungă, care îi trezi o mare de neliniști înainte ca Sylvie să continue.

- Înainte să încerce să treacă proprietatea la bunuri care pun în pericol viața și să solicite dărâmarea ei.

O cuprinse o stare de greață amestecată cu confuzie.

- Pot să facă asta?

- Nu știu. Adică da, dacă au motive. Dacă decid că structura în sine este un pericol, atunci pot fără îndoială condamna proprietatea. De asta am vrut să te avertizez, îi zise Sylvie. Cel mai bine e să fii acolo când trece inspectorul de sănătate. Au multe cazuri la care lucrează, dar pe al tău l-au pus prioritar. O să mă interesez, dar, din întâmplare, știu că șeful Comisiei de executare este în grupul de la biserică al lui Celeste Beaumont.

Greața i se accentuă. Ar fi trebuit să-și dea seama că mama lui Wes nu avea să-i permită niciodată să aibă o casă situată atât de aproape de casa ei. Celeste nu voia ca ea să aibă ceva bun.

- Pot face ceva ca să scap?

- Sera, sunt reguli pe care nici cei din clanul Beaumont nu le pot schimba. I-am spus lui Margret că o să cercetez corupția din departamentul ei dacă o să aflu că face ceva doar pentru a-i fi pe plac lui Celeste Beaumont. Din păcate, în acest caz are legitimitate, deoarece conacul Guidry e în paragină de mulți ani. Dar am reușit să o conving să-l trimită la fața locului pe Darnell Ward. E foarte corect și onest.

Dar ea avea nevoie de cineva corupt și ușor de mituit pentru că acea casă putea fi condamnată pe loc. În câteva săptămâni, putea trece de un control, dar nu în acea zi.

- Ce să fac?

- Cred că ar trebui să te duci acolo și să te găsească lucrând. Dacă îi demonstrezi lui Darnell că muncești pentru a face casa locuibilă și, evident, compatibilă cu toate regulile, o să ai parte de multă îngăduință.

Oare avea să mai facă asta când urma să își dea seama că era complet depășită de situație? Oare avea să se uite o dată la ea și să vadă că singura ei experiență în domeniu era urmărirea canalului HGTV? Cu siguranță, știa

că nu avea să-i fie de ajutor dacă bărbatul credea că ea se tolănea pe canapea acasă, în timp ce casa ei se prăbușea.

- Mă duc acolo acum.

- Să-mi spui cum a fost!

Închise telefonul și îl vârî în buzunarul din față al blugilor. Măcar era îmbrăcată. Plănuiise să o aștepte pe mama ei să se întoarcă de la întâlnirea ei de dimineață, dar acum planurile se schimbaseră.

- Zep, am nevoie să ai grijă de Luc până când vine mama.

Zep suspină ca și cum se simțea ușurat că nu mai trebuia să facă vreo muncă fizică.

- Ei, asta pot să fac. Hei, prietene! Poate că ar trebui să facem o plimbare în parc. Am auzit că pe acolo stau o grămadă de doamne drăguțe.

- Să nu-l folosești pe fiul meu ca să agăți femei! Și ai face bine să vii ca să mă ajuti în această după-amiază. Îmi ești dator cu înlocuitul treptelor de la terasă, zise ea, aruncându-și geanta pe umăr și aplecându-se să-și sărute copilașul.

Luc rânji la ea, privind-o cu ochii unui copil care era fermecat de lumea din jurul lui.

- Mama, parc. Parc.

Zep o privi cu subînțeles.

- Vezi, nu sunt numai eu. Și lui îi place acolo, la jucăriile pentru copii. Băiatul ăsta o să fie un mare cuceritor. Și nu cred că trebuie să te mai îngrijorezi pentru treptele de la terasă.

Putea fi atât de enervant uneori! Dar, când îi făcu cu ochiul lui Luc, ea își aminti că, ori de câte ori avusese nevoie de el, Zep îi fusese alături. Zep era un bărbat celibatar, avea doar 20 de ani când născuse ea și ar fi trebuit să se distreze, însă a stat acasă în primele luni de la naștere, învățând să schimbe scutece și ajutându-l pe nepotul lui să râgâie. Putea să fie și foarte enervant, dar, când avea nevoie de el, Zep era acolo.

- Bine, scoate-l în parc, dar să ai mare grijă de el. Te sun mai târziu și, serios, chiar am nevoie de ajutorul tău cu treptele alea. Probabil nu respectă regulile de siguranță, și asta e o mare problemă acum.

- Pariez că nu e.

Ieși grăbită pe ușă pentru că fratele ei nu avea dreptate în privința asta.

Zece minute mai târziu, inima i-o luase la goană pentru că pe alee era o mașină. Era un model nou de SUV și, cel mai probabil, îi aparținea bărbatului care îi putea distruge toate planurile. Nu știa cât timp avea la dispoziție dacă Darnell Ward decidea că ea nu era deloc serioasă în privința restaurării casei. Se simți cuprinsă de neliniște pentru că și așa oamenii nu o luau în serios. Aveau tendința de a se uita la părul ei blond și la sânii durdulii și de a o trata ca și cum nu avea creier. Nimeni nu o credea în stare de prea mult, în afară de a arăta bine într-un tricou.

Ce naiba avea să-i spună? Abia dacă îl cunoștea pe Darnell. Era inteligent și era diacon la biserica prezbiteriană. Îi plăceau creveții prăjiți și tocana locală picantă. Din când în când, comanda și Sazerac. Oare se putea folosi de restaurantul Guidry pentru a ieși din încurcătură? Da, Celeste îi putea oferi mită în bani, dar ea avea acces la cea mai bună tocană din oraș.

De ce nu reușise să ajungă înaintea lui? Poate că ar fi fost în stare să-și dea seama cum să-i distragă atenția de la inspectatul camerelor mai problematice. Oare chiar trebuia să vadă și biroul din spate, acolo unde ea era sigură că niște ratoni își făcuseră cuib? Dacă era pe terasă, așteptând-o, atunci cel mai probabil voia să vadă tot.

Trebuia să se adune. Trebuia să arate ca și cum știa ce făcea. Ca și cum era competentă.

Chiar *era* capabilă. Putea să facă asta. Avea nevoie doar de puțin timp.

Dacă încercase treptele de la terasă, atunci toate speranțele ei erau deja spulberate. Darnell Ward era un bărbat voinic, și dacă pusese piciorul pe acea treaptă, cu siguranță se rupsesse. Poate că deja era rănit.

Mintea îi era plină de tot soiul de scenarii când auzi ușa principală deschizându-se.

El intrase în casa ei?

Îl observă pe Darnell ieșind. Purta pantaloni kaki și o cămașă colorată și ținea în mână un caiet.

- Ai ceva treabă de făcut, zise Darnell.

Era un bărbat atrăgător, la vreo 40 de ani, și, dacă își amintea corect, avea trei copii și o nevastă care lucra la școala generală. Era gata să-i răspundă când își dădu seama că nu vorbea cu ea. Întorsese capul și alt trup masiv din spatele lui ieși pe terasă. Harry. Era o prezență liniștitoare, iar vocea lui profundă se auzea clar în ciuda distanței dintre ei.

- Da, dar de îndată ce o să fie toate gata, o să fie o bijuterie de casă, declară Harry.

Darnell privi către tavan.

- Da, nu mai sunt multe locuri precum această casă veche tip creol. Ai zis că nu locuiește aici, nu?

- Nu, nu locuiesc, zise ea pășind cu atenție pe prima treaptă.

Shep ieși valvârtej din casă, împingând ușa ponosită de protecție împotriva găngăniilor. Porni către scări, direct spre ea.

- Bună, Seraphina, îi zise Harry privind-o cu subînțeles. Darnell a venit din oraș. Tocmai îi povesteam cum o să readucem la viață acest loc, care se va conforma tuturor regulilor, începând cu acele trepte de la terasă pe care le-am reparat în această dimineață. E totul în regulă acasă? I-am explicat că te-ai dus până acasă ca să iei prânzul cu fiul tău.

Darnell era tot un zâmbet.

- Ce mai face băiatul ăla al tău? Crește văzând cu ochii, nu?

Ea privi spre trepte. Erau complet refăcute și toate păreau foarte solide. Deși trebuiau să fie rașchetate și vopsite. Oricine putea păși în siguranță pe ele. Harry. Harry făcuse toate astea și acum o acoperea, iar oficialul care ar fi trebuit să fie îngrijorat părea complet liniștit. Harry făcuse și asta. Ea îl mângâie pe Shep și porni pe scări.

- Oh, da, așa e. Ce fac copiii tăi?

Darnell îi întinse mâna când ea ajunse la ultima treaptă.

- Sunt bine. Băiatul cel mare a început liceul anul acesta. Trece timpul. Cred că e foarte frumos din partea ta că îți faci timp să te duci acasă și să iei prânzul cu fiul tău. Să știi că într-o zi acest loc va fi grozav pentru o familie. Dar ești deșteaptă pentru că încă nu te-ai mutat.

- Oh, nu! Iubesc acest loc, dar are nevoie de foarte multă muncă, zise ea, scuturându-i mâna. Și nu știu dacă o să locuiesc vreodată aici. E mult prea mare pentru mine și Luc, dar iubesc această casă foarte mult. Am crescut aici.

Darnell zâmbi, urmărind-o oprindu-se lângă Harry.

- Nu se știe niciodată. Ce pare foarte mare acum poate să pară perfect în viitor. Da, o să fie o casă grozavă pentru cineva. O să-ți trimit o copie a acestor hârtii, dar Harry a trecut cu mine prin toate planurile. Se pare că știi exact ce faci. Sunt și încălcări evidente ale regulilor, dar o să-ți dau niște timp. O să mă întorc în nouăzeci de zile, dar nu mă îndoiesc că totul o să fie gata. Să aveți o după-amiază frumoasă!

Nouăzeci de zile? Avea nouăzeci de zile. Îi tremurau mâinile și tocmai își dădu seama că începuseră să-i tremure când înțelese că Celeste Beaumont nu avea să-i dea pace. Crezuse că trebuia să lupte, să implore, să cerșească și să explice de ce nu reparase nici măcar treptele care

duceau în casă. Îl urmări pe Darnell urcând în mașină și îndepărtându-se.

-Sera, îmi pare rău că nu te-am sunat, dar am avut niște timp astăzi și...

Nu apucă să termine ce avea de zis, că ea izbucni în lacrimi și se aruncă în brațele lui.

Harry încremeni de îndată ce-i simți trupul peste trupul lui. Gestul îl șocă tocmai pentru că ea păruse foarte stăpână pe ea cu câteva minute în urmă. Dacă fusese surprinsă de faptul că îl găsisse acolo, nu lăsase să se vadă asta. Înțelesese repede fiecare indiciu pe care i-l servise și nu încăpea îndoială că ofițerul de siguranță plecase fericit tocmai pentru că inspecția mersese bine, dar și pentru că Seraphina Guidry știa ce făcea.

Ea habar nu avea, dar era deșteaptă și putea să-și dea seama dacă avea și timp să o facă.

-Hei, totul e în regulă.

Își puse mâinile cu delicatețe în jurul ei. Părea că avea nevoie de afecțiune. Nu, nu avea nimic de-a face cu faptul că era atât de moale și de caldă. Și că se simțea atât de bine strângând-o. Se simțea ca și cum așa trebuia să fie. Ca și cum el trebuia să o alinte când era tristă.

-Sylvie mi-a zis că încearcă să condamne locul, reuși ea să zică. Așa că ea știa ce se întâmpla.

El întinse mâna spre părul ei.

-Nu încerca să condamne nimic, ci doar să se asigure că locul e sigur. Mi s-a părut foarte rezonabil. O să fie bine.

Ea plânse, ținându-se de el ca și cum era singurul lucru adevărat din întreaga lume. I se rupea inima să o audă plângând.

Shep se așează, uitându-se la el și scheunând, pentru că nici lui nu-i plăcea să o audă plângând. Nu putea suporta gândul că altcineva putea să treacă pe acolo și să-i vadă durerea. Era o femeie care ținea la intimitatea

ei. Deși nu o cunoștea de mult timp, își dăduse seama despre asta. Iar casa, deși părea izolată, nu era. Cât timp lucrase la trepte fusese întrerupt de trei oameni – doi fuseseră pe apă și al treilea fusese verișoara lui, care ieșise la alergat de dimineață. Angie se opri se suficient cât să-și țină morală că mama ei nu urma să fie fericită dacă avea să afle că el o ajută, dar ea credea că era o idee grozavă.

Dacă i-ar fi văzut cineva așa, aveau să iasă zvonuri și, chiar dacă lui nu-i păsa de gura lumii, Sera urma să sufere.

Se aplecă și își trecu mâna pe sub genunchii ei, ridicând-o. Ea suspină, dar se prinse cu mâinile de gâtul lui înainte de a izbucni iar în lacrimi.

– Îmi pare rău, reuși ea să zică printre lacrimi.

El deschise ușa și o duse în interior.

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

Dacă știuse despre Darnell, probabil se îngrijorase foarte tare cu privire la vizită. Nu știa de ce nu ajunsese aici de dimineață, dar era sigur că alergase într-un suflet când afluase vestea. Și cu siguranță nu se gândise că avea să dea peste el vorbind cu bărbatul care îi putea opri toate planurile.

Trebuia să fi fost copleșită. Doar gândul că urma să aibă atât de mult de lucru era apăsător, dar să știe că o anumită persoană urmărea să o oprească trebuie să fi fost prea mult.

El o duse în încăperea pe care o considera salonul formal. Acolo era o canapea în stilul anilor '50 învelită într-o folie de plastic ce acoperea toate pernele care ar fi făcut locul foarte confortabil. Acolo era și un dulap cu porțelanuri, plin de nenumărate bufnițe de toate felurile.

El se așeză cu grijă, gândindu-se la fiecare mișcare. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să cadă. Se lipi de canapea, iar ea începu să se relaxeze în brațele lui.

– O să fie bine.

Câtă responsabilitate zăcea pe umerii ei mici? Credea cu adevărat că această casă era singura ei șansă de a-i oferi fiului ei un viitor luminos și încerca să facă totul singură. Trebuia să se simtă foarte singură.

Tremură și ridică bărbia. Se înroșise la față. I se puteau citi pe chip toate emoțiile amestecate, dar asta nu o făcea mai puțin atrăgătoare. De fapt, o făcea și mai apetisantă pentru că era atât de reală și de vie. Pentru că nu se mai abținea. Această femeie avea ceva ce trezea focul în el. Tocmai de aceea nici nu voia să se gândească la motivele pentru care nu trebuia să fie acolo.

Voia să fie acolo pentru ea. Tatăl copilului ei, oricine era, o părăsise, lăsând-o să se descurce cu creșterea unui copil și cu sentimentul că viața și viitorul unei ființe erau în mâinile ei. Totul de la o vârstă fragedă la care ea ar fi trebuit să-și dea seama cine era și ce voia să facă, la vârsta la care și-ar fi construit o carieră. El voia să fie un om de bază pentru ea.

Ea rămase în poala lui și închise ochii.

– Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea, dar nu știam ce să fac.

– E în regulă.

El nu voia ca acest moment să se termine. Ea avea să înțeleagă că erau mult prea apropiați și să ridice din nou barierele și să pună distanță între ei. Aceasta putea fi foarte bine singura lui șansă de a o ține în brațe și voia să o facă la nesfârșit.

– Ai timp.

– Ai reparat treptele. Urma să fac asta. Urma să-l rog pe fratele meu să mă ajute, acesta era primul lucru pe care aveam să-l fac. Așa cum mi-ai spus, zise ea, uitându-se la el cu ochii ei superbi.

– Nu aveam nimic de făcut în dimineața asta și aveam niște lemn în plus, îi explică el. Nu e ceva ce aș fi folosit pentru lucrarea de la foișor. Era pentru suportul bazei.

– L-ai luat de la casa Beaumont?

Ea încremeni în brațele lui. O afecta orice era legat de familia lui.

- Eu am cumpărat acel lemn. Nu a fost scump. Nici nu aveam de gând să cer banii înapoi. Așa că nu te îngrijora. E în regulă. E în regulă să te bazezi pe cineva. Vreau să te ajut.

Ea se liniști din nou.

- Dar nu ar trebui.

- Nu ar trebui să te ajut?

- Nu. Ești un om bun și ar trebui să stai departe. Lucrurile ar fi mult mai simple.

- Nu ar fi mai simple pentru tine, îi răspunse el simplu.

Ea păru încurcată de replica lui, ceea ce îl făcu să se întrebe pe câte persoane din afara familiei se putea baza cu adevărat. Clătină din cap, ca și cum luase o decizie finală.

- Harry, știu că e o prostie, dar aș vrea să mă săruți. Nu o să însemne nimic, cu excepția faptului că aș vrea să știu cum e să fiu sărutată de tine măcar o dată.

El încremeni. Sentimentul de nerăbdare îl copleșea. Ea îi ceruse să o sărute? Putea să facă asta. Visase la asta de când o văzuse prima dată. Și chiar dacă îi trecuseră prin minte toate motivele pentru care era o idee proastă, mâinile lui ardeau de nerăbdare să o atingă. Nu era un aventurier. Îi plăcea să aibă relații, dar în ultimii ani stilul lui de viață nomad nu dusesese la prea multe legături de durată. Voia ceva tangibil cu ea, ceva care să depășească dorințele carnale.

Ea nu voia asta.

- O să însemne ceva pentru mine.

Ea clătină din cap.

- Atunci ar trebui să mă ridic.

Nu. O strânse și mai tare în brațe. Avea de gând să accepte orice voia ea să-i ofere.

- Doar un sărut? Doar asta vrei?

- Doar atât îmi permit să am.

- Atunci am de gând să-l fac să conteze.

El o privi lung câteva momente, urmărindu-i ochii albaștri și încercând să și-i întipărească în minte. Cât de frumoasă era și cât de plină de emoții! Își trecu mâna prin părul ei, bucurându-se de moliciunea lui. Apoi coborî buzele și închise ochii, lăsându-se condus de dorință.

Dacă el crezuse că părul ei era moale, buzele ei erau și mai moi. Erau calde și bogate. Își oferî un moment să le guste. Îi simți palma în spatele gâtului, trezindu-i toate simțurile. Tot trupul lui zvâcnea cu o poftă nebună pe care știa că nu avea cum să o potolească.

Începu să se depărteze pentru că nu voia să-i ceară mai mult decât îi putea da.

- Nu încă, șopti ea, ducându-și din nou buzele peste buzele lui, simțind nevoia de mai mult.

El cedă, apropiindu-se și mai tare. O sărută și mai profund, lăsându-și limba să alerge pe buzele ei până când ea suspină și îl primi în interior. El îi simți limba cercetându-l delicat și mintea i se întunecă. Nu se mai putea opri. Începu să o posede prin sărut și o simți prăbușindu-se în jurul lui, cedându-i și oferindu-i-se în cel mai dulce mod.

Coborî mâna pe șoldul ei în timp ce ea se lipi și mult de el.

- Harry.

Ea îi șopti numele pe un ton răgușit, iar el știa că aveau să depășească o limită dincolo de care nu se mai puteau întoarce. Pentru că acea șoaptă nu era rostită ca un *oprește-te*. Era un *continuă*. Iar el știa. Știa că ea avea să-l alunge dacă mergeau mai departe. Nu era pregătită pentru ceva serios.

El se retrase și trase aer în piept.

- Da, a fost exact așa cum mi-am imaginat.

Ea făcu ochii mari și se ridică, împleticindu-se când vru să se ridice din poala lui.

- Nu pot să cred că am făcut asta. Harry, îmi pare așa de rău. Eram...

Ieșise din nou la iveală Seraphina cea speriată, neliniștită, care se ascundea sub masca aceea de femeie înțepată.

- Ai avut o dimineată dificilă. Și ai avut nevoie de un pic de alinare.

Ea se înroși la față.

- Alinare ar fi fost doar o îmbrățișare.

El se forță să se ridice. Sărutul acela aproape că îl înnebunise. Nu voia nimic mai mult pe lumea aceasta decât să o tragă înapoi și să-i arate ce altă alinare îi mai putea oferi. Își vârî mâinile în buzunare ca ea să nu vadă că îi tremurau.

- Ești mult prea dură cu tine. A fost un sărut, nimic mai mult. A fost un sărut genial.

Ochii ei luaseră foc.

- Genial?

El îi zâmbi.

- Nu mă pot abține. Sunt un tip care sărută foarte bine.

Ea pufni, un sunet care nu ar fi trebuit să i se pară atât de adorabil.

- Nu crezi că ești cam arogant?

El se forță să nu arate că se simțea ușurat. Dacă începuse să se ia de el, asta însemna că nu-i mai era rușine.

- Sunt doar sincer. Știu din surse sigure că știu să sărut ca nimeni altcineva. Că sunt un sărutător de performanță.

- Și cine zice asta?

- Suzy Perkins. A fost iubita mea în ultimii ani de liceu și în armată. Obişnuia să-mi scrie niște scrisori foarte lungi, în care amintea că îi era dor să se sărute cu mine.

- Atunci ar fi trebuit să se mărite cu tine. Cu toate acestea, nu văd nici un inel pe deget.

- Da, voia un tip cu toate membrele.

Acum îi era destul de ușor să glumească pe seama acestui lucru. Suzy fusese o fată drăguță, dar nu putuse să facă față procesului lui de reabilitare. Nu-i plăcuseră niciodată spitalele, nici doctorii și nici să aibă de-a face cu schimbările lui de stare absolut nesuferite. Cumva, avea sentimentul că Sera nu s-ar fi lăsat descurajată așa cum o făcuse Suzy. Sera ar fi urlat la el atunci când refuzase să depună eforturi pentru a învăța din nou să meargă. Ar fi fost suficient de puternică pentru a face față.

Brusc, apărură flăcări în ochii ei și îi văzu umerii ridicându-se.

- Te-a părăsit din cauza piciorului?

Ieșea din nou la suprafață leoaica aceea care ar fi făcut orice pentru cei pe care îi iubea.

- Nu cred că doar din cauza piciorului. Cred că a avut de-a face mai mult cu faptul că nu eram cel mai plăcut tip la acea vreme.

- Tocmai ți se amputase piciorul, zise ea indignată. Sufereai și aveai dureri. Aveai nevoie de ea. Nu o aveai nici pe mama ta. Erai singur. Cine a avut grijă de tine?

- Nu vrei să auzi asta. Dumnezeu, cât voia să o atingă din nou!

- Oh! A fost Celeste.

Nu voia să pară că fusese mai mult decât fusese.

- A venit la spital să mă vadă și apoi tot ea mi-a plătit o asistentă și un medic cu care am făcut exerciții.

- Aveai nevoie ca o persoană care te iubea să fie cu tine.

- Da, Suzy nu m-a iubit. Dar sunt un sărutător excelent și e clar că mi-am folosit magia excelent și asupra ta pentru că nu mai plângi.

Ea se întinse și își așează o mână peste brațul lui.

- Ea nu era ce trebuia pentru tine. Mă bucur că Celeste a venit să te viziteze. Poate că nu o plac, dar mă bucur că a fost acolo pentru tine.

- Și eu, îi răspunse el. Ar fi fost atât de ușor să se aplece spre ea și să o sărute din nou. I se părea că era lucrul care trebuia făcut, dar se forță să facă un pas în spate. Mai am o săptămână până când trebuie să-mi împart timpul între foișor și ce e de făcut aici. Treptele și terasa sunt solide acum. Nu o să vopsesc nimic până ce nu se termină proiectul, așa că de ce ai vrea să ne ocupăm în continuare?

- Nu cred că e o idee bună.

- Pot să te ajut. Voia să o facă. Oricum, aștept lemnul special de care am nevoie pentru foișor. Dacă stau degeaba, înnebunesc și chiar am nevoie de activitate. Îmi place să muncesc.

- Harry, mă bucur foarte tare că ai fost aici, dar trebuie să știi că mătușa ta i-a chemat pe cei de la inspecția sanitară aici.

El o credea în stare de așa ceva pe mătușa lui.

- Vrea să cumpere locul. Și, sincer, oricum ar fi venit la un moment dat, știu. Sera clătină din cap. Dar nu se va opri și va fi și mai nervoasă când va afla că mă ajută.

- Nu aveam de gând să-i spun.

Dar nici nu avea de gând să-i ascundă asta. Nu intenționa să discute despre asta, dar, dacă ea urma să-l întrebe, nu avea de gând să o mintă. Rutina din fiecare dimineață a mătușii lui nu implica prea multă conversație. La ora 8.00 era deja la birou, asta dacă nu era o zi de duminică. Ea nu lua micul dejun. Abia dacă apucase să o salute în acea zi, când ea se grăbea să iasă pe ușă. Cal plecase la New Orleans și avea să se întoarcă vineri. Angie era prinsă cu planurile de nuntă. Nimeni nu se sinchisise să-l întrebe ce avea de gând să facă. Iar el nu credea că această situație avea să se schimbe.

- Nu o să meargă, insistă ea.

El ridică din umeri. Nici el nu era sigur că avea să meargă, dar nu intenționa să o lase singură cu toate

lucrările, mai ales acum, când intrase într-o cursă contracronometru.

- Mă duc să văd dacă pot repara lumina din bucătărie. Clipește ciudat.

- Harry! Ea îl privi cu ochi triști. Nu o să meargă.

Știa despre ce vorbea, dar nu avea de gând să se certe cu ea. Dacă avea să-l dea afară, intenționa să păstreze distanța. Dar, în același timp, avea să-i ofere și altă opțiune dacă nu-i putea cere să rămână.

- Eu cred că o să meargă. Oh, o să fie nevoie de o întreagă schimbare de circuit, dar acea lampă ciudată o să meargă din nou. Îți promit! Singurul lucru la care mă pricep mai bine decât la sărutat este reparatul lucrurilor.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Nu ești chiar atât de bun la sărutat.

- Oh, pot să încerc din nou!

Ea îi zâmbi, îmbujorându-se.

- Du-te și uită-te la instalație, ciudatule! Eu mă duc să-mi iau trusa de scule. Am adus încuietori noi dat fiind că nu le mai găsesc pe cele vechi ale mătușii mele. Cred că le-a îngropat pe undeva.

Shep o urmă afară.

Și Harry se apucă de treabă.

Celeste se holba la telefon. Cum era singură în biroul mic, dar elegant din oraș pe care-l folosea pentru afacerile de la Rafinăria Beaumont, îl pusese pe speaker. Mai erau un birou mult mai mare în New Orleans care servea drept sediu principal, însă familia păstrase un spațiu și aici, în Papillon, pentru munca de zi cu zi. Cal petrecea patru zile din săptămână la biroul din New Orleans și se caza la casa din Cartierul Francez care aparținea familiei de când se mutaseră din Texas în Louisiana. Era foarte încântată că acum se afla acolo, pentru că nu voia ca altcineva să audă acea conversație.

- Cum adică are nouăzeci de zile la dispoziție?

Urmă o pauză care îi dădu de înțeles lui Celeste că mesajul ei fusese clar recepționat. Margret Hawkins își drese glasul înainte de a vorbi.

- Ei bine, sunt niște reguli.

- Atunci treci peste ele!

- Da, dar, vezi tu, nu am putut să-l trimit pe bărbatul pe care l-aș trimite în mod normal. El e dornic să asculte de glasul rațiunii, zise Margret apăsător. A trebuit să-l trimit pe Darnell, care ține la reguli mai ceva ca la Dumnezeu. Iar el a zis că nu era așa de rău pe cât se aștepta. Mai mult, a văzut că doamna Guidry știe exact ce are de făcut. I-a plăcut și de constructorul ei foarte mult. A zis că e un tip foarte vrednic.

- Aș vrea să știu numele constructorului.

Avea să-i afle numele și să-i dea mai mulți bani doar ca să nu mai lucreze pentru ea. Nu erau mulți constructori pe acolo. Și cu siguranță nu erau constructori care să-și pună toate speranțele în proiectul slab finanțat al Seraphinei.

Se auzi un foșnet.

- Nu e trecut în hârtii. Legea nu cere ca un proprietar să aibă un constructor. În majoritatea cazurilor, pot face ei munca sau pot fi ajutați de familie. Știi că regulile noastre sunt destul de relaxate.

- Atunci cineva ar trebui să le facă mai stricte, trânti Celeste.

Era clar că Margret era o idioată, dar, până la urmă, ar fi trebuit să-și dea seama că nu putea să ducă la capăt ce-i ceruse. Iar acum existau și hârtii, iar ea știa prea bine cum funcționau instituțiile statului. Închise telefonul înainte ca Margret să apuce să-i mai zică ceva.

Era pe cale să-și sune avocatul când se auzi un ciocănit la ușă, iar Sylvie Martine trecu nestingherită de asistenta ei inutilă, care ar fi făcut bine să-și caute de lucru în curând.

– Îmi pare rău, doamnă Beaumont, îi zise Carla. A insistat. Am încercat să-i spun că sunteți într-o convorbire telefonică foarte importantă, dar a trecut peste mine.

Celeste se gândi să angajeze o recepționeră mai rapidă și mai impunătoare. Avea să-l aducă pe antrenorul local al echipei de fotbal pentru a o învăța cum să pună la pământ oaspeți nepoftiți precum cea cu care trebuia să se confrunte acum. La cei 27 de ani, Sylvie Martine era prea tânără ca să fie primar, dar nu exista nici o îndoială că impunea autoritate. Era îmbrăcată în pantaloni și purta un blazer foarte șic, iar cămașa de pe dedesubt chiar avea un stil acceptabil. Sylvie ar fi fost o prietenă „potrivită”, așa cum îi plăcea lui Celeste să-i spună Angelei, chiar o noră potrivită, în ciuda originilor ei umile. Asta dacă Sylvie ar fi știut să-și aleagă prietenii.

– Este în regulă, Carla, zise Celeste, așezându-se pe scaunul pe care-l cumpăraseră după moartea lui Ralph, când preluase afacerea. Am mereu timp pentru doamna primar.

Sylvie stătea în fața biroului, cu brațele încrucișate și evident pregătită de luptă. Înainte să se închisă ușa, îi aruncă o privire apăsătoare.

– Aș vrea să înțeleg de ce încerci să-i mituiești pe angajații statului.

Mergea pe drumul acesta?

– Te asigur că între mine și Margret nu a avut loc nici un schimb. Pur și simplu, întrebam de o proprietate care, întâmplător, este foarte aproape de proprietatea mea.

– O proprietate care întâmplător și-a schimbat proprietara și care se întâmplă să fie o femeie cu care tu ai avut probleme în trecut, i-o reteză repede Sylvie.

În trecut? Fiul ei era mort, așa că nu existau probleme la trecut cu Sera Guidry. Cum puteau să nu mai fie când femeia făcea paradă prin oraș constant? Ar fi fost suficient de rău dacă ar fi fost precum multe dintre fetele tinere din oraș, care veneau acasă doar în vacanță sau

în vizită, dar Sera era acolo mereu. Era ca un gândac pe care nu-l putea alunga nimic.

- Te asigur că singurele mele gânduri sunt legate de siguranța tuturor. Știi că acel conac a fost lăsat în paragină timp de ani buni.

Sylvie nu avea să se lase intimidată.

- Și ai decis să alertezi ofițerii de siguranță fix când Seraphina a preluat proprietatea.

Ea se ridică, încercând să-și dea seama cum avea să evite să menționeze acel lucru. Nu era ca și cum nu știa că Sera avea o prietenă la primărie. Sera, Sylvie și blonda aceea mică și îndesată, care avea un copil, umblau mereu împreună.

- Cu siguranță nu aveam de gând să dau o femeie bătrână afară din propria casă.

În plus, o crezuse pe Irene Guidry când îi spusese că, dacă avea să încerce ceva, ea știa cum să-i taie frânele de la mașină.

- Bineînțeles că gestul de acum vine doar din bunăvoința de a fi un cetățean-model, zise Sylvie, clătinând din cap. Am venit să-ți spun clar și răspicat că nu îi vei mai intimida pe angajații de la primărie ca să-ți facă treburile murdare.

- Nu am știut că respectarea regulilor de siguranță este o treabă murdară, doamnă primar. Mi se pare mie sau sună ca și cum cauți să-i faci o favoare unei prietene? Orice argument avea un contraargument, iar Celeste știa asta. Răsturnările de situație erau ceva cinstite. Sunt sigură că s-ar putea să auzim despre asta la următoarele alegeri.

Sylvie pufni.

- Să te văd, Celeste! Dacă vrei să aduci pe altcineva să fie primar în acest oraș de nebuni, eu chiar m-aș bucura. Atunci aș putea să mă întorc la planurile mele. Iar tu ai rămâne să te descurci cu persoana care o să-și dea demisia în nici șase luni de la numire.

Avea dreptate, dar era teribil că nu o putea intimida. Tânăra generație nu avea deloc respect.

- Cred că ar trebui să mă înțelegi. În calitate de cetățean, mă aștept ca oricine stă lângă mine să aibă o casă bine întreținută. Sunt sigură că Angela se va gândi la o familie după ce se va căsători. Iar eu nu o să le permit nepoților mei să fie în pericol doar pentru că cei din familia Guidry nu pot avea grijă de proprietatea lor. Și dacă cei de la Comisia de executări nu-și pot impune regulile, o să mă duc la consiliul orașului.

- Oh, te asigur că rapoartele lui Darnell o să fie perfecte. E un bărbat care urmează întocmai regulile. Iar conform acestor reguli, Sera are nouăzeci de zile ca să facă locuința compatibilă cu toate normele. Iar regulile sunt pentru a asigura siguranța tuturor, nu pentru a alunga oamenii pe care nu-i plăci sau pentru a demola casa pe care știm cu toții că vrei să o cumperi.

Celeste se așază înapoi. Sylvie poate că avea tinerețea de partea ei, dar Celeste descoperise că răbdarea era un instrument mult mai eficient.

- Eu nu vreau casa. Te asigur că Sera își pierde timpul, mai ales că eu am de gând să dărâm totul și să construiesc ceva nou.

- Lucrează din greu la acea casă, ripostă Sylvie.

- Știi prea bine că nu o să-și permită să plătească taxele și asigurarea pentru acel loc.

Poate că mai exista o cale de a câștiga acest război. Dacă Sylvie o putea convinge pe prietena ei să vândă, atunci ea avea să pună drept condiție în contract plecarea ei din Papillon.

- Ca să nu mai spun cât ar costa întreținerea unui asemenea loc. Cu siguranță nu-și poate permite nimic din toate astea, mai ales că se pare că nu poate să țină nici un job.

- Știi foarte bine de ce nu poate să țină nici un job. Și nici să nu-ți treacă prin minte că te poți folosi de primărie

ca să o alungi pe prietena mea din oraș! Sylvie se întoarse cu spatele și porni spre ușă, dar apoi se întoarse ușor. Știu că tu crezi că familia Beaumont este la fel de respectată ca familia Darois, dar te înșeli. Orașul o adoră pe Pamela Darois și îl iubește la fel de mult pe fiul ei. De tine doar se tem. Acesta e singurul motiv pentru care te respectă.

- Știi ce spunea Machiavelli, zise ea, deși detestase acel citat.

„E mai bine să fii de temut decât iubit dacă nu poți fi ambele.” Nu era sigură că o persoană putea fi ambele. Nu detestase întotdeauna teama pe care i-o trezea soacra ei când venea la câte o întâlnire? Nu urâse sentimentul de a ști că fiecare femeie de acolo urma să fie judecată și catalogată ca fiind mai puțin?

Sylvie privi în jur.

- Sunt surprinsă că nu ai luat biroul soțului tău. Are o priveliște mult mai bună.

- Eu stau aici doar până ce se acomodează Cal.

- Serios? Am auzit că tu te ocupi de toate de când a murit Ralph. Am auzit că ai făcut și niște schimbări, iar de anul trecut au crescut acțiunile. Cal nu mi s-a părut niciodată genul care să se descurce cu o afacere atât de mare. Era mai fericit când era creativ.

Celeste își simți umerii încremenind.

- Cal o să fie un director general minunat. Ralph a vrut întotdeauna ca afacerea lui să ajungă pe mâinile unuia dintre fiii lui. Așa e tradiția Beaumont de mai bine de o sută de ani.

Sylvie păru că se gândește un moment la asta.

- Acum tu ești singurul Beaumont rămas, Celeste. Este familia ta acum. Cum ai de gând să o conduci? Poate că ar fi timpul să nu te mai preocupi de Sera și să începi să fii cine ai putea să fii. Să le dai un exemplu tuturor femeilor din Papillon, dar precum cel pe care ți l-a lăsat moștenire soacra ta. Te pricepi la condusul unei

afaceri, și Rafinăria Beaumont este dovada. Iar acestui oraș i-ar prinde bine o femeie director general.

Sylvie se înșela. Postul era al lui Cal, iar ea nu avea de gând să i-l ia.

Dar când el avea să preia totul? Ea ce avea să facă atunci? Se săturase de mesele de socializare, se săturase să arate perfect întotdeauna, să pară perfectă întotdeauna.

Un director executiv nu trebuia să fie perfect. Trebuia doar să fie bun la treaba lui. Asta îi spusese Ralph mereu. El lăsase perfecțiunea pe umerii femeilor din familie.

Dar nimic din asta nu avea să mai conteze pentru că fiul ei avea să facă ceea ce toți cei din clanul Beaumont făcuseră.

Avea să preia compania și apoi ea urma să dispară în fundal. Avea să-și concentreze atenția asupra casa ei. Asta era ceea ce făceau femeile Beaumont. Ele făceau casele perfecte.

Perfecțiunea, în acest caz, începea cu distrugerea Seraphinei Guidry.

capitolul 6

Cara DC

– Cum adică ai închiriat mașina altcuiva?

Panica se simțea în glasul Seraphinei în timp ce-l privea pe Jerry Nichols, cel care deținea magazinul local de grădinărit, care era și locul de unde se putea închiria o flotă de vehicule de lucru. Cel puțin așa îi plăcea lui să-l descrie. Sera nu era sigură că un tractor, două excavatoare și o furgonetă veche cu semnul U-Haul agățat într-o parte puteau fi considerate o flotă. În Papillon, magazinele aveau, de cele mai multe ori, mai multe întrebuintări. De asemenea, în Papillon, lucrurile mergeau de multe ori și foarte prost, dar asta nu putea să meargă prost.

- Eu nu am făcut nimic, draga mea, zise Jerry, privind-o cu părere de rău. Fata mea a creat site-ul ăsta. E o porcărie, dacă mă întrebi pe mine. Puteam face rezervări prin telefon, dar ea a insistat că ar fi mai bine așa.

- Chiar merge foarte bine. Dacă ai deschide calculatorul, ai vedea. LaTonya își făcu apariția în birou, clătinând nemulțumită din cap. Dacă te-ai fi uitat, ai fi văzut că astăzi camionul era deja rezervat și că o să se întoarcă abia mâine. De asemenea, ai fi văzut că plata a fost făcută. Tata vă poate returna banii de avans sau vă putem muta rezervarea pentru mâine, când se va întoarce camionul.

- Camionul e încă aici. E în parcare. A doua zi de dimineață avea să fie prea târziu. Ea îi arătă contractul de închiriere. Am documentația. Și am bani gheață.

- Da, tata e foarte bun la hârtii, recunosc LaTonya. Apoi îi făcu semn către ecranul calculatorului. Cu toate acestea, acest contract de închiriere a fost semnat cu 24 de ore înaintea contractului tău.

- Dar cealaltă persoană a vorbit doar cu un calculator, ripostă Sera, simțindu-se cuprinsă de disperare. Eu am vorbit cu o persoană. O persoană ar trebui să fie mai importantă decât un calculator, nu? Eu am avut bunăvoința de a veni aici ieri și de a discuta cu dumneavoastră, domnule Nichols. Vă amintiți că am discutat despre Saints și am spus că anul acesta sigur ajung campioni?

Domnul Nichols încuviință.

- Îmi aduc aminte și a fost foarte drăguț din partea ta. Oamenii ar trebui să comunice mai mult. De aia a luat-o lumea razna. Calculatoarele. Ele sunt adevărata problemă. Nu te poți uita în ochii unui om prin calculator.

Poate încă avea o șansă.

- Așa este. Nici măcar nu știți cine a închiriat camionul. E doar un nume pe un ecran de calculator. Nu aveți de unde să știți dacă această persoană se mai întoarce

cu camionul. Dacă începe să conducă și nu se mai uită înapoi?

- Promit că o să mă întorc, răspunse o voce pătrunzătoare. Nu aveam de gând să fug cu acest camion.

Sera gemu în interior pentru că recunoscuse vocea. Era profundă și muzicală, și în ultima vreme îi bătusea visele. Harry Jefferys, cel cu un chip superb și priceput la toate. Trecuse doar o săptămână de când îi spusese că nu avea să meargă. O săptămână de când o sărutase ca și cum era cea mai importantă femeie din lume. Îi spusese că era arogant, dar avea dreptate în legătură cu talentele lui. Bărbatul aceasta putea să sărute o femeie până ce își pierde capul, iar ea nu-și dorise deloc ca el să se oprească. O bună parte din ea își dorise ca el să o sărute și să o atingă, iar dacă s-ar fi trezit în pat atunci, ar fi putut să dea vina pe starea ei emoțională.

El însă se comportase cu un domn, ceea ce o făcea să viseze acum că mâinile lui o atingeau. După ce rezolvase problema cu luminile de la bucătărie, ea îi spusese că nu mai avea de ce să se întoarcă a doua zi de dimineață. Că se putea descurca singură cu tot. Și în fiecare zi el își făcea apariția în timpul rutinei de alergat. În fiecare zi, ea își zicea că avea să-i zâmbească și să-l alunge. Însă în fiecare zi el ajungea să repare câte ceva și, la naiba, dacă bărbatul acesta nu era și mai sexy când ținea un ciocan în mână!

Reparase treptele terasei ca ea să poată intra și ieși în siguranță din noua proprietate și datorită lui avea nouăzeci de zile pentru a rezolva restul. Marți nu ieșise din casă la ora la care știa că el avea să treacă. El bătuse la ușă și îi explicase că Shep era foarte însetat și o întrebase dacă îi putea da câțelului niște apă. Apoi rămăsese patru ore și reparase chiuveta de la bucătărie, ceea ce însemna că ea avea acum acces la apă curată în loc de nămol maroniu. Miercuri o surprinsese în oraș cum-părând șuruburile greșite pentru reparațiile corpului

de iluminat din living. Exista riscul să-i cadă becul în cap de fiecare dată când ar fi trecut pe sub el. Așa că o ajutase să ia șuruburile bune și venise cu ea acasă, explicându-i că toată operațiunea era o treabă pentru doi oameni. Nu fusese așa. Se ocupase singur de tot în timp ce ea făcuse mai multe sendvișuri pentru că bărbatul acesta avea poftă de mâncare. Joi îl așteptase pe terasă pentru că mobila nu avea cum să se mute singură. Vineri îl lăsase să o ajute să umple camionul cu tot soiul de donații pentru adăpostul de femei din oraș, iar când el îi spusese că trebuia să ia prânzul, ea mersese cu el la Guidry, unde luaseră tocăniță și ceai dulce în bucătărie.

Și în weekend. În weekend el o ajutase să scoată mocheta din living și de pe holuri și se făcuse un pic cam cald, așa că el își scosese tricoul. Și apoi se făcuse și mai cald. Îi plăcea de el. Îi plăcea tare mult de el. Nu se mai putea opri. Se gândea mereu la bărbatul acesta și asta începea să o enerveze.

Se întoarse și îl văzu în blugi în loc de îmbrăcăminte sport. Avea un tricou care îi ascundea toți mușchii, dar ea deja îi vedea, căci imaginea aceea îi rămăsese întipărită bine în minte. Shep era lângă el, fluturând din coadă.

- E vreo problemă?

Când Harry se mișcă, cățelul porni la pas cu el. Nu era nevoie de lesă, dar Harry o folosea ori de câte ori erau în oraș.

Deja știa prea multe despre obiceiurile lui. Știa cum îi plăcea cafeaua. Cu un pic de frișcă. Cu mult zahăr. Știa că începea să fredoneze câte o melodie country când se lăsa prins de muncă. Știa că nu-i plăcea piperul roșu, îl considera prea iute. Și mai știa că începea să țină la un bărbat pe care nu putea să-l aibă.

- Tu deja ai un camion. Eu am nevoie de ăsta, Harry. Magazinul cu parchet din New Orleans are reduceri mari doar astăzi la niște materiale de care am nevoie.

Reducerile nu o să mă aștepte până mâine. Dacă nu-mi ridic comanda până la ora 16.00, o să scoată din nou materialele la vânzare. E vorba de 60%.

- E un discount excelent. Harry îi înmână permisul LaTonyei, care avea deja cheile în mână. Ar trebui să te miști și să-l prinzi. M-am uitat prin catalogul pe care-l ai, stejarul acela sculptat manual arată impecabil și nici nu pare greu de instalat. Eu mă duc să ridic lemnul de care am nevoie pentru foișor. Piese individuale sunt prea lungi pentru camionul meu și, din ce s-a anunțat, se pare că o să plouă în această după-amiază. Nu vreau să mi-l ude înainte să apuc să-l dau cu baiț și să-l finisez. De aceea am închiriat camionul.

- Dar eu am închiriat camionul! Ea ridică hârtiile. Știa că Harry era întotdeauna foarte corect. Vezi, am plătit și un avans. Ridică pixul de pe birou în timp ce LaTonya îi întinse niște hârtii în față. El privi către contract. Am plătit toată taxa.

Îi venea să plângă. Ce avea să facă dacă nu putea să ia parchetul? Trebuia să plătească mai mult sau să ia ceva mai ieftin. Stejarul acela era perfect. Avea să reflecte frumos lumina care intra prin ferestrele mari orientate spre golf. Așa totul avea să strălucească într-un mod primitiv.

- Îl poți avea mâine. Sau aş putea să conduc foarte repede și să mă întorc până mâine. Ar fi în regulă așa? Întrebă și privi către ea.

- Drumul până la New Orleans durează două ore și jumătate, ceea ce înseamnă că întoarcerea ar dura tot atât. O să-ți ia ceva până ce încarci tot camionul cu materialele și până când îți termini toată treaba. Nu ai avea cum, nici dacă ai vrea, să te întorci în timp util, ca eu să ajung la magazin înainte să închidă. Nu ai putea să iei tu mâine camionul?

Nu plătea el mașina. Mătușa lui plătea și chiar nu avea nevoie de vreun discount. Celeste Beaumont

nu decupa cupoane și nici nu lua masa doar în locuri care aveau oferte speciale.

Se întoarse către ea, zâmbind.

– Am un termen de execuție. Trebuie să mă asigur că verișoara mea se mărită. Zâmbetul îi pieri când o privi. O să fie bine. Pot să conduc eu. Tu mă ajuți la navigat. Și asta înseamnă că trebuie să-ți dea avansul înapoi.

Ea alungă lacrimile.

– Poftim?

El suspină.

– E un camion mare. Tu cât ai de luat? Vreo cincizeci de cutii cu parchet?

– Șaptezeci.

– O să încapă toate și tot rămâne loc, zise el. Dar trebuie să ne oprim să-l lăsăm pe Shep mai întâi. Nu știu dacă e cineva acasă acum, dar cred că pot vorbi cu servitoarea să-l păzească. Cabina o să fie mult prea aglomerată cu noi doi și un câine mare. În plus, e un pic balonat. A primit prea multe bunătăți.

El era dispus să împartă camionul cu ea? Și ea avea să-și primească depozitul înapoi?

– Pot să plătesc pentru jumătate.

– Sau mă poți ajuta cu navigatul, eu nu știu drumurile, iar în jumătate din timp e câte un aligator unde nu ar trebui să fie, adică prin mijlocul drumului, fix pe unde trebuie să trec. Și pe aici șeriful e foarte rapid la amenzi.

– Da, așa e Armie. Am auzit că frigiderul de la post le cam face figuri, așa că o să dea amenzi la toată lumea până când o să-l repare, îi explică ea, revenindu-și ușor în fire. Bine, atât cât putea, căci era în preajma lui Harry, iar asta însemna că oricum era agitată. E căsătorit cu cumnata fratelui meu, așa că de obicei eu scap cu un avertisment.

– Vezi, deja ești de ajutor, zise el și semná contractul. Cum trebuie să mă opresc și pe la Casa Beaumont

trebuie să plecăm. Shep, te las acasă pentru o fată, prietene. Îmi pare rău.

Shep doar flutură din coadă.

Sera avea o idee mai bună, una care nu implica ideea de a fi văzută cu Harry atât de aproape de casa mătușii lui. Nu-și făcea iluzii că personalul casei nu i-ar fi raportat lui Celeste că Sera fusese în camionul lui Harry când el avea să-l lase pe Shep.

- Casa mea e mai aproape. E la ieșirea din oraș. Mama ar fi tare bucuroasă să aibă un prieten pentru o zi și știu că lui Luc i-ar plăcea tare mult. E foarte prietenos cu cățeeii. Nu o să încerce să-l încalcece. E obișnuit să stea cu câinele Lilei.

El o privi cu o expresie înduioșată.

- Vrei să-l cunosc pe copilul tău?

- De fapt, nu știu dacă vom avea timp să cunoaștem pe cineva.

Devenise din nou timidă. Poate că nu era o idee așa de bună. Mama ei avea să înțeleagă totul pe dos. Avea să-i spună lui Remy, care urma să se comporte foarte protector, ca un frate mai mare, când de fapt nu era nimic de protejat, mai ales că erau doar prieteni.

Desigur, ea făcuse un copil cu ultima persoană care îi fusese cel mai bun prieten, dar asta era altă poveste.

- Poate că ar trebui să ne gândim mai bine.

El clătină din cap.

- Gândești prea mult. Ori la tine, ori la mine. Trebuie să plecăm sau o să fie foarte târziu când o să ne întoarcem.

- Se anunță furtună, îi avertiză Jerry.

- Doar ploaie, tati, comentă LaTonya. În plus, meteorologul a zis că sunt 50% șanse să plouă, 50% să nu plouă.

- Vine! Jerry își frecă cotul drept. O simt în oase, și în ele am cu mult mai multă încredere decât în orice

diplomă de la universitate. Cum am zis, tinerii din ziua de azi se bazează prea mult pe tehnologie.

Se îndepărtă, mormăind că, de fapt, calculatoarele puneau stăpânire pe întreaga planetă.

LaTonya clătină din cap.

- Nu-l ascultați! Deși s-ar putea să aibă dreptate cu vremea. Cotul ăla al lui ar trebui să primească o diplomă în meteorologie. Să stați cu un ochi pe predicțiile meteo. Podul dintre cele două orașe se inundă în această perioadă a anului. Să aveți grijă!

Sera trebuia să ia o decizie. Ce era mai important? Să ia parchetul sau să le explice membrilor familiei ei că nu ieșea cu Harry Jefferys? Zilele în care luaseră micul dejun împreună nu fuseseră întâlniri. Să vorbească cu el noaptea târziu pentru că întreba ce plăci de faianță să ia nu era o întâlnire, deși se terminase vorbind până la 2.00 dimineța despre toate, de la filmele lui preferate până la motivele pentru care ea se temea foarte tare de păsări. Pentru că erau ca niște șobolani, doar că aveau aripi și atacau de sus. Nu erau întâlniri. Nu, nu, deloc.

- O să ne oprim la mine.

Erau prieteni. Nimic mai mult. Mama ei avea să înțeleagă asta.

- Perfect. Harry zâmbea din nou. Și putem să luăm cina în oraș. Nu am mai fost în Cartierul Francez de ani buni. O să sun ca să fac o rezervare într-un loc drăguț.

Ea se grăbi să țină pasul cu el și apoi își jură că acea zi nu avea să fie mai mult decât platonică.

Harry bătu în ușa de la camera lor de motel în timp ce afară turna cu găleata, ploaia lovind cu forță acoperișul. Se propti sub streșină, sperând că Sera avea să-i deschidă. Până la urmă, el era motivul pentru care erau blocați în afara Papillonului. Dacă nu ar fi insistat să ia cina în Cartierul Francez, nu ar fi rămas blocați în trafic

și ar fi fost acasă, în siguranță, înainte ca drumul să se inunde.

Nu ar fi fost acolo, într-un motel ieftin, unde mai era o singură cameră, iar el avea să doarmă pe podea. Asta dacă ea avea să-i deschidă ușa.

El bătu din nou. Mersese până la magazinul alimentar de pe partea cealaltă a străzii și cumpărase periute de dinți, niște chipsuri și o sticlă de vin pe post de scuze.

Ușa se deschise, iar ea stătea în prag, plină de furie.

– Nu am deloc semnal la telefon. Se vedea panica din ochii ei.

– OK, stai să mă uit dacă am eu!

Intră, lăsând dăre de apă în urma lui și grăbindu-se spre baie. Era ud learcă.

– Sunt două linii, dar nici un apel nu se conectează, insistă ea. Are suficientă baterie. Mereu mă asigur că am telefonul încărcat. Nu aș lăsa-o niciodată pe mama fără vreo modalitate în care să mă contacteze dacă s-ar întâmpla ceva cu Luc.

El își așază mâinile pe umerii ei. Știa prea bine cum arăta un atac de panică, avusese și el destule.

– Sera, e în regulă. Totul o să fie bine. Trage aer în piept odată cu mine! Își trecu mâinile peste brațele ei. Ea se relaxă un pic din momentul în care el începu să o atingă. Inspiră îndelung.

– Iartă-mă! Mă comport ca o nebună.

El clătină din cap și îi dădu părul pe spate, observând că ea închidea ochii sub mângâierea lui. Zep îi spusese că Sera nu mai ieșise la o întâlnire de mult timp. Îi lipsea afecțiunea.

– Nu, nu e așa. Te comporti ca o mamă. E și o linie de telefon fix. Mama ta are telefon fix, nu?

El era destul de sigur că văzuse un telefon pe peretele din bucătărie. Îi plăcea casa Serei. Era foarte confortabilă și primitoare. Nu era un muzeu precum casa mătușii lui. Și, cu toate acestea, era foarte frumos decorată. Peste

tot erau fotografii, plante și cărți. El se holbase la fotografia cu Seraphina în uniformă de majoretă. Practic, strălucea în acea fotografie, avea o lumină aparte în ochi.

Viața îi furase lumina, dar uneori el o vedea prinzând din nou contur în privirea ei, chiar dacă pentru câteva momente, apoi dispărând din nou în întuneric.

Ea ridică din umeri până la urechi.

- Nu-mi aduc aminte numărul. Cât de prostesc sună, nu? Apăs un buton pe telefon. Mama. Telefonul fix nu are buton pentru mama.

Era foarte neliniștită de când își dăduse seama că nu aveau să se întoarcă în Papillon și că urma să fie separată de fiul ei. Ajunseseră la magazinul cu parchet, iar cei de acolo încercaseră să-i ceară mai mult, să ridice prețul. O văzuseră blondă și drăguță și crezuseră că puteau să profite de pe urma ei. Harry îi pusese la punct, dar ar fi putut să parieze că nu era prima dată când Sera avea de-a face cu bărbați care credeau că o fată drăguță trebuia să fie și proastă. Bărbați care aveau impresia că puteau face orice.

El își scoase tricoul peste cap și îl așeză în chiuvetă înainte să apuce un prosop și să se șteargă cât de bine putu.

Ea trase aer în piept.

- Sau aș putea să mă calmez și să caut în contactele mele. Îmi pare rău. Știu cum funcționează un telefon. Nu m-am gândit la cel fix. Nu-l folosesc niciodată. M-am panicat. E pentru prima dată când sunt departe de Luc, și furtuna asta pare tare urâtă. Ea ridică receptorul și sună. Bună, mamă, zise ea. Mă tem că eu și Harry am rămas blocați de cealaltă parte a podului. Îmi pare așa de rău! Ar fi trebuit să fiu acasă de ore bune. Luc e bine?

El intră din nou în baie pentru a-i oferi intimitate. O putea auzi vorbind încet, dar închise ușa de la baie și se sprijini de ea.

Se îndrăgostea nebunește de această femeie și strica totul. Ar fi trebuit să se gândească la nevoile ei, dar fusese egoist și alesese să o aibă doar pentru el. Știuse exact când avea de gând să închirieze camionul. Își notase asta în acea listă nesfârșită pe care o avea, iar el folosisese acea informație în avantajul lui. Închiriase camionul fix sub nasul ei, deși lemnul venise deja cu câteva zile în urmă. Făcuse asta pentru că își dorise să petreacă o zi întreagă cu ea. În ultima vreme, își petrecuse majoritatea după-amiezilor cu ea, dar să plece într-o călătorie era ceva diferit. Putuse să pornească radioul și să vorbească despre ce fel de muzică îi plăcea. Petrecuse ore bune cu ea fără să se teamă că avea să fie prins. Nu-i scăpase asta din vedere. Știa exact de ce îl dusesese în bucătărie la Guidry când erau suficiente mese libere în salon. Ea se temea ca nu cumva mătușa lui să afle că ei își petreceau timpul împreună. El ar fi putut să-i spună că nu avea de gând să mintă în legătură cu ce făcea. Mătușa lui nu-l întrebase unde își petrecea după-amiezile. Era mult prea ocupată cu pregătirile de nuntă. În plus, era plecată la birou mai mereu de când Harry venise acolo.

Dar, când avea să-l întrebe, el urma să-i spună pentru că nu-i era rușine cu Sera.

Deși, dacă era sincer, îi era rușine de el.

– Harry? Ești bine?

El deschise ușa.

– E totul în regulă acasă?

Ea încuviință.

– Da. Luc și Shep se înțeleg de minune. Lila o să aducă niște mâncare. Zep e acolo pentru orice eventualitate, așa că o să fie bine cu toții. Îmi pare rău că m-am panicat. Nu prea stau departe de Luc. Nu mi-am petrecut niciodată noaptea departe de el. E într-o etapă în care se cațără peste tot și mă îngrijorez.

– Mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te duc acasă mai repede. Nu ar fi trebuit să te oblig să iei cina cu mine.

- Nu m-ai obligat să fac nimic, îi zise ea. Acolo e vin? Aș avea nevoie.

- Da, m-am gândit că, dată fiind situația, singurul lucru pe care-l pot face e să te ajut să te simți mai confortabil. Îmi pare rău că nu e tocmai ceva de soi. Am luat periute de dinți și am găsit un tricou în care poți să dormi. Te avertizez însă, are o doză uriașă de bere pe el.

Ea ridică punga și o duse pe patul uriaș care domina camera.

- Atunci bere uriașă să fie. Cerșetorii nu pot fi pretențioși.

El ieși în timp ce ea deschise sticla. Desigur, alesese ceva slab. Luase un vin cu capac filetat.

- Îmi pare rău pentru vinul ieftin. Cred că tu ai crescut pe lângă soiurile bune. Am avut de ales între roșu, alb sau roz. Cel roșu avea nevoie de tirbușon.

Ea miroși sticla.

- Fratele meu este pretențiosul familiei. Cel mare. Zep preferă berea. Să nu te simți prost pentru asta. Să te simți prost pentru locul acesta, care nu are nici măcar pahare. Noroc!

Ridică sticla și sorbi din plin.

- Sera, îmi pare rău. Nu te-am ascultat. Am fost egoist și chiar îmi pare rău.

Ea rămase un pic pe gânduri.

- Ai știut că am închiriat acel camion, nu? Ai intrat știind că o să am o problemă și că tu o poți rezolva.

Da, el știuse că era o fată deșteaptă.

- Da.

- Ai pregătit toată treaba ca să fii sigur că mă prinzi singură undeva, într-un loc în care nu o să te pun la muncă.

- Dar, în apărarea mea, nu am aranjat eu furtuna.

Dacă ar fi fost atât de inteligent, ar fi pus haine de schimb în camion. Avea să stea în acei boxeri uzi toată noaptea. Putea să aștepte până când Sera urma

să adoarmă și luminile aveau să fie stins. Atunci putea să se dezbrace. Nu voia ca Sera să creadă că voia să profite de ea.

- Dar cu siguranță ai scăpat de tricou foarte repede. Îl privi din cap până în picioare. Faci asta foarte des, să știi.

El își permise să roșească.

- E foarte cald pe aici. Cu siguranță pot să nu mai fac asta.

- Și să stricăm distracția zilnică? Prietenele mele se vor supăra numai gândindu-se la asta. Nu știu dacă ai observat, dar Hallie și Sylvie vin în fiecare zi să mă întrebe dacă am nevoie de ceva. Nici una nu a pus mâna pe un ciocan în viața ei, dar acum amândouă sunt foarte interesate de reparațiile de interior.

- Sunt prietenele tale. Sunt sigur că vor doar să ajute.

- Da. Nu, vin doar ca să se uite la asta. Ea flutură din mână către pieptul lui. Știi că fiecare femeie din acest oraș este fie înnebunită după tine, fie se gândește cum să te cupleze cu fiica, sora sau prietena lor. Am auzit că ai provocat și o ceartă zilele trecute la Dixie. Mama mi-a zis că două femei s-au bătut doar pentru a-ți aduce cafeaua.

El icni. Fusesse chiar rușinos. Cele două chelnerițe tinere de la cafenea îl plăceau și erau și foarte insistente.

- Am aflat că există și dezavantaje când ești singur într-un oraș mic. Bineînțeles, sunt invitat des la cină. Foarte des.

Iar el oricum refuzase toate invitațiile pentru că voia să fie doar cu o singură femeie.

- Josette te-a invitat sau încă nu? Întrebă Sera ca și cum nu ar fi fost interesată.

El știa prea bine ce însemna o capcană și ce făcea când exploda. Piciorul lui de lemn era cea mai evidentă dovadă. Josette Trahan fusesse la multe dintre evenimentele la care el participase. Era foarte drăguță, dar, după părerea lui, părea foarte rece.

- M-a întrebat dacă vreau să trec pe la ea să bem ceva. Am refuzat.

- A fost cumnata mea, să știi. A fost căsătorită cu Remy până când a găsit perspective mai bune. Sera mai luă o înghițitură. Probabil e cea mai frumoasă femeie din oraș.

- Nu e.

- Serios? Ea ridică din sprâncene. Acesta e momentul în care tu îmi spui că eu sunt cea mai frumoasă fată din oraș?

- Nu trebuie să o spun eu ca să fie adevărat. Stricase deja totul. Poate că era momentul să fie sincer. Nu mă interesează altcineva în afară de tine. Am stat în cafenea, unde cineva îmi tot umplea cana din trei în trei minute, și în tot acel timp m-am gândit că, dacă erai cu mine, aș fi fost în siguranță.

Ea așeză sticla pe noptieră.

- Nu ai fi deloc în siguranță. Mătușa ta ar exploda.

- Sunt un bărbat matur. Nu-i permit mătușii mele să-mi spună ce să fac.

Ea clătină din cap.

- Și dacă te dă afară din casă? Te-ai gândit la asta?

El ridică din umeri. Gândul acela nu-l deranja așa tare. Se simțea mult mai confortabil în casa dărăpănată a Serei, iar acolo mereu se strica ceva și trebuia reparat.

- Am mai dormit în camionetă. O pot face din nou. O să-i pun copertina, o parchez pe pământul tău și o să stau până când nu o să mai ai nevoie de mine. La câte dormitoare are casa aceea, pot să renovez unul și să stau acolo. Câteodată nu pot să dorm, iar munca mă liniștește.

Ea se ridică și apucă tricoul pe care el îl cumpărase pentru ea.

- Nu o să meargă, Harry. Nu o să mint. Sunt incredibil de atrasă de tine, dar nu cred că este o idee bună. Ești un tip minunat. Și partea amuzantă e că, dacă erai

dispus să ai o aventură, aș fi făcut-o. Te vreau mult de tot. Dar tu vrei o relație.

Sinceritatea putea să doară uneori.

- Sunt aici doar pentru câteva săptămâni, dar da, aș vrea să te cunosc mai bine.

Ea îl privi lung.

- Dacă ajungi să mă cunoști, s-ar putea să nu mai pleci și atunci o să-ți pierzi din cauza mea singura familie pe care o ai aici. La naiba, nu știu dacă pot să-i fac asta lui Celeste! A trecut prin multe. Știu că ar trebui să o urăsc, dar cumva o înțeleg. A investit toată energia ei în Wes, și acum are nevoie de un motiv care să-i justifice dispariția. Are nevoie de un ticălos pe care să dea vina. E mult prea greu de suportat ideea că uneori lucrurile sunt foarte aleatorii și că nu le putem controla. Lumea devine un loc cu adevărat oribil când ai un copil. Eu nu-mi pot imagina ce ar însemna să-l pierd pe Luc.

- Ești foarte blândă cu ea față de cum este ea cu tine. El ar fi vrut să o sărute. Ardea de dorință să o facă.

- Da, m-am gândit mult la asta. Știu că nu i-ar veni să creadă, dar și mie mi-e dor de Wes. A fost cel mai bun prieten al meu, așa că a fost foarte greu să continui fără el.

- L-ai iubit?

Își dorise să o întrebe asta de zile bune, dar i se păruse un subiect foarte sensibil.

Ea ridică privirea, iar el desluși doar tristețe în ochii ei.

- Da, dar nu așa cum avea el nevoie. Cred că în acea zi în care ne-am certat am distrus două vieți.

- Asta nu ți-a ruinat viața. Poate că ți-a făcut-o mai grea, dar totul o să fie în regulă. Începea să o înțeleagă. Te simți vinovată, dar nu l-ai forțat să părăsească școala.

- Nu, dar nici nu i-am cerut să rămână. Eram foarte supărată pe el. Nu m-am așteptat niciodată să facă tot ce a făcut. Nu mi-l pot imagina în armată. Wes era foarte

blând. Sera părea foarte marcată. Nu că tu ai fi dur, Harry. Nu am vrut să sugerez ceva.

- Eu am intrat în armată pentru că nu aveam unde să mă duc în altă parte, îi explică el. Mă bucur că am făcut asta. M-a ajutat mult. Cred că l-ar fi ajutat și pe Wes, dar adevărul e că lumea poate fi foarte periculoasă și lucrurile se pot întâmpla pur și simplu aleatoriu. Chiar dacă nu s-ar fi înrolat în armată, tot putea fi ucis. Ar fi putut să se urce într-o mașină, să vireze greșit și să ajungă în același loc. Nu avem de unde să știm asemenea lucruri. Înțeleg că Celeste vrea să dea vina pe cineva, dar nu ar trebui să fii tu, iar asta nu ar trebui să intervină între noi. Nu îți pot promite că știu unde o să ducă asta. Se presupune că eu nu o să mai rămân după nuntă, dar ai dreptate. Dacă vreau, o să stau. Nu știu ce o să aducă viitorul, știu doar că, atunci când sunt cu tine, mă simt eu. Iar dacă mătușii mele nu-i place, e treaba ei. Noi luăm deciziile singuri în această viață și noi trebuie să trăim cu ele. Eu pot să trăiesc cu această decizie. Vreau să încerc o relație cu tine, nu vreau să mă ascund. Nimic nu crește în întuneric. În special tu. Tu ar trebui să fii în lumină.

El văzu lacrimi în ochii ei când îl privi.

- S-ar putea să nu mai crezi asta dacă afli adevărul.

- Atunci spune-mi-l!

Ea trase aer în piept și clătină din cap.

- O să fac un duș. Ar trebui să încerci vinul.

Ea se strecură în baie și închise ușa dintre ei.

Harry privi ușa închisă. Oare ce voise să spună despre adevăr? Nu înțelegea nimic. Cal o luase razna. Mătușa lui avea cele mai proaste priorități din lume. Doar Angie părea să fi trecut peste moartea lui Wes.

Sera cu siguranță nu trecuse și, în ciuda faptului că spusese că nu fusese îndrăgostită de el, bărbatul acela încă era o piedică între ei.

Iar acum îl dureau piciorul. De fapt, ciotul. Dar îl dureau. Alunecase pe podeaua udă și se lovise de biroul principal din motel. În ziua aceea făcuse numai greșeli.

Apucă sticla de vin și bău. Se părea că împărțitul unei sticle era cea mai mare apropiere de Seraphina de care urma să aibă parte.

capitolul 7

Seraphina ieși de la duș, știind că avea să regrete toată viața că nu-și petrecuse seara cu Harry. Dar chiar voia să mai distrugă pe altcineva rudă cu Celeste Beaumont?

Se uită în oglindă, privind către fata care o privea înapoi. Fata? Nu mai era o fată de când își dăduse seama că era însărcinată cu Luc.

Sau poate de când înțelesese că trebuia să renunțe la Wes pentru că merseseră prea departe și nu mai era cale de întoarcere. Înțelesese, în final, că nu era corect față de el să încerce.

Oare trebuia să plătească pentru acea greșală toată viața? Se privi în oglindă întrebându-se cine devenise. Oare era femeia care ajunsese la apogeu în liceu, dar apoi nu își mai găsisese drumul? Îi urmărisese pe majoritatea prietenilor ei începându-și viața, clădindu-și carierele, căsătorindu-se, plecând din oraș în căutarea unor perspective mai bune, în timp ce ea se simțea blocată. Nu că ar fi vrut să plece. Nu voia, dar voia ceva care să-i dea acel sentiment că lucrurile mergeau undeva înainte. Că avea un scop.

Îl găsisese în restaurarea acelei case vechi. Săptămâna care trecuse fusese cea mai bună săptămână pe care o avusese după mult timp. Voia să se trezească și să se ducă să lucreze. Se simțea o oarecare veselie în pașii ei, iar locul începea să arate bine. Începea să arate ca un loc care ar putea să funcționeze ca un B&B.

Harry era o parte din asta. Nu o menajase deloc și nici nu-i spusese să cheme pe altcineva să muncească. O învățase el. Avea răbdare cu ea. Începuse să se gândească la ce avea să facă cu banii de pe casă. Ce ar fi fost dacă ar fi luat banii și ar fi achiziționat un alt loc care avea nevoie de restaurare? Se pricepea al naibii de bine să facă un loc să arate frumos. Harry se pricepea la lucrurile practice. Ar fi putut să studieze totul despre imobiliare. Ar fi putut să-și ia licența. Ar fi putut să-și construiască o afacere prin abilitățile lor, și ea ar fi putut să facă ceva care îi făcea plăcere cu adevărat.

Suspină. Abia îl sărutase o dată pe acest bărbat și se vedea deja căsătorită cu el, conducând o afacere.

Îi sună telefonul, făcând-o să tresară, mai ales că nu funcționase până atunci. Privi în jos, cu inima în gât. Era mama ei. Atinse ecranul telefonului și acceptă apelul.

- Ce s-a întâmplat?

- Draga mea, te-am sunat să-ți spun că toată lumea e bine aici. Ploaia s-a mai oprit, așa că mâine-dimineață o să vă puteți întoarce. Luc doarme, și câinele acela nu a plecat din camera lui. M-am uitat pe monitorul pentru bebeluși și de fiecare dată când Luc se trezește și încearcă să iasă, câinele îl împinge delicat înapoi. Ar trebui să furăm câinele ăsta, Seraphina.

Ea ținea la câine aproape la fel de mult pe cât ținea la proprietar.

- Nu-l furăm pe Shep.

- Nu-l furăm, dar ai putea să dai din gene cum faci tu cu băieții ca ei să facă ce vrei tu.

Da, asta nu mai funcționa din liceu.

- Mamă, nu am de gând să-i fur câinele omului, dar o să mă gândesc să-i iau ceva lui Luc. Sigur e totul bine? Îmi pare rău că nu am ajuns acasă.

- Mie nu-mi pare. Îți prinde bine o noapte liberă. Acum, haide să vedem cum o să-l farmeci pe acest

bărbat. Zep mi-a zis că este interesat de tine. A trecut ceva timp de când nu ai mai sedus un bărbat și, sincer, ți-ai cam ieșit din mână.

- Mamă! Câteodată, mama ei încă putea să o șocheze. Nu am de gând să-l seduc.

- Păi, nici nu ai cum cu atitudinea asta a ta. Jur că, dacă eram cu douăzeci de ani mai tânără, m-aș fi aruncat peste acel bărbat, laș fi înfulecat ca pe untul de arahide și s-ar fi topit.

Ea tuși.

- Mamă...

- Să nu te prefaci că nu vezi că este cel mai frumos bărbat care a intrat în Papillon de ani buni. Mama ei tăcu câteva clipe. Te gândești că e rudă cu Celeste Beaumont?

- Știi ce părere are ea despre mine.

- Știu că i-ai permis să te hărțuiască nonstop pentru că te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat cu Wes. Trebuie să te oprești. Te-am lăsat să jalești, dar e timpul ca fata mea cea neînfricată, războinică să se întoarcă. Erai fata care știa ce își dorea și care mereu obținea asta.

Dar aici mama ei se înșela.

- Nu a fost așa. Nu mi-am dorit nimic. M-am pierdut după liceu și nu mi-am dat seama ce vreau să fac cu viața mea. Toată lumea pare să știe.

- Nu toată lumea. Doar ți se pare că ești singură. Viața ți-a pus niște piedici. Ai avut nevoie de câțiva ani să-ți revii, dar acum e timpul să te întorci în joc. Dacă nu faci asta, o să ajungi ca mine. Mama ei îi vorbea pe un ton blând. Să nu mă înțelegi greșit, eu îmi iubesc viața și mă simt binecuvântată să fiu înconjurată de prieteni și de familie, dar îmi doresc să fi avut mai mult timp să explorez. Mi-aș fi dorit să ies la întâlniri. Mi-am zis că trebuie să mă concentrez asupra voastră, a copiilor mei, dar acum știu adevărul, mi-a fost teamă. Am fost speriată. A fost mai ușor să mă ascund după ce a murit tatăl tău. A fost mai ușor să-mi încui inima, dar acum regret.

Știu că acel Jackson te-a rănit, dar e pierderea lui. Dacă îți place acest bărbat, ar trebui să încerci să vezi cum e să fii cu el. Nu-l folosi pe Luc ca pe o scuză pentru a refuza să ai grijă de nevoile tale. Ești o mamă bună, Seraphina. Ești o persoană bună. Meriți să ai o viață frumoasă la fel de mult precum merită Celeste Beaumont.

Sera simțea că o podideau lacrimile. Mama ei îi înșiră toate neliniștile care se ascundeau sub aparențele pe care ea încerca să le proiecteze – tot ce o făcea să rămână în casă noaptea, tot ce o făcuse să tacă atunci când ar fi trebuit să vorbească. Se schimbase de la moartea lui Wes, de când Luc se născuse. Își alungase toate speranțele și visurile pentru a evita să devină o țintă.

Se transformase într-o persoană care prefera să treacă neobservată, iar acum lăsa vinovăția să o țină departe de ceva ce putea fi minunat. Harry.

– Mi-a furat camionul de sub nas, zise ea fornăit. A manipulat totul ca să poată petrece timp cu mine. E un nenorocit șiret și cred că îmi place foarte tare de el.

Poate că ar fi fost în stare să-l iubească dacă avea să-și permită asta.

Mama ei chicoti.

– E un bărbat care clar știe ce vrea.

– Spune că o să plece, dar, să fiu sinceră, eu mă tem că o să stea.

– Nimeni nu trece prin viață fără a face față temerilor. Nu vrei să ajungi ca mătușa ta Irene. Știi prea bine că sub aparențe e mereu o poveste. Irene nu s-a născut urând lumea. Nu s-a născut pustnică. I s-a întâmplat ceva când era tânără. Nu știu ce a fost. Știu doar că străbunica ta a zis că s-a schimbat după ce a plecat la colegiu. Eu cred că a rănit-o cineva foarte tare. Apoi a venit acasă, nu a mai plecat și nici nu a ieșit la întâlniri. Nu vreau asta pentru tine. Ai încredere și dă-ți o șansă! Chiar dacă nu e ceva ce o să dureze o veșnicie, e ceva ce ai nevoie. Asta dacă tu crezi că merită.

Nu era asta problema.

- I-aș distruge relația cu mătușa lui. El nu o să vrea să ne ascundem dacă ieșim împreună.

- Știam eu că-mi place de el. Aproape că o putea vedea pe mama ei rânjind. E bărbat, Sera. Lasă-l să facă propriile alegeri! Dacă ați vorbit despre asta și el a luat o decizie, atunci tu singură îți pui piedici. Și doar tu te poți elibera. Te iubesc, fetițo! O să fiu aproape de tine indiferent ce se va întâmpla, deși cred că e un motiv pentru care ai rămas blocată cu el în această seară. Știi și acel motel. Nu ați putut să rămâneți și voi blocați într-o cameră la un hotel de cinci stele din New Orleans?

Sera râse auzind-o și își șterse lacrimile. Mama ei avea dreptate. Poate că era timpul să preia din nou controlul asupra vieții ei.

- Și dacă iar fac o greșală care o să-i rănească pe ceilalți?

- Intri în asta gândindu-te și propunându-ți să rănești pe cineva?

Încerca din răputeri să nu facă asta.

- Nu.

- Atunci fă tot ce poți! Și să știi că te iubesc. Să știi că familia ta te susține.

- Hei, mamă, ce faci? Încerci să o convingi pe Sera să-l tăvălească pe Harry? îl auzi pe fratele ei pe fundal. Pentru că asta m-ar ajuta teribil, trebuie să scap de acest bărbat, să-l scot de pe piață, altfel nu o să mai pup vreo întâlnire. Sari pe el, surioară! Ajută-ți fratele! Hei, am și niște prezervative pentru tine.

Zep era cel mai enervant membru din familia ei.

- Ne vedem mâine-dimineată, mamă.

Închise telefonul.

Ce voia? Voia să stea acolo și să locuiască în conacul Guidry cel puțin o vreme. Voia să construiască un soi de viitor pentru ea și fiul ei. Voia ceva bun în viața ei.

Îl voia pe Harry.

Își netezi părul, încântată că măcar uscătorul mergea în acel loc. Da, purta un tricou cu o sticlă uriașă de bere și, da, se spălase și își ștersese tot machiajul. Da, era într-un motel unde cu siguranță cineva fusese ucis recent. Și da, nu avea multe de oferit bărbatului care o aștepta afară, dar voia să iasă și să-i ofere tot ce putea.

Ieși din baie și se opri pentru că Harry era așezat la biroul mic, iar proteza lui se sprijinea de pat. Își scosese pantalonii și rămăsese doar în boxeri. Părea încordată, uitându-se la piciorul amputat. Toate gândurile ei îndrăznețe despre seducție se risipiră. Era pur și simplu înduioșată. Se grăbi să ajungă lângă el.

- Ce e?

El se strâmbă.

- Îmi pare rău. Nu am vrut să mă vezi așa.

- Te-ai tăiat. Ea îi atinse piciorul drept deasupra genunchiului, la câțiva centimetri de zgârietură. Trebuie să avem grijă de asta. Te deranjează când porți proteza?

- Nu. E un pic mai sus. Am alunecat în ploaie și m-am julit de ceva.

- Trebuie să mergem în baie și să o curățăm. Nu era atât de rău, dar avea nevoie de niște apă și săpun. Ești rece ca gheața. Îmi pare rău că am stat atât.

El o privi, ea citi pe chipul lui îngrijorarea, iar asta o emoționează.

- Te-am auzit vorbind cu cineva. E totul în regulă?

Ea încuviință.

- Da. Acum am trei linii la telefon, așa că mă simt mult mai bine. Deși ar trebui să știi că mama vrea să-ți fure câinele. Zice că Shep are un talent divin cu copiii. Ea se ridică. Haide! O să pornesc dușul și o să te ajut să intri.

El privi în jos.

- Am nevoie de un minut ca să-mi pun piciorul înapoi.

Deși trebuia să-l scoată din nou.

- Sau te poți sprijini de mine. Nu e așa de departe.

- Sera, eu...

Ea îl privi cu fermitate pentru că aveau de lămurit câteva lucruri. Orice avea să se întâmple între ei nu trebuia să fie o aventură furtunoasă în care urmau să petreacă mai mult timp în pat decât în afara lui. Dacă aveau să fie prieteni sau să fie mai mult decât prieteni, atunci ea trebuia să-i spună câteva lucruri.

- Ai zis că vrei să mă cunoști. Așa sunt eu. Vreau să te ajut. Vreau să fiu mai mult decât o față drăguță și un trup cald în pat. Dacă e ceva ce am învățat e că viața e grea și că trebuie să fii suficient de puternic ca să-i ajuți pe oamenii la care ții. Trebuie să fii la fel de puternic și să te lași ajutat. Mi-ai zis că sunt cea mai frumoasă femeie din oraș. Mă întreb dacă o să mai zici asta când o să-mi vezi cicatricile. Am una minunată pe linia bikini-ilor pentru că Luc a avut patru kilograme și jumătate, iar corpul meu nu era pregătit pentru așa ceva.

El îi zâmbi în modul cel mai dulce, iar chipul i se iluminează. Harry avea ceva special, o bunătate interioară care se revărsa în exterior.

- Eu cred că acea cicatrice e frumoasă pentru că e o parte din tine.

- Atunci să nu te aștepti ca eu să cred că ești mai puțin doar pentru că urmează să țopăi ciudat, într-un picior, către baia asta abia funcțională ca să te speli. O să cred că ești curajos pentru că ai trecut prin toate și nu ți-ai umplut sufletul cu amărăciune.

El întinse mâna după mâna ei.

- Oh, să nu crezi că m-am trezit așa! A fost nevoie de multă muncă pentru a scăpa de amărăciune. După ce am venit acasă, la Dallas, am lucrat o perioadă la un restaurant care oferea joburi pentru veteranii răniți. Acolo am învățat să fac cel mai bun sendviș cu brânză pe grill din lume. Tot acolo am întâlnit un terapeut

foarte bun care m-a ghidat în primele luni, care au fost și cele mai grele, când credeam că lumea și viața mea s-au terminat. Am fost supărat și urâcios o perioadă și i-am detestat pe toți. Dar am trecut peste asta cu un pic de ajutor. Mă bucur să primesc ajutorul tău, draga mea.

Ea îl echilibra în timp ce el reuși să se ridice. Ea privi către piciorul lui. Chiar și acel picior era straniu de sexy. Era mare și solid, ca tot trupul lui. Îl cuprinse cu atenție de mijloc, iar mâna lui trecu pe umerii ei. Ea avea înălțimea perfectă pentru a-l echilibra. Era și amuzant pentru că mereu se plânsese că era scundă, dar acum era mulțumită de statura ei, căci așa era cârja perfectă pentru el. Și avusese dreptate. Era teribil de ciudat, dar Harry râse în timp ce înaintau, clătinându-se, către baie.

- Nu o să câștigăm nici una dintre cursele acelea de topăit, zise el când trecură de ușă.

- Eu pariez că am putea dacă facem puțină practică. Chiar au o cursă în fiecare an, de Ziua Fondatorilor. Herve și fratele lui câștigă mereu. Cred că au un avantaj pentru că se ajută reciproc să plece din baruri când sunt beți.

Ea porni apa caldă în timp ce el se sprijini de chiuvetă.

- Atunci o să trebuiască să exersăm. El o privea atât de intens, ca și cum nici nu concepea să se uite în altă parte. Sera...

Acesta era momentul în care ea trebuia să facă o alegere, dar deja o făcuse.

- Ești sigur?

- Mai sigur decât orice în viața asta.

Se ridică pe vârfuri și îi atinse ușor buzele cu buzele ei.

- Bine. Atunci hai să te curățăm și o să ne descurcăm cu restul!

El rânji către ea.

- Și te pot scoate la o întâlnire adevărată?

Ea încuviință, simțindu-și inima plină de emoții. Avea să iasă la întâlnire cu Harry Jefferys.

- Da.

- Și nu la restaurantul familiei tale. În altă parte. Ea încuviință din cap.

- Sunt câteva locuri în care am putea să mergem. Pot să îți arăt împrejurimile. Am auzit că ai refuzat celelalte oferte.

- Da, o așteptam pe cea potrivită.

Era atât de atrăgător! Și ea înțeluse că asta avea să se întâmple. Avea să-i frângă inima, dar tot o să încerce o relație cu el. Îl sărută ușor încă o dată.

- Promit să fiu foarte atentă și o să-ți arăt tot ce este de văzut prin oraș. Poate că o să-ți placă acolo. Bine, asta când o să ne întoarcem cu adevărat în oraș. Acum așază-te și lasă-mă să curăț rana! Am niște bandaje în poșetă și o mică trusă de ajutor. Luc capătă tot felul de zgârieturi. O să mă întorc repede.

Harry se dovedi un pacient foarte ascultător. Rămase neclintit cât ea îi curăță rana și nici măcar nu icni când ea îl unse cu antiseptic.

- Cum te-ai răzgândit? Credeam că nu o să mai vrei să ai de-a face cu mine de îndată ce ți-ai dat seama de planurile mele păcătoase.

- Că m-ai dus la cină? Că m-ai ajutat cu nenorociții aceia care voiau să umfle prețul? Straniu, dar asta nu mi s-a părut deloc păcătos.

- Ți se întâmplă des? întrebă el.

- Ce? Să dau peste bărbați care au impresia că, dacă m-au văzut blondă și cu sâni, automat nu am nimic în cap? Tot timpul, îi răspunse ea. Acasă nu e așa de rău. Toată lumea mă cunoaște, dar vin și mulți turiști. Am fost și chelneriță o vreme. Mi-am pierdut acel job când i-am turnat în cap unui bărbat o carafă întreagă de ceai rece.

- Și ce a făcut ca să merite asta?

Vocea lui era profundă. Avea să fie mult prea protector. Se vedea cu ochiul liber.

- Mi s-a părut că avea nevoie de un duș rece. Atâta tot. De fapt, nu-mi făcea nimic mie, dar lucra și Hallie

acolo. S-a întâmplat fix după liceu. El a devenit foarte iubăreț, și ea a încremenit. Așa că m-am ocupat de el. Nu era localul lui Dixie. Era la un oraș distanță. Dixie l-ar fi alungat pe acel bărbat și cel mai probabil l-ar fi sunat pe Armie și l-ar fi pus pe urmele lui. Și nu sunt singura. Fiecare femeie pe care o știu are o poveste precum cea prin care am trecut eu astăzi. Dar mi-am obținut discountul și parchetul. S-ar putea să fiu nevoită să închiriez o barcă pentru a le duce pe toate acasă, dar sunt ale mele. Îi lipi bandajul și se ridică în picioare. Cred că o să supraviețuiești.

El se șterse cu un prosop, iar ea își zise că bărbatul acesta arăta extraordinar doar în boxeri.

- Doar pentru că am avut o asistentă bună.

O privi lung pentru câteva momente, ca și cum ar fi vrut să și-o întipărească în minte. Clătină din cap și trase aer în piept.

- Ar trebui să te băgăm în pat. Ai văzut pe undeva niște păaturi în plus?

Oare el credea că ea avea să-l pună să doarmă pe jos? Acum, când se hotărâse să fie cu el, voia să fie cu totul. Nu știa cât timp avea să se bucure de el.

- E un pat foarte mare. Cred că îl putem împărți.

- Ești sigură?

Ea încuviință și se pregăti să-l ajute să meargă înapoi către pat. Îi plăcea că se sprijinea de ea, îi plăcea că el înțelegea că era suficient de puternică să-l ajute. Și îi mai plăcea că nu se certase cu ea, nu încercase să-i arunce nici unul dintre acele clișee mizerabile despre bărbăție.

- Da, sunt.

Îl așeză pe partea dreaptă a patului, dorindu-și să fi purtat ceva mai sexy decât un tricou uriaș de bere. Îi trecea de genunchi și îi ascundea complet zona de care ea era cea mai încrezătoare. În ciuda faptului că alăpta de aproape un an, sânii ei erau foarte voluptuoși.

Bineînțeles, el era un bărbat foarte atent. Poate că avea și anumite reguli.

- Deci, dacă tot o să ieșim împreună, trebuie să te întreb ceva. Ce părere ai despre un pic de giugiuleală?

El încremeni.

- Mă întrebi ce părere am despre asta în general sau legat de tine?

Toată vorbăria o neliniștea. De ce nu putea fi și el unul dintre acei bărbați care se aruncau pur și simplu, profitând de orice șansă pe care o aveau doar pentru a fi cu o femeie? Ar fi fost de o mie de ori mai ușor ca el să priceapă ce voia ea fără să fie nevoită să recunoască asta. Bine, dacă ar fi fost așa, nu ar mai fi fost Harry. Cinstitul, corectul, fermecătorul Harry, care avea să o facă să recunoască tot.

- Mă refer la noi. Nu mă pot abține. Mă gândesc încontinuu că vreau să te sărut.

El îi luă mâinile în mâinile lui. Își lipi palma de palma ei.

- Asta e normal, ți-am spus că ofer cel mai bun sărut din lume.

O făcu să zâmbească. Ea știa de ce etala acea atitudine arogantă. Știa cât de aproape era de a-și arăta emoțiile și voia să-i ofere o alternativă. Bărbatul acesta părea să știe mereu exact de ce anume avea ea nevoie. Ea își împlătea degetele cu ale lui, adorând cât de mari erau mâinile lui. Palmele lui Harry erau pline de bătăături, erau calde și puternice.

- Nu știu ce să zic despre asta. Cred că am uitat. Și apoi cum aș putea să fiu sigură? Nu am sărutat prea mulți bărbați. Nu ar trebui să mă sărut și cu ceilalți bărbați din lumea asta ca să pot fi de acord?

El o trase mai aproape. Ochii lui scânteiau.

- O să trebuiască să mă crezi pe cuvânt pentru că nu vreau să te săruți cu altcineva. Nu acum, când te am exact unde vreau.

- Într-o cameră de motel?

O trase și mai aproape, iar ea brusc se trezi pe spate, cu el deasupra ei.

- Fix aici. Cu mine. Nu contează unde suntem, Seraphina. Cât despre giugiulit sunt dornic, dacă tu vrei să fii cu mine. Dar nu am chef de ceva trecător. Am intenții serioase cu tine și trebuie să înțelegi asta.

Ea îi cuprinse umerii cu brațele, în timp ce tot trupul se unduia după al lui. Pielea începuse să-i ardă de nerăbdare.

- Ești serios în ce mă privește și te-ai supăra dacă te-aș folosi doar pentru sex.

Îl cuprinse un fior.

- Ar trebui să înțelegi că nu aș dori asta. Aș fi depri-mat și foarte vocal când aș povesti cum blonda răpitoare și inteligentă m-a folosit doar pentru trupul meu.

El se comporta ridicol.

- Da, toată lumea ar crede că o mamă singură te-a folosit fără milă pentru sex.

El deveni foarte serios.

- Nu vreau doar sex de la tine.

Ea îi cuprinse fața cu mâinile, simțindu-se foarte emoționată.

- Nu vreau doar sex de la tine, dar vreau sex. Te vreau pe tine, Harry. Te vreau atât de tare! Ești primul lucru pe care mi-l doresc atât de mult de foarte mult timp. Vreau să fiu aproape de tine. Vreau să fiu cu tine.

- Și eu vreau să fiu cu tine.

El zâmbi înainte de a-și coborî capul spre capul ei.

Ea putea auzi ploaia lovind în geam, semn că furtu-na reîncepea, dar era doar un zgomot de fundal pen-tru că Harry o săruta. Prima dată, el îi atinse buzele cu tandrețe, apoi cu pasiune, limba lui jucându-se pe cusă-tura buzelor ei, îndemnând-o să-l primească în interior.

Când ea cedă, el se dezlănțui asupra ei precum o furtună, iar Sera nu i se mai opuse. Toate întrebările

și neliniștile nu mai erau importante. Nimic nu mai conta în fața acestei dorințe noi. Nu simțise asta niciodată cu alt bărbat din viața ei. Inima îi bătea cu putere, sânii ei se frecau de pieptul lui, picioarele i se încrucișau nerăbdătoare cu ale lui.

Harry respira greoi, dar limba lui era fierbinte și moale. Îi linse buzele. O sărută peste tot – pe buze, pe ochi, pe obraji și pe bărbie. Ea simți fiori, barba lui nerasă lipindu-se de pielea ei moale. Era ceva ce învățase despre el. Harry își începea ziua cu o față de bebeluș, curată ca lacrima, dar spre după-amiază începeau să-i apară deja primele fire de păr. Îi mușcă jucăuș o ureche, iar ea rămase surprinsă de senzația de plăcere.

– Ești sigură că vrei asta? Nu trebuie să facem asta în această seară, îi șopti el la ureche înainte de a a-i săruta toată urechea, făcând-o să geamă de dorință.

Nu-și imaginase niciodată că o ureche putea fi o zonă atât de erogenă, dar Harry o făcu să își schimbe părerea. Peste tot unde o atingea, simțea flăcări, fiecare centimetru din pielea ei care se întâlnea cu pielea lui prindea viață.

– Da, sunt, protestă ea. Trecu cu degetele prin părul lui, alintându-i șuvițele șatene cu auriu, atât de moi. Am nevoie de asta. A trecut atât de mult timp de când nu m-am mai simțit așa. Poate niciodată, Harry.

Pentru că nu fusese niciodată cu un bărbat ca el. Pentru că ea vedea sexul precum ceva ce trebuia făcut, ca apoi iubitul ei să o țină în brațe. Se simțise bine făcând sex înainte, dar cumva era sigură că sexul cu el avea să fie diferit. Avea să însemne mai mult, și acum, când luase această decizie, nu voia să mai aștepte, nu voia să mai aibă răbdare. Voia să sară în prăpastie cu el și să se bucure de fiecare moment, pentru că știa al naibii de bine că totul se putea sfârși curând.

O mână puternică îi cuprinse obrazul.

- Și eu te vreau. Te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut. Când ți-ai aruncat părul blond pe spate și m-ai avertizat că mama ta avea să încerce să ne aranjeze o întâlnire, tot ce mi-am dorit de atunci a fost să fac să îți dai seama că eu nu sunt așa.

O privi de parcă ea era cel mai prețios lucru, iar el trebuia să o protejeze. El o făcea să se simtă așa.

- Nu înseamnă că nu te-am crezut atrăgător. Dar tu ești...

- Nu sunt un Beaumont, zise el sărutându-i nasul și arătându-i că era în stare să-i citească gândurile. Alungă acest gând! Sunt un bărbat stăpân pe el și vreau foarte-foarte mult să fiu bărbatul tău. Mătușa mea nu alege pentru mine, și eu nu vreau ca tu să-mi iei această alegere. Te vreau. Ai încredere în mine, ai încredere că știu ce fac, iar eu o să fac la fel în ce te privește.

Era o înțelegere pe care ar fi fost prostuță să o refuze.

- Da.

El îi zâmbi în cel mai sexy mod posibil.

- Îmi place cum îmi spui da. Apoi deveni serios. Dar ești conștientă că nu mai este cale de întoarcere. Suntem împreună. Și o să am grijă de tine.

- Și eu o să am grijă de tine.

Îi plăcea gândul că Harry avea nevoie de ea.

O săruta tandru și îi atingea trupul cu delicatețe. Sentimentul de a-i simți mâinile aspre pe piele era înnebunitor, iar ea se trezi nu doar primind atingerea lui, ci și dorind-o cu sete. Limba lui îi atinse buzele. Îi șopti cuvinte erotice care îi trezeau scânteii. Încet, starea de relaxare se transformă într-una de entuziasm și de dorință care pulsa în centrul trupului ei. Ea începu să se miște pe muzica atingerilor lui.

- Oricât de superbă ești în acest tricou, trebuie să-l dăm jos, îi șopti el, prinzând marginea tricoului.

Totul trebuia să dispară pentru că ea nu voia ca nimic să-i despartă. Voia să-și lipească pielea de pielea lui

și ca el să-i vadă toate imperfecțiunile și cicatricile. Totul era așa cum trebuia să fie, pentru că Harry înțelegea că nimic din ce era perfect nu putea fi real. Nu trebuia să se prefacă cu el. Îi plăcuse să aibă grijă de piciorul lui. Nu era nimic urât la cicatricile lui. Fiecare cicatrice arăta, de fapt, prin câte trecuse și că supraviețuise. Ea se ridică și își scoase tricoul, rămânând doar în chiloțeei de bumbac pe care îi uscase cu foehnul.

- Ți-am zis că ești superb, Harry?

Ochii lui îi înfulecau sânii.

- Cred că asta e replica mea. Cred că tu ești superbă, și asta e puțin spus pentru că arăți incredibil de bine. Îmi place la nebunie cum arăți cu un fierăstrău în mână.

Iar ea iubea cât de ușor o putea face să râdă. Deși chiar devenea foarte bună la utilizatul multor unelte. Până acum reușise să-și păstreze toate degetele, deci era și asta ceva.

- Încă un lucru, zise el, alunecând cu un deget spre betelia chiloților ei. Îi scoase cu ușurință și îi aruncă înainte de a o lua din nou în brațele lui. Asta vreau. Mă simt așa de bine cu tine! Mi se pare că totul e cum ar trebui să fie.

Mâinile lui o atingeau peste tot, iar buzele lui o sărutau peste tot. Când îi luă sfârcul în gură, Sera aproape că era să cadă din pat. Nu fusese niciodată foarte sensibilă în acea zonă, dar acum parcă luase foc. Ea își vâri degetele cu forță în părul lui, dar asta nu-l opri. Începu să-i sugă sfârcul, apoi se dedică cu același entuziasm celuilalt. Îi săruta tot trupul, acordându-i toată atenția din lume.

- Sunt pregătită, Harry. Vorbea pofta din ea. Acest entuziasm teribil, minunat trebuia să fie poftă. Nu se gândea deloc cum avea să o țină el după aceea. Se gândea doar cât de mult și-l dorea în interior, cum voia să fie cuprinsă cu totul de acest bărbat minunat. Te vreau așa de mult!

Ochii lui albaștri se întunecară, iar trupul i se încordă. El clătină din cap. Ea citi pofta din el, dar și stăpânirea de sine.

- Nu încă.

- Te rog!

Îl implora, dar nu-i mai păsa. Tot ce conta era această conexiune nebună pe care o simțea.

- E mai bine așa, iubito?

Harry îi desfăcu picioarele și o penetră cu un deget, mișcându-l cu delicatețe în interiorul ei, alintându-i zona erogenă. Ea gemu. Avea nevoie de asta. El mai băgă un deget, făcând-o să devină și mai umedă. Înăuntru și afară. Înăuntru și afară. Iar și iar. Și în tot acest timp, acel deget leneș desena cercuri voluptuoase care îi luau respirația și îi întunecau mintea. Tot ce conta era acest moment cu acest bărbat. Ridică buzele căutându-l, dorindu-și mai mult din această plăcere nebună.

- Pariez că asta o să se simtă și mai bine, iubito! Coborî gura, înlocuind degetul cu limba. Știam eu că ai un gust bun.

Atingerea lui fermă, moale precum catifeaua o înnebunea complet, trezindu-i senzații nemaiîntâlnite. Era cel mai plăcut val de căldură pe care-l trăise, făcând-o să-i strige numele și să se cutremure de extaz. Când își reveni un pic, îl auzi pe Harry gemând. Mâinile lui tremurânde se întinseră către noptieră, de unde scoase din portofel un prezervativ.

- Nu am fost niciodată mai bucuros că prietenii mei au simțul umorului. Jur că în mod normal nu țin așa ceva în portofel.

Ei nu-i păsa. Îl urmări pe Harry, îl urmări atingându-se înainte de a-și pune prezervativul. Se simțea delicios de pofticioasă în timp ce el îi aranjă picioarele în jurul taliei lui, poziționându-se. Ea nu se simți deloc rușinată în timp ce el o penetră cu atenție. Citea pe fața lui cât îl costa această reținere, dorința de a fi tandru cu ea.

Sera își încolăci picioarele în jurul lui, primindu-l în interior.

Restul lumii dispăru. Așa trebuia să fie. Doar ei doi, înfierbântați, în siguranță și fericiți.

- Mă simt atât de bine! Incredibil de bine.

- Slavă Domnului! suspină el, apoi se dezlănțui.

Porni un ritm alert și o apucă de șolduri ca să o țină cât mai aproape. Își dădu capul pe spate, iar privirea lui o încântă pe Sera. Ea îi oferea acea plăcere, aceeași plăcere glorioasă pe care i-o oferise el. Îl trase aproape și îl sărută cu toată dorința. Îl alintă și îl îndemnă să continue, atingându-i pielea cu mâinile și oferindu-i la rândul ei cuvinte erotice, care o excitaseră și pe ea atât de tare încât se înfierbântase.

Nu se așteptase ca acele valuri de plăcere să pornească din nou. Era mai mult decât încântată, dar el părea să aibă o cale magică de a-i trezi interiorul, de parcă știa exact cum și unde să o atingă. Urma să aibă orgasm din nou. Se întinse odată cu el, ridicându-și șoldurile pentru a le întâlni pe ale lui. Pentru a doua oară în acea noapte, se prăbuși de plăcere în mâinile lui experimentate. Apoi Harry gemu cu putere și trupul lui se cutremură în timp ce ejaculă în interiorul ei. Căzu peste ea, respirând greu. Ea îi alintă părul, iubind greutatea lui peste trupul ei.

Când își reveni în fire, spuse singurul cuvânt care i se părea că exprima tot ce se întâmplase cu Harry.

- Uau! șopti ea.

Harry râse și o sărută cu tandrețe.

- Da, eu simt asta de două ori mai mult.

Ea se așază și înțelese că de acum nu mai exista cale de întoarcere.

capitolul 8

Celeste măsoara camera, plimbându-se neliniștită, în timp ce ploaia continua să cadă.

– Mamă, sunt sigură că e bine, zise Angie de pe canapea. S-a dus la New Orleans să ia lemnul pentru care a dat comandă. Cu siguranță i-a luat mai mult timp decât a crezut și l-a prins furtuna.

– Annemarie a zis că a plecat dis-de-dimineată. Era surprinsă de valul de anxietate pe care-l simțea, dându-și seama că nu putea să ia legătura cu Harry. Nu e nici un motiv pentru care nu se putea întoarce înainte ca furtuna să pornească. L-ai sunat pe Armie?

– Nu, îi răspunse Angie. Cred că șeriful este ocupat în această seară. Am auzit că a trebuit să salveze câțiva oameni din calea potopului. Și, înainte să întreb, nici unul dintre acei oameni nu era Harry.

Săptămâna care trecuse fusese plină de activități. Avusese foarte multă treabă la birou și chiar făcuse un drum la New Orleans pentru a rezolva niște lucruri legate de resurse umane. Între acele probleme și toate treburile legate de nuntă, ea aproape că uitase despre situația conacului Guidry.

Nouăzeci de zile nu erau mult dacă se gândea mai bine și, din ce auzise, Irene lăsase instrucțiuni specifice legate de modul în care trebuiau cheltuiți toți banii pe care-i lăsase Seraphinei. Nu avea cum să locuiască acolo. Casa era mult prea mare pentru ea și, chiar dacă Delphine și nefericitul acela de frate al ei s-ar fi decis să se mute cu ea, cu siguranță nu aveau să-și permită plata taxelor și întreținerea.

Nu avea nici un sens să păstreze proprietatea, și Seraphina era o fată care știa cum să supraviețuiască. Putea să o coste un pic mai mult, dar Celeste avea să cumpere acel loc, apoi Sera urma să aibă bani pentru a pleca din Papillon și a locui la oraș. Trebuia să înțeleagă că lucrurile nu aveau să se termine altfel.

Celeste chiar fusese destul de calmă până când aflase că Harry nu se întorsese de la treburile lui. Ploua și în noaptea în care aflase vestea despre Wes. Ofițerii care

veniseră să-i explice ce se întâmplase cu fiul ei aveau umbrele și vântul fusese nemilos. Încercă să alunge acea amintire oribilă.

- Nu răspunde la telefon. Nu ar fi trebuit să sune?

- Cred că Harry e obișnuit să fie singur, zise Angela. Și s-a tot plâns că telefonul lui se descarcă repede. E destul de vechi.

Ea avea să-i cumpere numaidecât unul nou. Ușa se deschise și intră Cal, înmânând umbrela servitoarei și dezbrăcându-se de pelerina de ploaie.

- Am vorbit cu LaTonya Nichols de la Feed. Harry a închiriat cel mai mare camion pe care-l au, iar acela are dispozitiv de urmărire. E parcat în afara orașului. Din ce am înțeles, e în parcare a unui motel.

Ea răsuflă ușurată. Îl prinsese furtuna. Probabil profitase de oportunitate pentru a se bucura de vizitarea orașului New Orleans în acea după-amiază și, când încercase să se întoarcă, fusese prea târziu pentru a mai trece prin apa adusă de furtună. Drumul care venea spre oraș se inunda în acea perioadă a anului, iar Harry era un om inteligent.

- Știi care este numele motelului? Trebuie să aibă telefoane în cameră, nu?

Trecuseră decenii bune de când se caza doar la hoteluri de lux. Cal suspină și înaintă către ea.

- Mamă, oprește-te! E bine. Știu că ești îngrijorată din cauza lui, dar e bărbat în toată firea.

- Ar fi trebuit să-și sune familia, insistă ea.

- Încă nu cred că ne consideră familie, zise Cal încet. Cel puțin nu genul de familie pe care să o sune și să o anunțe că își petrece noaptea în altă parte. Oferă-i lui Harry spațiu. Știu că tu vrei ca el să locuiască aici, dar nu o să-l convingi impunându-i o oră de culcare.

- Nu am zis asta.

Cal o privi lung.

- Doar ție ți-am dat o oră de culcare pentru că începeai să ai probleme în treburile zilnice.

Sau cel puțin încercase. În mod evident, Cal îi spusese că, dacă nu-i convenea cum se comporta, el putea foarte bine să meargă în altă parte. Într-o altă companie. Într-un alt stat, cel mai probabil.

Fusese mult mai simplu când erau mai mici.

- Tot ce spun este să-i dai spațiu și intimitate lui Harry. A fost singur foarte mult timp, îi explică Cal. E bine. Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza lui. Nu mă mai pot întoarce la New Orleans în seara asta. Ceea ce este foarte trist. Așa că va trebui să-mi iau un weekend de trei zile.

- Sau poți lucra de aici.

Își iubea fiul cel mare, dar acesta putea fi incredibil de leneș.

Harry era bine. Își permise să se relaxeze. Poate că o noapte într-un motel teribil, cu câinele ca singură companie, avea să-l învețe minte să-și organizeze treburile mai cu atenție.

Cal oftă.

- Poate se potolește furtuna până mâine-dimineață.

El clar nu voia să lucreze cu ea.

Ea clătină din cap nemulțumită.

- O să mă duc să verific cum stăm cu cina. Mă întorc.

Ieși. Poate că în această seară avea să bea un pahar de vin. Deși era bucuroasă că știa unde era nepotul ei, nu avea să se liniștească până când nu urma să-l vadă și să se asigure că era bine.

- Știi de ce este îngrijorată, îl auzi ea pe Cal spunând.

- Știu, răspunse Angie încet. Nu suportă să nu știe pe unde suntem. Înțeleg, dar poate fi extrem de sufocant. O să-i țin o morală afurisită lui Harry despre încărcatul telefonului.

- Nu știu dacă asta ar fi fost de mare ajutor acum, zise Cal.

Ea știa că nu era bine să tragă cu urechea, dar nu se putea abține. Încremeni. Nu-și dorea să fie prinsă de copiii ei. Dar, dacă nu ar fi tras cu urechea, nu ar fi știut mai nimic despre viețile lor. Ea și soțul ei făcuseră o treabă excelentă îndepărtându-i emoțional de ei. Cu excepția lui Wes.

- Ce vrei să spui? întrebă Angie.

- Păi, se întâmplă să știu că nu e singur.

Harry se vedea cu cineva? Evident, era interesată să afle mai multe. Spera că era vorba despre o tânără femeie din New Orleans, pentru că nici una dintre fetele de aici nu i se părea potrivită pentru el. Și chiar încercase să găsească una.

- Cu cine? întrebă Angie, entuziasmată ca de fiecare dată când auzea o bârfă picantă. Indiferent de câte ori spunea chiar ea că bârfele nu erau potrivite pentru o doamnă, Angie nu se putea abține. E Deb? Sau una dintre acele chelnerițe? Am auzit că toate se aruncau pe el la Dixie zilele trecute.

Cal făcu o pauză înainte de a răspunde.

- LaTonya mi-a zis că a plecat la New Orleans cu Seraphina.

Angie suspină.

- La naiba! Am sperat că o să stea departe de el. Mama o să-și piardă mințile când o să afle că se furișau.

- Când o să afle? Vrei să spui că e ceva mai mult între ei decât faptul că el o ajută? întrebă Cal. După cum mi-a explicat LaTonya, a fost o încurcătură cu camionul și au trebuit să-l folosească amândoi.

- Și-au petrecut majoritatea după-amiezilor împreună acolo, îi explică Angie. El e fost discret în legătură cu asta, dar și eu alerg pe acolo și l-am văzut ajutând-o la casă. Am sperat că se comportă doar ca un bărbat care vrea să fie drăguț.

Cal pufni.

- Nici un bărbat nu e doar drăguț când e în preajma unei femei care are sâni ca ai Serei. Crede-mă! Dacă e acolo, caută să-i intre în chiloți. La naiba, și eu aș fi încercat dacă nu ar lua-o mama ragna! E foarte sexy.

Celeste intră înapoi în cameră, simțindu-și inima înconjurată de sloiuri de gheață.

- E și motivul pentru care fratele tău e mort.

Cal se întoarce, făcând ochii mari.

- Mamă, îți cer scuze că m-ai auzit spunând asta. Nu am știut că tragi cu urechea.

Angie se ridică.

- Dar ea mereu ascultă, Cal. Mereu. Și se comportă absolut ridicol când vine vorba de Sera. Așa că trebuie să mă întreb, mamă, dacă l-ai fi învinovățit pe unul dintre mulții băieți cu care ieșeam în liceu și la facultate, care mi-au frânt inima, dacă aș fi murit într-un accident de mașină. Ar fi fost vina lor?

Ea clătină din cap.

- E o comparație ridicolă.

- De ce? Întrebă Cal, rămas cu gura căscată. Wes practic a murit într-un accident de mașină. Bine, era un Humvee și nu se distra, dar nu era Sera la volan.

- Ea e motivul pentru care el se afla acolo, insistă Celeste.

Angie strânse din pumni.

- Serios? Pentru că eu sincer cred că era acolo din vina ta.

- Ce vrei să spui cu asta?

Fiica ei nu avea să renunțe.

- Vreau să spun că l-ai cocoloșit. Că i-ai dat tot ce a vrut, iar când nu a primit ce voia, nu a putut să suporte asta. Nu mă înțelege greșit. L-am iubit pe fratele meu, dar era un răsfățat.

Cum putea să spună una ca asta?

- Wes a avut probleme de adaptare. Probleme pe care tu și fratele tău nu le-ați avut niciodată.

- Nu e adevărat, doar că noi nu am alergat acasă de fiecare dată când am avut o problemă, îi răspunse Angie. Și asta pentru că oricum erai mult prea ocupată să-l alinți pe Wes.

Ea fusese nevoită să-l alinte pe Wes. Ralph fusese atât de dur cu copiii, iar ea simțise de la o vârstă fragedă că Wes era fragil. Cal era puternic. Iar Angie trecea aproape neobservată de Ralph, pentru că era doar o fată. Wes fusese cel care se izbise cel mai des de răutatea lui Ralph.

- Nu doar tatăl tău a fost foarte dur cu el, ci și copiii de la școală.

Cal clătină din cap, iar pe chipul lui se citi o oboseală care îl făcea să pară mai în vârstă decât era.

- Tata a fost un nenorocit cu noi toți. Tu nu ai avut ochi să vezi dincolo de Wes. Tata era dezamăgit de mine, pentru că nu eram suficient de deștept pentru a-i conduce compania, supărat pe Wes pentru că nu era suficient de bărbat. Supărat pe Angie pentru că nu era suficient de frumoasă, deși este și a fost mereu. Au fost bătauși la fiecare școală și ne-am confruntat cu toți. Știi cine nu a fost bătauș? Seraphina Guidry. Ea s-a comportat frumos cu Wes. Ea l-a plăcut, deși era clar pentru toată lumea că se tot ținea de capul ei, încercând să o facă să cedeze tot insistând.

- Ea a stat aproape de el pentru că i-a vrut banii, insistă Celeste.

- Atunci de ce l-a respins? zise Cal, suspinând. Știi că acest argument nu a contat niciodată pentru mine.

- Mereu m-am întrebat dacă el nu a aflat că ea era însărcinată cu alt bărbat. Celeste se gândise prea mult la asta. Că era gravidă cu amantul căsătorit. Asta l-a făcut să fugă.

- Nu o să știm niciodată, zise Angie. Dar știu că, dacă Harry vrea să fie cu Sera, o să o facă oricum și nu o să renunțe. Și dacă-l pui să facă o alegere, nu o să-ți placă rezultatul.

- Cred că o să o aleagă pe mătușa lui, răspunse ea. Eu am avut grijă de el.

- Tu ai scris câteva cecuri și te-ai dus în vizită, îi zise Cal. Nu e același lucru și te asigur că Seraphina nu o să-l pună să facă o alegere. Dacă o știi cât de cât, cel mai probabil i-a zis lui Harry că nu o să meargă și că nu vrea să intervină între el și familia lui.

- Asta e doar manipulare.

Fata asta nu învățase nimic din greșelile trecutului. Sera se juca din nou cu familia ei.

- Încearcă doar să se pună într-o lumină bună ca să mă facă să par omul rău.

- Ești omul rău. Cal porni către hol și își ridică umbrela. O să-l îndepărtezi pe Harry. La naiba, într-una dintre aceste zile, o să mă îndepărtezi și pe mine de tot! Nimeni nu este suficient de bun pentru tine, mamă!

- Nu e adevărat.

El arătă cu degetul spre ea.

- Asta doar pentru că numele meu de familie este Beaumont. Dacă vrei să știi de ce pe mine nu m-a terorizat nimeni în liceu, află că nu am avut încredere în tine sau în tata pentru a vă spune așa ceva. El ar fi dat vina pe mine, și tu l-ai fi susținut pentru că îți salvai toată energia maternă pentru Wes.

Ea simțea că i se rupe inima.

- Cal. Oh, Calvin, dragule, te iubesc!

- Cât de mult poți iubi tu pe cineva, zise el cu amărăciune, clătinând din cap. Mă duc la Rene. Cel mai probabil o să mă îmbăt și o să-mi petrec noaptea afară.

Ideea că el avea să umble pe drumuri o înspăimânta teribil.

- Nu poți să conduci. E furtună. Nu știi cât de mult m-ar speria asta?

El ridică din umeri.

- Hei, măcar așa o să știi că te gândești la mine.

Ieși, trântind ușa în urma lui.

Nu se putea ca el să nu știe cât de important era pentru ea. Era complet ridicol și faptul că plecase de lângă ea... Preferă să-și concentreze furia în altă parte.

- O să-și rupă gâtul.

Angie își dădu ochii peste cap.

- O să fie bine. Cal mereu e bine. Cred că o să sar peste cină în seara asta. Până la urmă, nu vrem o mireasă grasă. Asta ar face de râs numele familiei.

Se părea că toți copiii ei se întorceau împotriva ei în această seară.

- Nu am spus asta.

- Ba, cam da, îi răspunse Angie, pornind către scări. Te rog să nu uiți că foisorul este important pentru nunta mea. Dacă o să-l alungi pe Harry din cauza preferințelor lui în materie de femei, să încerci să găsești pe altcineva care să se ocupe de toată treaba.

- Cum poți să spui asta? El e parte din familie.

Ea nu putea să înțeleagă cum se transformase seara în așa ceva. Doar fusese îngrijorată din cauza lui. Lacrimile amenințau să-i curgă, iar ea nu avea de gând să permită una ca asta. Trebuia să fie puternică. Puterea era singurul lucru pe care-l mai avea.

- Mamă, eu am învățat că, atunci când oamenii mă dezamăgesc, trebuie să merg mai departe. Până la urmă, asta e ceea ce faci tu, și dacă ai de gând să lași ura pentru o fată care nu a fost altceva decât prietenă cu fiul tău să-ți distrugă relația cu nepotul tău, e treaba ta. Eu am învățat deja de care parte a taberei cu bani trebuie să fiu. Noapte bună!

Celeste rămase în salon, iar furtuna de afară porni din nou cu forță.

Ei fuseseră bine. Familia ei mică fusese bine și fericită, iar Harry se încadra frumos. Apoi își vârâse Seraphina coada și totul o luase razna. Era vina Serei, doar că Celeste vedea că de această dată jocul nu era la fel. Trebuia să joace diferit.

- Doamnă, să servesc cina? Annemarie era în hol, privind-o cu îngrijorare. Pot să vă fac un platou.

Annemarie era în familia ei de zece ani, dar Celeste nu știa nimic despre ea. Era clar că auzise ce se întâmplase. Servitorii care știau secrete trebuiau concediați de îndată. Asta o învățase soacra ei. Dar de ce să alunge o femeie care pur și simplu își făcuse treaba doar pentru că era posibil să o fi auzit certându-se cu copiii ei?

Annemarie se pricepea de minune să aibă grijă de casă și de familie. De fapt, Celeste știa ceva despre ea. Annemarie avea patru copii. Erau mari, acum prin lume, dar era și ea mamă.

- Tu ai mâncat?

Annemarie o privi perplexă.

- Nu, doamnă.

- Cook a lăsat o friptură excelentă.

Dacă ar fi stat acolo singură, ar fi fiert în suc propriu. Poate că i-ar fi prins bine să vorbească cu cineva.

- Vrei să mi te alături? Asta dacă nu trebuie să pleci acasă. Sunt singură. Se pare că mi-am enervat toți copiii.

- De fapt, încercam să evit furtuna. Nu-mi place să conduc pe vremea asta, îi explică Annemarie.

- Atunci să nu lăsăm friptura să se irosească. Era bine să știe că măcar o persoană nu o detesta. Ce mai fac copiii tăi?

Annemarie începu să-i vorbească despre facultate și despre nepoțelul pe care-l aștepta în curând. Dacă voia ca nepoții ei să țină la ea, trebuia să găsească o cale de a fi mai mult decât o sursă de bani. Poate că era timpul să-și schimbe imaginea.

Și apoi avea să o schimbe și pe a Seraphinei. Avea să reușească.

Trebuia să o facă.

Harry se trezi simțind degetele Seraphinei jucându-se pe pieptul lui. El o cuprinse, iar noaptea care tocmai trecuse îi reveni în minte.

Da, erau la un motel ieftin, și el greșise, dar ea îl iertase. Se simțea foarte recunoscător că Sera era o femeie iertătoare. Draperiile nu acopereau chiar toată fereastra, așa că soarele pătrunsese oarecum în încăpere, luminând-o. El era acoperit de părul ei. Era împrăștiat peste pieptul lui și peste braț, curgând și pe așternut. Da, era prins cu totul în plasa ei și i se părea perfect așa.

Sera căscă și se cuibări mai aproape.

- Cât e ceasul?

El privi la ceas.

- Devreme. Ai dormit bine?

El intenționa să doarmă cu ea mult. Oricât de des putea. Dacă noaptea trecută învățase ceva, asta era că legătura dintre ei devenise reală. Era cel mai real și mai puternic lucru pe care-l simțise vreodată. Asta ar fi trebuit să fie o problemă, mai ales că știa ce părere avea mătușa lui despre ea, dar nu avea să lase acest lucru să-l oprească.

Mătușa Celeste se înșela în privința Seraphinei. Nu doar că era o persoană bună, era o persoană pe care el o admira. Muncea din greu și îl făcea să-și dorească să fie un bărbat mai bun. Mama lui ar fi adorat-o pe Seraphina. Dacă mătușa lui nu putea vedea asta, atunci era pierderea ei.

- Ca un copil. Ea se ridică. Eu am un copil.

El se întinse după telefonul ei. Al lui era doar o căramidă, pentru că nu-l încărcase noaptea trecută înainte să plece. Sera era mult mai responsabilă, dar ea avea și de ce să fie.

- Sună. Sunt sigur că mama ta e deja trează.

Ea apucă telefonul, iar pătura căzu, dezvelindu-i sânii.

El se întinse înapoi, urmărind-o. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Avea de gând să-și cumpere un telefon nou pentru că voia să fie disponibil

ori de câte ori ea avea nevoie de el. Dacă făcea pană pe undeva, el avea să fie acolo. Dacă ea avea nevoie să-l ia cineva pe Luc, el voia să fie acea persoană. Voia toată responsabilitatea cu atâta dorință încât îl ardea.

- Bună, mamă. Ce face Luc?

Harry închise ochii și se simți cuprins de un sentiment de pace. Era ca și cum toate lucrurile își găsiseră locul noaptea trecută, ca și cum găsisse ceva ce-i lipsise până atunci. Un scop. Alergase dintr-o parte în alta, căutând ceva care să-l facă să prindă rădăcini, și acum credea că tocmai găsisse asta. O găsisse pe ea.

- Serios? Ce drăguț! Mă bucur să aud. Promit că o să... Serios? Da, dacă nu te deranjează. Da, mi-ar plăcea să luăm micul dejun înainte să... Da, încă sunt cu Harry.

El deschise ochii și zâmbi larg.

- Bineînțeles că ești.

Ea căpătă cea mai drăguță nuanță de roz în obraji și clătină din cap înainte de a se întoarce la conversația cu mama ei.

- Da, asta vreau să spun. Noi... suntem împreună.

El se întinse și puse o mână peste piciorul ei, simțindu-se împlinit că avea dreptul să o atingă.

- Bine, zise Sera, zâmbind către el. Trimite-mi poza! Ne vedem curând, mamă. Da, și eu mă bucur. Da, sunt foarte fericită și da, vorbim după-amiază. Mulțumesc că ai grijă de Luc. Da, și eu te iubesc.

El o făcea să zâmbească așa. Acea respirație plină de entuziasm era datorită lui, și asta îl făcea să se simtă regele lumii. Ea îl văzuse cu toate defectele lui și tot îl voia.

Îl lăsase să o cuprindă și să o devoreze în cele mai plăcute moduri. Îl acceptase.

- Ce poză?

Voia ca ea să înțeleagă că el conștientizase faptul că ea era o minune ce venea cu un plus la pachet. Iar el se simțea pregătit să petreacă timpul cu acel copil. Era pregătit să vadă dacă puteau funcționa ca o familie.

La naiba, era pregătit pentru o familie! Ea privi către telefon, mișcând degetul pe ecran, apoi întorcându-l în direcția lui.

- Luc s-a dat jos din pat, dar Shep a avut grijă de el. E așa de drăguț! Uită-te la ei!

El privi fotografia, simțind cum i se umple sufletul de afecțiune. Un băiețel era tot înfodolit în blana lui Shep. Își trăsese și pătura și se învelise. Stătea cu capul pe pieptul lui Shep, iar câinele era lungit în jurul lui, într-o poziție foarte protectoare. Legătura dintre cei doi era vizibilă. Poate că erau suflete-pereche, ca el și Seraphina. Oare făcea bine că gândea așa? Era mult prea devreme, dar nu se putea abține. Știa ce era în inima lui. Era ea. O privi îndelung. Ea încremeni uitându-se la el, ușor împovărată.

- I-ai zis mamei tale că ești cu mine?

El știa foarte bine ce-i spusese, dar ei trebuiau să înțeleagă asta. Era important.

- Da. Ea își puse o mână pe pieptul lui. Ți-am zis. Sunt implicată. Până la capăt. Nu mă voi prefăce și nici nu mă voi ascunde. Știu ce vreau.

- Și de ce vreau eu asta?

Ea tăcu, iar el se îngrijoră că o presase prea mult, dar apoi ea mișcă mâna pe pieptul lui, atingându-l.

- Pentru că ești serios în ce mă privește.

El îi prinse mâna și i-o țină în dreptul inimii.

- Sunt foarte serios în ce te privește.

Ea închise ochii.

- Și eu sunt serioasă când e vorba de tine.

- Atunci sărută-mă, pentru că avem timp. Luc e în siguranță. O să mă ridic în câteva minute și o să ies ca să iau niște cafea înainte să ne întoarcem în oraș. Acum însă vreau să mă săruți și să dai pătura la o parte, pentru că ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut.

Ea se ridică deasupra lui, părul ei acoperindu-l ca o cascadă, zâmbindu-i în acel mod care-i făcea inima să cânte de bucurie.

- Nici cu tine nu mi-e rușine, Jefferys.

Ea se aplecă și-l sărută o dată. Apoi încă o dată. Și iar.

Era tot ce avea nevoie. El își vârî mâinile în părul ei și o trase peste el, cuprinzând-o cu totul. O sărută încontinuu. Așa trebuia să înceapă fiecare zi, dar știa că avea să mai treacă un timp până când aveau să fie din nou atât de intimi. Cumva, nu credea că avea să petreacă timp la ea acasă, iar ea clar nu urma să stea la casa Beaumont. Știa că avea să se confrunte cu mătușa lui, dar în acel moment nu-i păsa. Avea să găsească o cale de a petrece timp cu Sera și nu doar pentru o partidă scurtă. Și nici astăzi nu avea să fie una dintre acele zile. El suspină și ridică capul.

- Ar trebui să mă ridic și să mă duc după cafea pentru că... știi de ce.

Pentru că fusese pregătit doar pentru o întâlnire. Nu două.

- Cine ar fi știut că *eu* o să am nevoie de acea cutie cu prezervative? întrebă Sera zâmbind.

Poate că avea să ia el câteva înainte să bea cafeaua.

- Dă-mi cincisprezece minute!

Ea clătină din cap și se ridică pe pieptul lui, privindu-l.

- Nu ai nevoie de cincisprezece minute. Aseară nu ai avut nevoie de altceva pentru a mă face fericită. Ai nevoie doar de buzele astea, de limba aia și de creierul tău foarte creativ.

Încremeni auzind-o. Noaptea trecută se găsisse total nepregătit pentru încă o rundă, dar nu-și dorise să se oprească. Își dorise fiecare secundă de plăcere și acea conexiune pe care o avea cu ea, așa că o sărutase peste tot și îi adorase corpul cu gura. Nimic nu-l făcuse să se simtă mai bine ca Sera strigându-i numele și strângându-l de plăcere.

Modul în care ea îi sărutase gâtul, felul în care îi sărutase pieptul în timp ce mâinile ei îl atingeau peste tot îl înnebuniseră.

Fusese nemiloasă cu el. Îl alintase și îl sărutase peste tot. Se întinse după ea, dar ea clătină din cap.

- Nu. Știi ce mi-ai zis noaptea trecută?

Știa. Noaptea trecută, când înțelesese că nu mai avea cum să facă dragoste cu ea pentru că nu mai avea prezervative, o pusese pe spate și se asigurase că ea înțelesese câtă plăcere îi putea oferi.

- Ți-am zis că e rândul meu.

Ea încuviință, surâzându-i.

- Da, așa mi-ai zis. Acum e rândul meu, Harry.

Ea își coborî buzele către pieptul lui, iar el se relaxă din nou. Era clar că această femeie credea în egalitate, iar el avea să-i ofere asta. Părea foarte hotărâtă să-l exploreze așa cum o făcuse noaptea trecută.

Fiecare atingere îi ardea pielea, trezindu-i zone pe care nu le privise niciodată ca pe puncte erogene. Când ea îi sărută cotul, el se abținu să nu geamă. La fel genunchii. Și apoi îi sărută piciorul acolo unde se termina ciotul lui drept. Care nu era deloc frumos. Era plin de cicatrice, și pielea din jur era straniu de netedă. Dar ea îl sărută ca și cum era perfect.

Ea era cea perfectă în ochii lui și nici o cicatrice nu avea să-i ia asta. Îi sărutase cicatricea noaptea trecută, făcând-o să înțeleagă ca asta nu-l făcea să uite cât de frumoasă era. Iar ea îi spunea același lucru acum. El era suficient pentru ea.

Acum atinsese alt nivel de profunzime cu această femeie. Acum știa că înainte nu fusese cu adevărat îndrăgostit. Îi plăcuseră anumite femei, simțise o anumită afecțiune pentru iubitele lui, dar nimic nu se compara cu pasiunea pe care i-o trezea Seraphina Guidry.

Apoi nu se mai gândi la nimic pentru că ea îi luase penisul în gură, făcându-l să simtă valuri de plăcere atât de mari, încât abia dacă se mai putea concentra asupra sentimentelor, căci se simțea dorit, consumat.

Din nou și din nou, Sera își folosea magia. Și nu trecu mult până când el era sigur că nu se mai putea abține.

- Iubito, o să...

- Da, murmură ea, iar cuvintele ei îi ardeau pielea, făcându-l să nu se mai controleze. Asta voiam.

Ea se aplecă din nou, iar el ejaculă, vârandu-și mâinile în părul ei și oferindu-i-se complet.

După ce își reveni ușor din valurile de plăcere, o liniște îi cuprinse tot corpul.

- Vino aici!

Ea se lipi de el, cuibărindu-se.

Pentru câteva momente, totul era bine în lume.

Sera tresări când auzi un ciocănit la ușă. Abia terminase de făcut ordine și nu se aștepta ca Harry să se întoarcă atât de repede. El plănuise să meargă la cel mai apropiat fast-food pentru a cumpăra niște sendvișuri. Privi spre ceas. Trecuseră doar cincisprezece minute, dar probabil el se grăbise.

Trecuseră cincisprezece minute și deja îi era dor de el.

Era mult prea captivată de acest bărbat, când, de fapt, nici nu știa dacă avea să rămână în oraș. Dar oare nu i-ar fi fost mai simplu să înceapă o viață în altă parte dacă l-ar fi avut pe Harry alături?

Încercă să alunge întrebările pentru că era mult prea devreme să se gândească la așa ceva, mai ales când știa că Celeste avea să facă tot posibilul pentru a-i despărți. Urma să aibă o grămadă de griji de îndată ce aveau să treacă peste pod în acea dimineață. Faptul că îi spusese mamei ei că ieșea cu Harry era ultima ei grijă. Avea să se bucure de pacea și liniștea din următoarea oră înainte să plece și să se confrunte cu furtuna.

Și nu exista nici o îndoială că furtuna urma să vină. Deschise ușa pentru a-i permite iubitului ei să intre, dar văzu că furtuna era deja acolo.

Celeste Beaumont stătea în fața ușii îmbrăcată într-un costum de business foarte șic, cu un colier Chanel, pantofi strălucitori și o poșetă care completa minunat întreg ansamblul.

Privi încruntată în interiorul ieftin al camerei de motel.

- Seraphina, nepotul meu e pe aici?

Ea clătină din cap, întrebându-se dacă avea cum să scape din această situație. Nu era pregătită pentru o confruntare.

- Nu. Harry nu este aici.

Nu era o minciună. El nu era acolo. Atunci. Celeste își scoase ochelarii oftând și intră în cameră ca și cum era proprietara ei.

- Atunci unde e? Și să nu-mi spui că nu știi. Dacă ai de gând să ieși cu el, încetează să te mai porți ca un șoarece de fiecare dată când intru într-o încăpere. Stai dreaptă, copilo!

Ea își îndreptă postura imediat.

- Nu sunt copil.

Celeste încuviință.

- Da, acesta e un ton mult mai potrivit. Pari femeie așa. Acum, unde e nepotul meu?

Ea își dorea să fi purtat orice altceva în afară de acel tricou tâmpit de bere, dar plănuise să-l seducă pe Harry și să facă un duș cu el înainte de a pleca înapoi acasă. Așa că stătea în fața dragonului fără pic de armură. Dar insulta cu șoarecele chiar o iritase.

- S-a dus să ia micul dejun. O să se întoarcă în curând.

Celeste o privi fix.

- Dar e bine? Nu am putut să dau de el seara trecută. M-am îngrijorat că l-a prins furtuna. El nu e de pe aici. Nu știe cum poate fi vremea la noi. Nici nu mi-am dat seama că a plecat din Papillon până când nu mi-a zis Cal.

Sera se forță să o privească pe Celeste în ochi. Indiferent ce simțea pentru mătușa lui Harry, îi înțelegea teama. Celeste deja își pierduse fiul și soțul. Trebuie să fi fost foarte neliniștită că nu reușise să dea de Harry.

- Îmi pare rău că nu te-a sunat. Nu și-a încărcat telefonul, dar l-ar fi putut folosi pe al meu sau pe cel fix. A fost total lipsit de tact din partea lui să nu te anunțe că nu o să mai ajungă acasă.

Celeste tăcu un moment, ca și cum se decidea cum să procedeze. Sau mai degrabă cum să reacționeze la spusele Serei. De aici aveau să pornească amenințările.

- Pe viitor, aș aprecia ca, atunci când își petrece noaptea în altă parte să anunțe, să mă sune, zise Celeste pe un ton politicos.

La așa ceva nu se așteptase. Se pregătise pentru o luptă. Acum toate neliniștile ei reveneau.

- Nu știu dacă e treaba mea să-i spun.

Celeste suspină ca și cum era dezamăgită de ea.

- Șoarecele s-a întors. Ar trebui să vorbim, Seraphina. Am aflat de curând că te culci cu nepotul meu.

Cum abia făcuse asta cu Harry aseară, era șocată că zvonurile se răspândiseră deja. Cumva era sigură că Harry nu găsisese nici o cale de a-și suna prietenii și de a răspândi vorba, distrându-se pe seama ei.

- Cine ți-a zis?

Celeste privi către patul care părea destul de stors și de tăvălit de multe alte cupluri înaintea lor.

- Nimeni nu mi-a zis. Am și eu ochi. Asta dacă nu ai de gând să mă minți și să-mi zici că și-a petrecut noaptea în altă cameră.

Treaba cu șoricelul revenise.

- Nu trebuie să te mint, doamnă Beau... Celeste.

Nu mai era un copil, iar Celeste nu făcuse nimic pentru a merita un titlu de politețe. De fapt, dacă se gândea mai bine, ar fi trebuit să-i spună întotdeauna Celeste.

- Nu e treaba ta.

- Mult mai bine. De data asta te-am crezut. Celeste zâmbi, dar fără suflet, căci ochii ei rămăseseră la fel de reci. Și e treaba mea, pentru că el este nepotul meu și poate fi destul de naiv când e vorba de femei. Trebuie să am grijă de el.

Ah, acum ajungea la partea la care se aștepta. Se simțea cu mult mai confortabil cu această Celeste decât cu cea pe care trebuia să o înțeleagă.

- Acum urmează să-mi spui că nu sunt suficient de bună pentru nepotul tău?

Celeste ridică elegant din umeri.

- Eu nu cred că poate fi cineva suficient de bun pentru el. Harry e practic un sfânt.

- Nu, nu sunt. Harry stătea în pragul ușii, cu o tavă de cafea într-o mână și o pungă în cealaltă. Bună, mătușă Celeste. Sunt surprins să te văd aici. Dacă aș fi știut că vii, mai luam un sendviș.

- Oh, dragul meu, eu nu aș mânca niciodată așa ceva, zise ea zâmbind ușor. Și nici Seraphina. Știi câte calorii au astea?

Ca și cum nu i se mai spusese că era grasă. Celeste trebuia să încerce din nou. Și dacă se gândea mai bine, de ce se comporta ca un șoricel în preajma acestei femei? La început, făcuse asta pentru că fusese șocată de moartea lui Wes. Apoi se simțise vinovată, întrebându-se dacă nu cumva era responsabilă pentru moartea lui. Apoi se simțise vinovată iar pentru că păstra secretul nașterii lui Luc. Acum însă devenise un obicei. Și era unul de care avea de gând să scape pentru că nu voia să mai fie preșul ei.

- Cred că am consumat foarte multă energie de noaptea trecută până astăzi, așa că mă descurc cu un sendviș.

Harry suspină, dar Celeste chicoti.

- Da, iată-te! O să ai nevoie de el dacă vrei să supraviețuiești.

- Ce cauți mai exact aici, mătușă Celeste? întrebă Harry îngrijorat, așezând cafeaua și sendvișurile pe măsuta care servea drept birou. Cum m-ai găsit?

- Era îngrijorată pentru tine, zise Sera, care acum se gândea mai bine și credea că el ar fi trebuit să-și sune familia.

Ea fusese îngrijorată pentru familia ei, dar Harry nu era deloc obișnuit să aibă un loc pe care să-l numească acasă. Era singur de mult timp și avea nevoie de o zgâlțâială. Indiferent ce simțea pentru Celeste, ea nu voia ca acea femeie să nu poată dormi noaptea de îngrijorare.

- Ar fi trebuit să suni și să o anunți că ești bine.

Harry roși.

- Nici nu m-am gândit. Îmi pare rău. Nu sunt obișnuit să sun acasă. Nu am mai avut pe cine să sun de foarte multă vreme.

Încă un motiv pentru care Sera trebuia să-l obișnuiască de pe acum să o facă.

- Se întâmplă să știu câte ceva despre membrii de familie foarte protectori. O să-ți dau un sfat. Dacă ți-ar fi funcționat telefonul, mătușa ta ar fi putut să ia legătura cu tine prin apel sau mesaj și nu ar fi trebuit să se îngrijoreze. Poate că ar trebui să începi să te gândești la așa ceva.

„Pentru că vreau să mă bazez pe tine.”

Harry păru să audă cuvintele nespuse.

- Așa o să fac. Privi către mătușa lui. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi. Eu și Sera am fost la New Orleans ca să luăm provizii. Am luat cina în oraș și, când am pornit înapoi, era deja prea târziu pentru a trece podul. Nu credeam că furtuna poate deveni atât de periculoasă.

Celeste se uită țintă la Sera.

- Tu ar fi trebuit să știi. Știi cum e vremea pe aici.

Ea ridică din umeri. Se hotărî să fie sinceră.

- Am fost prea ocupată să mă holbez la Harry ca să mă mai gândesc la furtună. Mi-a furat camionul de sub nas și nu voia să mă aducă acasă dacă nu acceptam să iau cina cu el.

- De aceea trebuie să mai renunți la mâncare. Eu cred că viața e mai ușoară dacă bărbații nu mă pot ține ostatică din cauza nevoilor mele fizice, răspunse Celeste pe un ton foarte serios.

- Tocmai mi-ai zis că ar fi mai bine dacă m-aș infometa?

Celeste suspină.

- Toți suntem mai bine când ne refuzăm câte ceva, draga mea. Acum, dat fiind că am stabilit că tu și Harry sunteți într-o relație fizică, trebuie să știu dacă asta va merge mai departe. Spuneți-mi că nu ați hotărât să explorați și partea emoțională, zise ea cu o urmă de dezgust în glas.

- Mătușă Celeste, poate că ar trebui să vorbim despre asta mai târziu. Harry se așează lângă Sera ca și cum avea de gând să oprească orice atac al lui Celeste asupra ei. Poate când voi fi acasă.

- Și de ce am face asta? întrebă Celeste. Ești sau nu implicat emoțional în relația cu această... Seraphina Guidry?

Harry păru că cedează, dar Sera recunoștea o provocare. Ea pur și simplu refuzase să răspundă la provocări în ultimii ani. Faptul că fusese cu Harry noaptea trecută părea să o fi schimbat complet. Sau mai degrabă scosese la iveală acea parte din Sera care fusese înainte. Harry fusese învățat să fie politicos și să se comporte cu respect față de femeile din viața lui. Era un domn adevărat al Sudului. Poate că avea nevoie de puțin suport din partea ei pentru asta.

- Da, este implicat emoțional. Nu a fost doar o aventură de o noapte și va trebui să accepți că nepotul tău prețios iese cu o Guidry.

Celeste suspină.

- Cel puțin nu iese cu acel nefericit Zep.

- Mătușă Celeste! zise Harry amenințător.

- Nu, iubitele, aici cam are dreptate, răspunse Sera. Fratele meu e un dezastru. Are propria celulă în biroul șerifului. El este cel mai amețit din clanul Guidry - și am văzut suficiente fotografii cu mine în pantaloni scurți și tricou, ca să zic asta, așa că știu că nu știe ce e cu el.

Nu era sigură ce urmărea Celeste, dar avea sentimentul că nu urmărea să pornească o ceartă. Dacă ar fi făcut asta, dacă ar fi înșirat toate motivele pentru care Sera nu era potrivită pentru Harry, era sigură că Harry ar fi redus-o la tăcere pe mătușa lui. Nu, Celeste urmărea altceva și asta o cam speria pentru că nu avea nici cea mai mică idee ce urmărea.

- Fratele tău e un pericol, zise Celeste, încruntându-se. Dar asta nu prea contează. Harry al meu este un bărbat serios. Ești sigură că nu ți-ar plăcea mai mult să ieși cu Calvin? Mi s-a spus că e ceva ușor de rezolvat.

- Mătușă Celeste! mârâi Harry.

Celeste doar suspină.

- Cal mi-a zis că Sera i se pare foarte atrăgătoare și cu el ar fi totul mult mai simplu.

- Nu sunt interesată de Cal.

Și ei îi venea să mârâie un pic.

- Valorează mai mult decât Harry, îi zise Celeste.

Ea păși în fața lui Harry pentru că nu avea de gând să înghită una ca asta.

- Noi avem păreri diferite despre ce înseamnă valoare. De ce nu spui ce urmărești? Despre ce e vorba? Dacă încerci să mă cumperi sau să mă sperii, să știi că nu o să funcționeze. Știu că am avut probleme în trecut, dar nu o să-ți permit să mă mai intimidezi.

Celeste ridică o sprânceană.

- Nu am știut că te-am terorizat.

Ea se săturase să se prefacă.

- Tu ești motivul pentru care nu pot păstra o slujbă în oraș.

- Sau poate că nu ești foarte bună la slujbele pe care ți le-ai ales.

Și asta era drept, deși era sigură că ar fi avut șanse mai bune dacă Celeste nu și-ar fi băgat mereu coada.

- Vrei să spui că nu ai zis nimic despre mine, că nu ai influențat anumiți oameni, că nu le-ai spus să nu mai treacă pe la salon sau prin locurile la care eu am lucrat?

Celeste închise ochii și îi deschise din nou, oboseala citindu-i-se în privire.

- Încerc, Seraphina. Trebuie să recunosc că nu ți-am înțeles relația cu Wes și, în durerea mea, te-am învinovățit într-un mod în care nu ar fi trebuit să o fac. Cu toate acestea, nu te cunosc și mă tem că această relație o să-i facă rău lui Harry. Dar mai știu că sunt pe o gheață foarte subțire și câteodată trebuie să fim mai maleabili dacă nu vrem să ne înecăm. Nu vreau să-mi pierd și nepotul din cauza asta.

Se înduioșă, deși știa că era un lucru prostesc. Ar fi trebuit să fie greu, nu? Dar oare Luc avea nevoie de o mamă cu o inimă grea? Ce era mai curajos? Să faci față provocărilor sau să te protejezi? Ori să te confrunți cu toate și să speri că poți rămâne o persoană deschisă?

- Nici eu nu vreau așa ceva. Mă bucur că Harry are o familie. Ține la voi.

- Sera, începu Harry.

- Nu, zise Celeste. Asta e între mine și Seraphina. Cred că trebuie să clarific despre ce vorbim.

Sera începea să se simtă frustrată.

- Harry nu este genul de bărbat cu care să ai doar o aventură. Dacă s-a culcat cu tine, atunci e clar că e serios cu tine, îi explică Celeste. Și asta înseamnă că eu trebuie să iau o decizie. Trebuie să decid cum o să reacționez. Pot să-mi păstrez ranchiuna sau pot încerca să merg mai

departe. Nu înțeleg ce a fost între tine și Wes și nu vreau nici o sesiune de terapie pentru asta. Vreau să merg mai departe. Vreau să mă uit către viitor pentru că trecutul riscă să mă sufocă. Îmi iubesc nepotul. Nu vreau ca asta să devină o barieră între noi, așa că trebuie să accept această relație.

Oare chiar se întâmplă una ca asta?

Harry zâmbi larg.

- Mă bucur așa de mult să aud asta, pentru că eu țin la voi, la amândouă.

Înaintă și o îmbrățișă pe mătușa lui.

Celeste îl cuprinse la rândul ei, iar Sera văzu o versiune a matroanei Beaumont pe care nu o mai întâlnise până atunci. Celeste îl strângea cu atâta dragoste, iar întreg tabloul îi dezvăluia o legătură. Sera înțelegea acest tip de dragoste. Familială. De sânge.

Era o legătură puternică, una care putea depăși multe provocări. Celeste jucase asta perfect.

Seraphina știa că și ea era pe o gheață foarte subțire, iar Celeste venise și topise ceea ce i se păruse un teren foarte solid.

Celeste îi cuprinse obrazul lui Harry și păru mult mai blândă decât își putea aminti Sera să o fi văzut vreodată.

- Ești un tânăr atât de arătos! Mă bucur că ești bine. Unde e Shep? Nu e acasă.

Lui Celeste îi păsa de Shep? Ea crezuse că un câine era cu mult sub eleganța acelei femei care refuza des să atingă copiii la biserică pentru că ar fi putut să o murdărească. Dar, acum, chiar părea îngrijorată pentru soarta câinelui lui Harry.

- E la Seraphina, îi răspunse Harry. Camionul este mare, dar cabina e mică pentru toți trei și chiar l-am închiriat sub nasul ei. Am vrut să o scot la cină, dar în majoritatea restaurantelor din oraș nu primesc câini. E în regulă, Delphine a avut grijă de el.

Celeste pufni ușor.

- Ca și cum Delphine știe ce să facă cu el. Probabil i-a dat mâncare nepotrivită și o să fie plin de gaze.

- E mereu plin de gaze, îi răspunse Harry.

Sera încă era foarte confuză, dar mama ei se putea ocupa de un câine.

- E bine. Mereu avem de mâncare pentru că Zep aduce des animăluțe fără stăpân, mai ales căței. Fratele ei avea o afinitate pentru animale.

- Data viitoare când ieșiți la întâlnire, poate sta bine mersi acasă la el, zise Celeste.

- Eu încă sunt confuz, cum m-ai găsit?

Harry se apropiase de Sera și o cuprinsese de umeri.

- Cal știa că te duci în oraș. A vorbit cu LaTonya, iar camionul are un dispozitiv de urmărire. L-au verificat și au văzut că ești aici. În ce privește cum am aflat în ce cameră ești, l-am întrebat pe bărbatul de la recepție, iar el mi-a zis, îi explică Celeste.

- Nu ar trebui să-i pese de intimitatea clienților?

Ei nu i se părea corect că oricine putea să afle unde era. Celeste făcu un semn dezaprobat din mână.

- L-am întrebat foarte convingător. Nu ajungi nicăieri în viață dacă accepți un *nu* drept răspuns. Acum vă las la micul dejun, dar mă aștept să aprob rochia Seraphinei.

- Am o rochie?

- Ai face bine să ai dacă vii la nuntă. Celeste porni către ușă, așezându-și din nou ochelarii la ochi. Presupun că vei fi partenera lui Harry. Până la urmă, oamenii ar bârfi dacă nu te-ar aduce. Asta dacă nu aveai de gând să păstrezi totul secret. Am auzit că și secretele pot fi amuzante.

Harry clătină din cap.

- Nu, mie îmi plac lucrurile directe.

Celeste clătină din cap ca și cum se așteptase la acel răspuns, dar era ușor dezamăgită.

- M-am gândit eu că asta o să-mi spui. Atunci mă aștept ca ea să fie partenera ta la nuntă. Și mai sunt

câteva evenimente înainte de asta la care o să mă aștept să participe.

Oh, nu se așteptase la așa ceva!

- Nu, nu, sunt bine. Nu e nevoie să vin la nici un eveniment. Sunt sigură că ai destule pe cap.

- Da, și o să trebuiască să mă descurc cu bârfele dacă nu vii. Celeste își scoase din nou ochelarii și o privi ca și cum urmau să-i iasă flăcări pe ochi. Dacă o să fii iubita lui Harry, o să trebuiască să fii în preajma familiei lui. Dacă nu participi la evenimentele de nuntă, oamenii o să zică că am refuzat să te invit. Vrei să pară că nu sunt o gazdă primitoare? Că nu sunt o gazdă grațioasă? Și că refuz să accept că e treaba nepotului meu pe cine își alege drept companie?

Femeia aceasta avea talentul de a îngheța toată lumea, mai ceva ca Elsa.

- Nu, doamnă.

Ea își așază din nou ochelarii și își propti geanta foarte scumpă pe umăr.

- Excelent. E un brunch sâmbăta viitoare cu familia lui Austin. Mă aștept să fii acolo. O să fie nevoie să-mi dau aprobarea pentru ținuta ta. Și să nu-ți faci părul. Știu că tu crezi că ți-am alungat clienții, dar sărmana Lila LaVigne arăta precum o refugiată de la un bordel din anii '80 când ai terminat cu ea. Acum trebuie să ajung la lucru și să mă asigur că băiatul meu, Cal, nu dă foc clădirii pentru că e supărat pe mine.

Celeste nu așteptă un răspuns, ci pur și simplu presupuse că totul avea să fie făcut. Ușa de la camera de motel se închise în urma ei, iar Sera îi putea auzi tocurile în timp ce se îndrepta către Mercedesul ei. Harry, care stătea în fața ei, îi cuprinse obraji, zâmbindu-i.

- Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Nu trebuie să mergi nicăieri.

Dar ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi făcut-o. Celeste avea dreptate. Aveau să fie bârfe de ambele părți.

Celeste avea să fie numită snoabă pentru că nu o invitasese pe Sera. Iar Sera avea să perpetueze ura dintre ele, refuzând să meargă. Harry urma să fie prins la mijloc și avea să fie vina ei pentru că Celeste decisese să fie mai mărinimoasă.

– O să merg.

Se simțea încolțită și era sigură că Celeste o voia acolo.

Harry se aplecă și o sărută.

– Vezi, ți-am zis că nu e așa de rea. O să fie mai ușor decât credeam. Hai să mâncăm și apoi să facem un duș pentru că m-am oprit la farmacie! Sunt din nou un bărbat pregătit.

El îi făcu cu ochiul și începu să-i povestească despre ziua care începuse, dar ea rămase cu mintea la Celeste.

Care era mult mai înspăimântătoare decât fusese vreodată...

capitolul 9

Harry se opri din șlefuit și își privi opera. Arăta bine. În ciuda zilelor pe care le pierduse așteptând lemnul și a orelor petrecute la conacul Guidry, era încrezător că foișorul avea să arate nemaipomenit pentru fotografii în două săptămâni.

Două săptămâni până la fotografiile înainte de nuntă și apoi încă o săptămână până la nuntă. Intenționase să adune totul și să plece, pentru că un prieten din Houston găsisese un contract mare pentru care avea nevoie de ajutor.

Îl sunase pe prietenul lui cu o seară în urmă și îi spusese să angajeze pe altcineva. El avea să rămână momentan în Papillon. Pentru totdeauna dacă era după el.

Trecuse doar o săptămână de când era într-o relație cu Sera, dar deja se gândea pe termen lung – de fapt, făcuse asta de când o văzuse. Chiar și când încercase să fie rezonabil, o parte din el știa că Sera era femeia pentru el.

„Îți dai seama când știi“, îi spusese tatăl lui. „Eu am știut din momentul în care am întâlnit-o pe mama ta. Ea a avut nevoie de mai mult timp. Cred că ei îi plăcea să petreacă timp cu mine, era un mod plăcut de a face timpul să treacă, dar *în cele din urmă am câștigat-o.*“

Și el o câștiga încet pe Sera, deși făcuseră un pas colosal datorită mătușii lui. Sera încă era precaută în ce o privea pe mătușa Celeste, dar nu mai trebuiau să se furișeze ori să se certe. De fapt, seara trecută când rămăsese până târziu în oraș, Sera îl pusese să-i dea mesaj mătușii lui ca ea să știe că era bine.

Era o nebunie, dar părea să funcționeze.

Shep, care stătea pe podea, în fața picioarelor lui, înalță capul, ciulind urechile și semnalându-i că nu mai era singur în atelier.

Imediat, ușa se deschise și verișoara lui își făcu apariția. Angela fusese plecată în Sedona pentru weekend cu domnișoarele ei de onoare într-o stațiune pentru fete. I se spusese că fetelor le plăcea să se retragă undeva unde existau maseuri profesioniști și mult vin. Dar verișoara lui nu arăta deloc relaxată. Părea pornită.

- Bună, Angie. Bine ai revenit! Cum a fost în weekendul de relaxare?

Ea privi de jur împrejur ca și cum voia să se asigure că erau singuri.

- A fost foarte drăguț. Nu arată deloc cum mi-am imaginat.

Ea atinse lemnul. Așa cum se întâmpla foarte des în lucrul cu lemnul, trebuia să treacă o perioadă prin etapa de răzușcă urâtă înainte de a deveni leabădă.

- Pentru că nu e gata. Îți promit că o să se potrivească. Deja e foarte bine. Tu ești bine?

- Nu știu. Ajung acasă și aud că ai o parteneră pentru nunta mea.

Nu se aștepta la asta din partea lui Angie. Părea cea mai drăguță. Oare și ea avea o problemă cu Sera?

- Mi s-a spus că pot să vin cu cineva.

- Da, dar nu mi-am imaginat că o să fie Sera. Îți dai seama că mama pune la cale ceva. Nu a făcut asta din bunătațe. Nu a plăcut-o niciodată pe Sera.

Și el fusese surprins, dar acum mătușa lui părea destul de captivată de Sera.

- Nu cred că i-a dat vreodată o șansă Serei. Mama ta mi-a zis foarte clar că nu o s-o respingă. Mă bucur că a decis să fie prietenoasă. Eu am crezut că o să trebuiască să mă lupt cu ea.

- Acesta e principalul motiv pentru care nu trebuie să o crezi.

Părea foarte răvășită de ideea că ea și mama ei puteau avea o relație.

- Ce e în spatele acestor afirmații? Credeam că o plăci. Ea vorbește foarte frumos despre tine.

Angie rămase mută câteva secunde.

- Te-ai gândit la băiatul ei?

Iubita lui era mamă singură, iar el era serios în ce o privea. Se gândea la Luc destul de mult. Voia să se apropie de el, dar trebuia să-i respecte dorințele Serei.

- Pare un copil foarte bun. Am petrecut un pic de timp cu el, dar eu și Sera încercăm să ne cunoaștem mai bine. Ea nu vrea ca Luc să fie confuz. Vrea să hotărâm mai încolo, când avansează relația, cum să procedăm.

- Trebuie să te gândești foarte bine înainte de a te lega de o mamă singură, insistă Angie.

- Tu crezi că mamele singure nu merită fericire?

Era foarte confuz, nu știa care era motivul pentru care avea această conversație cu verișoara lui. Cal îl bătuse pe umăr și îl felicitase pentru că pusese mâna pe Sera și făcuse asta de față cu mama lui. În plus, supraviețuise întrevederii.

- Cred că tu ești foarte tânăr, iar ea caută ceva mai mult decât un iubit. Ea are o familie. Cu ea asta ai.

Instant. Ești pregătit pentru așa ceva? Vrei să renunți la petreceri și distracție ca să schimbi scutece?

- În primul rând, Luc are trei ani. Face la oliță, dar aș schimba și scutece dacă de asta ar fi nevoie. Eu nu am avut frați sau surori. Dacă merg lucrurile, sper că Sera va dori mai mulți copii. Nu știu dacă ai apucat să mă cunoști prea mult, dragă verișoară, dar eu oricum nu petrec prea mult și cu siguranță nu sunt vreun armăsar tânăr în căutare de o partidă bună de sex. Sunt doar cu trei ani mai mare decât Sera. Cred că ar trebui să primesc o lecție despre momentul în care să mă așez la casa mea, mai ales că mă apropii cu viteză de 30 de ani. Tu ești mai mică decât mine și te căsătorești.

Ea clătină din cap.

- Asta e altceva. Eu și Austin ne începem viețile împreună.

- Și Sera nu poate începe o viață nouă pentru că are un copil? Știi că este în regulă să ai grijă de copii, deși nu ai avut nici o contribuție în a-i face. Se așeză înapoi și o cercetă pe verișoara lui. Dacă nu vrei ca Sera să vină la nunta ta din cine știe ce motiv, putem să plecăm în acel weekend.

- Crezi că ea se va integra aici? Că mama o să-i permită să fie parte din această familie? Cum o să se simtă acel copil când mama o să-l respingă?

El se simțea ca și cum aterizase într-o telenovelă foarte proastă.

- Mă îndoiesc foarte tare că mătușa Celeste o să-l respingă pe Luc. E adorabil. Dacă mă întrebi pe mine, Luc e arma noastră secretă.

Mătușa lui nu era atât de rece pe cât părea. Faptul că îi acceptase pe el și pe Shep era o dovadă. Luc avea să o câștige instantaneu cu zâmbetul lui mare.

Angie făcu ochii mari.

- Ea nu o să facă asta. Sera nu o să-l aducă aici. Nu o să-l dea pe mâna mamei mele pe... Inspiră îndelung

și păru să domolească orice focuri o bântuiau. Doar vreau să te gândești foarte bine dacă e corect să aduci un copil în mijlocul unei dispute între familii.

- Și care e disputa mai exact?

- Nu știu ce urmărește mama, dar nu o s-o ierte niciodată pe Sera pentru ce s-a întâmplat cu Wes, îi zise Angie. Poate că se prefăce pentru că știe că ai alege-o pe Sera în detrimentul ei, dar se bazează pe faptul că Sera o să vândă acea casă și o să plece din oraș. Se bazează pe faptul că o să fie o relație de scurtă durată și tocmai de aceea tu trebuie să menții distanța față de Luc. A trecut prin destule și nu are nevoie să mai piardă un părinte.

- Să piardă un părinte? Nu știam că a pierdut unul.

- Știi ce vreau să spun. E mic. Are nevoie de stabilitate, iar această situație nu o să i-o ofere. Ea porni către ușă. Adu-o pe Sera la nuntă! Îmi place foarte mult de ea, dar te rog să nu-l aduci pe acel copil inocent în harabura familiei noastre!

Nu-i înțelegea atitudinea pesimistă.

- Te-ai gândit vreodată că toată această situație poate fi rezolvată? Mătușa Celeste pare că se străduiește. Știu că ultimii ani au fost foarte grei pentru tine.

Ea clătină din cap.

- Nu știi nimic, Harry. Crezi că familia noastră e ca familia ta, dar o să vezi că nu. Sper doar să nu îi faci să sufere pe Sera și pe copilul ei odată cu tine.

Trânti ușa în urma ei, iar Harry rămase încremenit. Shep pufni și se așază ca și cum era bucuros că acum se putea întoarce la somn.

Poate că era stresul nunții. Sau cel puțin asta spera el, pentru că era ceva ce clocotea sub pielea lui Angie, iar asta îl îngrijora.

Oare el se comporta corect față de Luc? Nu avea nici cea mai mică intenție să-l rănească pe micuț. Voia să-l cunoască mai bine, voia să fie cineva pe care Luc să se poată baza, poate cineva pe care să-l strige tată într-o zi.

Asta nu înțelegea Angie. El era foarte serios în privința Serei, iar asta însemna că era foarte serios și în privința lui Luc.

Îi sună telefonul și apărură o poză cu Sera. Angie vedea greșit multe lucruri. Ei puteau face relația să meargă. Dar Angie avusese dreptate în privința unui lucru. Dacă totul era o mascaradă a mătușii lui gândită pentru a-i despărți, atunci avea să afle că relația lor era mult mai solidă decât orice își imaginase ea. Glisă pe ecran, acceptând apelul.

- Bună, frumoaso! Chiar mă gândeam la tine.

- Da? Vocea ei răgușită îi dădea fiori. Și la ce te gândeai mai exact?

El își alungă temerile.

- Mă gândeam că a trecut cam mult de când te-am sărutat.

- Prea mult, îi răspunse ea. Putem rezolva asta. Dar mai întâi trebuie să vorbim despre mătușa ta. Mă înnebunește. Care e problema ei cu salopetele? Îmi tot trimite o grămadă de e-mailuri.

Și apoi Sera începu să vorbească, iar el înțelese că avea mai multe probleme decât ciudățenia verișoarei lui.

Avea să fie bine. Nu avea să accepte altceva.

Către: Seraphina Guidry

De la: Celeste Beaumont

Răspuns: Programare

Am atașat programul de evenimente la care mă aștept ca Harry să participe înainte de nunta lui Angie. Ar trebui să vii îmbrăcată cum trebuie pentru fiecare eveniment. O să observi că l-am pus pe asistentul meu să includă câte un simbol care o să-ți spună care trebuie să fie lungimea rochiei potrivite pentru fiecare petrecere sau serată. Te rog să-mi răspunzi ca să știu că ai primit e-mailul și că ai înțeles instrucțiunile.

Către: Celeste Beaumont

De la: Seraphina Guidry

Răspuns: Programul nunții regale

Celeste, am primit instrucțiunile tale și mi-am trecut fiecare dată în calendar. Se pare însă că ai uitat că acum trăim în secolul XXI, iar femeile pot purta pantaloni. Am o salopetă foarte drăguță pe care abia aștept să o scot în lume. Mulțumesc că m-ai inclus. O să încerc foarte tare să nu te fac de rușine. Te asigur că, lucrând toată viața într-un restaurant, știu ce furculiță să folosesc. Și știu să folosesc și cuțitul. În caz că te întrebai.

Sera: „Mătușa ta mi-a trimis un program pentru zece evenimente la care se presupune că trebuie să particip, incluzând o recepție la Jaycees Club. Și nici nu înțeleg de ce sau pentru ce îngropăm o sticlă bună de Bourbon în grădină. Ajută-mă!”

Harry: „Iubito, eu habar nu am ce e cu aceste tradiții de nuntă. Mie mi s-a spus că singura mea sarcină este să mă asigur că nu bea Cal toată băutura și să-l pun la pământ pe fratele tău dacă mi se pare că are de gând să toarne alcool în puncti. Bineînțeles, se referă la Zep, nu la Remy. Oh, și mătușa mea și-a pierdut mințile pentru că acum vrea ca Shep să fie purtătorul de inel, dat fiind că nepoata de doi ani a lui Austin a vomitat pe geanta ei Hermit. Sau Hermes. Sau ceva. A fost o întreagă dramă. Ca să n-o mai lungesc, trebuie să-i găsesc un costum câinelui”.

Către: Seraphina Guidry

De la: Celeste Beaumont

Răspuns: Ținută potrivită

Înțeleg că trăim într-un secol vai de capul lui, în care blugii rupți sunt considerați potriviți ca ținută.

Știu că este greu pentru femei să reziste presiunii sociale de a participa la petreceri îmbrăcate precum niște globuri disco pe două picioare. Salopetele sunt pentru închisori și deținuți. O să simplific totul pentru tine. O să mergem la cumpărături împreună. Am făcut o programare la un magazin în New Orleans. Ai coordonatele atașate. Ne întâlnim direct acolo dat fiind că în acea zi am treabă la sediul meu de afaceri. Acum reprezinți familia Beaumont și ai nevoie de haine potrivite pentru asta.

Către: Celeste Beaumont

De la: Seraphina Guidry

Răspuns: Ținută potrivită

Am primit mesajul. O să-mi fac apariția la propria închisoare Beaumont la ora menționată. Am o geantă care se leagă de mijloc, cu imprimeu de leopard, care merge la orice, așa că nu am nevoie de altă geantă de mână. Îmi place să pot căra tot ce am nevoie în talie. În plus, am niște șlapi strălucitori pe care i-am luat de la Shop Smart, care sunt perfecți pentru petrecerea de nuntă și pentru evenimente. Câți să-mi mai iau? Am un cupon.

Către: Seraphina Guidry

De la: Celeste Beaumont

Răspuns: Ținută potrivită

Sper că-mi simți privirea neînduplecată.

Sera: „Trebuie să ne despărțim“.

Harry: „Nu se mai poate. Și eu sunt prins în asta, să știi. Mi s-a zis că, dacă tu nu vii în calitate de parteneră, o să-mi găsească pe cineva. Mă tem de propunerile

mătușii. Mă tem să aflu cine este potrivit pentru standardele ei. Sera... ți-am zis că sunt nebun după tine?”

Sera: „Bine. O să mă duc, dar ar fi bine să existe un masaj la picioare la final de zi pentru că ea vorbește despre pantofi și sunt sigură că nu se referă la cei confortabili”.

Harry: „În nici un caz. Dacă o cunosc cât de cât, la finalul acestor cumpărături o să fii mai înaltă decât mine. Și, după cum știi deja, eu ofer cele mai bune săruturi din lume, dar ți-am spus până acum că am câștigat un premiu pentru masajele mele la picioare?”

Către: Seraphina Guidry

De la: Celeste Beaumont

Răspuns: Sfaturi practice

Se apropie brunch-ul și trebuie să-ți dau câteva sfaturi despre cum să te porți cu familia logodnicului fiicei mele. Austin este un bărbat tânăr și foarte drăguț și e ușor să crezi că familia lui trebuie să fie și ea foarte drăguță. Au foarte mult succes și sunt foarte respectați în societate. Ei, ca mulți alți membri foarte respectați în comunitate, nu au făcut mare lucru ca să merite acest statut. Tatăl lui Austin a înșelat-o pe mama lui de cel puțin douăsprezece ori. Îți spun acest lucru pentru că mamei lui Austin îi place să bea și să se plângă de faptul că soțul ei o înșală. Să nu pari surprinsă. Pur și simplu încuviințezi din cap, aprobi tot ce-ți zice și încerci să-i schimbi paharul de gin cu apă. La un moment dat, nici nu mai observă diferența. Subiectele potrivite de discuție sunt vremea și cei de la echipa Saints. Doar sporturi profesionale. Să porți ceva modest pentru că mătușa mai în vârstă are impresia că trăim în anii 1800 și o să facă o criză dacă vede că ai un decolteu prea adânc. Angela insistă să poarte roz. Te rog să alegi altă culoare, altfel partea noastră de reprezentanți la petrecere o să arate ca interiorul

unei sticle de Pepto-Bismol. Dar să nu porți o ținută neagră pentru că ești o femeie matură și nu participi la o înmormântare și nici nu ai 19 ani și nu te-ai răsculat împotriva părinților, încercând să te prefaci că ești vampir. Și te rog să-l convingi pe Harry să poarte o cămașă cu guler.

Către: Celeste Beaumont

De la: Seraphina Guidry

Răspuns: Sfaturi practice

Harry e un bărbat matur. Trebuie să se simtă confortabil, iar eu vreau să-l susțin. Bineînțeles, putem găsi o cale de rezolvare pentru toate...

Către: Seraphina Guidry

De la: Celeste Beaumont

Răspuns: Sfaturi practice

Dacă îl convingi pe Harry să poarte o cămașă cu guler, o să accept ca tu să porți tocuri mai puțin înalte. Să nu-mi ceri și altceva. Nici să nu-ți treacă prin cap că voi accepta vreun șlap sclipitor și cu cine știe ce mărgeluțe.

Sera: „Iubitule, o să porți o cămașă cu papion la brunch și costum la nuntă. Vestea bună? Cred că pot să găsesc același lucru pentru Shep. Două la preț de unul“.

Harry: „Cred că ar trebui să vorbim despre asta...”

capitolul 10

- Cum adică ești invitată la brunch alături de familie? întrebă Hallie, șoptind din respect pentru ora la care participau. Alături de ce familie? Familia Beaumont?

Sera luă poziția câinelui. Avea un motiv pentru care pur și simplu le aruncase această veste prietenelor ei înainte de ora care tocmai începuse. În fiecare miercuri dimineață, un grup de femei se aduna în parcul Harte pentru o oră de yoga. Dacă ploua, se mutau în interiorul centrului de recreere, dar ei îi plăceau cel mai mult zilele în care se puteau bucura de aerul de afară și de natură. Era atâta pace! Era printre puținele lucruri pe care le făcea strict pentru ea. Descoperise că îi limpezea mintea și îi permitea să respire când toată lumea părea să fi luat foc.

Însă nu astăzi, când trebuia să se întâlnească cu Celeste în New Orleans. Fără Harry. Primise un mesaj de la el cu treizeci de minute înainte, în care îi spunea despre o urgență cu o lucrare, iar ea trebuia să se întâlnească singură cu mătușa lui. Avea nevoie ca lecția de yoga de acum să-i aducă ceva liniște.

Era foarte sigură că yoga era printre lucrurile care nu erau permise la casa Beaumont. Deja primise mai multe e-mailuri de la Celeste despre brunch-ul de sâmbăta viitoare care includeau sfaturi despre ce să facă acolo.

- Brunch-ul de la casa Beaumont? Sylvie se strecură lângă Sera. Întârziase. De ce ai face așa ceva? Știu că ieși cu Harry, dar asta nu înseamnă că ești un membru al familiei. Chrishelle Mills a ieșit cu Cal doi ani și nu a fost invitată niciodată la casa Beaumont.

- Nu aș numi relație ce au avut ei, interveni Hallie. Era mai mult un soi de Uber, el o aștepta după ce ea își termina tura la clubul de striptease și apoi și-o trăgeau ore bune. Nu e același lucru. Sera e o iubită adevărată. Harry o duce la magazinul alimentar. Un bărbat nu e dedicat unei singure femei până ce nu împinge un căruț cu mâncare adevărată la magazin, nu unul cu bere și chipsuri.

Harry chiar se comportase ca un iubit perfect în săptămâna de când erau împreună. Nu doar că venise

să o ia și să o ducă la conacul Guidry în fiecare dimineață, dar de cele mai multe ori rămăsese și luase micul dejun cu familia. Mama ei era înnebunită după el și începuse să facă pâine prăjită sau clătite dimineața, spre disperarea lui Zep, care iubea micul dejun, era masa lui preferată, iar mama pur și simplu arunca o cutie de cereale în direcția lui. Dar nu cu Harry. Harry, îi spusese ea, făcea treabă de bărbat și avea nevoie de un mic dejun sănătos.

- Asta tot nu explică de ce Celeste și-a invitat inamicul de moarte la un eveniment de familie, șopti Sylvie.

- Știi că ține la evenimentele de familie.

- Asta dacă nu urmărește să îți ofere un fals sentiment de siguranță înainte de a te înjunghia, se auzi altă voce.

Seraphina privi în spate și o văzu pe Lila Daley LaVigne luând poziția cobra din poziția câine cu o grație incredibilă.

- Crezi că Celeste o să mă înjunghie?

- Nu cred că o să-și murdărească mâinile, șopti Hallie. Mie îmi spune mereu că din cauza unghiilor arăt ca un muncitor petrolier mai mult decât soțul meu. Dar eu nu-mi petrec majoritatea zilelor la salon. Sunt o mamă tânără. Am noroc dacă apuc să fac duș. Noi avem noroc că am făcut un duș acum trei zile.

Sylvie clătină din cap.

- O să trebuiască să te spălăm cu furtunul, fetițo!

- O să mă bucur, recunosc Hallie. Și dacă puneți și ceva vin în acel furtun, o să fie minunat. Dar cred că Celeste cel mai probabil plănuiește să te otrăvească la acel brunch. Dar o să fie o otravă din aceea care te omoară pe loc, fără să vomizi, ca nu-i murdărești casa. Am auzit că așa ceva costă mai mult decât face Johnny într-un an.

- Ea nu trebuie să se preocupe de covoare, comentă Sylvie. Sigur provocarea va avea loc pe o prelată.

- Da, admise Hallie. Dacă vezi vreo prelată, să nu pășești pe ea. Să nu o lași pe Celeste să te păcălească.

Ea își strânse picioarele, terminând poziția soarelui. Dacă Celeste avea să facă ceva, sigur avea să o facă în acea după-amiază. Și nu era sigură că acea întâlnire a lor nu includea și un cec baban pe care ea ar fi fost în stare să-l scrie doar ca Sera să nu mai iasă cu Harry.

- Nu cred că o să mă omoare, dar cred că o să încerce să mă facă să fug.

- Nu știu ce să zic. Sfatul cu prelata e foarte bun, zise o voce masculină.

- Se presupune că ar trebui să stai în liniște, îi șopti Lila soțului ei.

Armie LaVigne stătea pe o bancă la câțiva metri de soția lui. Șeriful din Papillon purta pantaloni de trening și tricou, avea o carte în mână și un câine tolănit la picioare. Marele Golden Retriever se numea Peanut și moțăia, sprijinindu-și capul pe adidașii lui Armie.

- Se presupune că lucrez sub acoperire, dar am și o datorie față de public. Eu sigur cred că Celeste Beaumont poate omorî un bărbat. Sunt și foarte sigur că o poate face folosindu-se doar de acea privire a ei, dar nici eu nu m-aș grăbi să mă așez lângă ea dacă văd vreo prelată prin jur.

- Armie e sub acoperire? întrebă Sylvie în timp ce ele începuseră să reia poziția soarelui.

Sera știa exact ce se întâmpla.

- Kenny White e din nou în oraș. S-a mutat înapoi cu mama lui pentru că și-a pierdut slujba de ambalator din Houma. A apărut miercurea trecută cu un aparat de fotografiat. Spunea că făcea poze păsărilor, nu fundurilor noastre în pantaloni mulați.

- Da, am auzit discuția despre Societatea Națională Audubon, recunosc Armie. Dar nu cred o iotă. E un pervers. Fiecare oraș are câte unul. O să-l pun pe Peanut să atace. Și nici nu trebuie să scriu un raport după aceea.

Sera se îndoia că Peanut avea suficientă energie pentru a ataca. Putea să-l lingă pe criminal până ce murea, dar nu era un câine polițist. Shep fusese. Uneori, stătea cu el și se întreba câte lucruri trebuie să fi văzut. Apoi îi oferea cu mare drag ceva bun. La fel ca proprietarul lui, Shep era un luptător care putea fi atât de blând încât o emoționa. Ciobănescul german era atât de atent cu Luc și îl urmărea peste tot ca și cum era treaba lui să se asigure că nu i se întâmpla nimic.

Îl luase pe Luc cu ea timp de câteva zile, când lucrase-ră la părțile mai sigure ale casei. Pe Luc îl așezase în țarc, iar Shep se asigurase că stătea acolo.

Din când în când, mai luau câte o pauză și ieșeau în grădină și ciuguleau o gustare în lumina soarelui. Luc râdea și alerga, iar Shep era mereu în urma lui.

Erau o familie – sau așa simțea ea.

Încercă să alunge asemenea gânduri. Era mult prea prematur. Din câte știa Luc, Harry era doar alt bărbat blând, dar autoritar, ca Remy sau Zep. Era foarte atentă să nu fie foarte afectuoasă cu Harry în preajma lui Luc.

Celeste era cu totul altă poveste. Sera hotărâse să nu-l menționeze niciodată pe Luc în preajma ei. Cu cât știa mai puține despre Luc, cu atât mai bine.

Lila pufni, așezându-se în poziția războinicului.

– Da, sigur Peanut o să-l distrugă pe perversul nostru. Ți-am zis, iubituie, că mă descurc cu Kenny. Cred însă că trebuie să fii atent la toată situația cu Beaumont. Mereu am crezut că Celeste este gata să explodeze. Femeia aia e mult prea încordată.

– Se presupune că trebuie să mă duc la cumpărături cu ea, explică Sera. Mă întâlnesc cu ea în New Orleans ca să găesc o rochie pentru nuntă. De fapt, nu chiar ca să găesc o rochie. Celeste a ales deja rochia. Eu trebuie să mă duc să o probez ca să o poată ajusta. Este îngrijorată din cauza sânilor mei.

- Acolo o să te hăcuiască, jură Hallie. O să angajeze un asasin să se strecoare la tine în cabină și o să mori îmbrăcată în Chanel. Știi că mama spune că toată lumea moare în New Orleans.

Mama lui Hallie era ferm convinsă că orașele mari erau opera diavolului, dar același lucru spunea și despre tricourile scurte, sutienele cu push-up, inteligența artificială și chiar și despre avocado.

- Hallie Rayburn, ai ceva ce ai vrea să împărtășești cu toată clasa? Joy LeGrande era una din cele două instructoare de yoga care țineau cursuri serioase în toată comunitatea. Privi către capătul clasei cu o privire de șoim. Înțelegi că aceste exerciții trebuie făcute în liniște, că trebuie să te ducă într-o stare contemplativă, nu?

Hallie rămase perplexă, ca atunci când fuseseră prinse în liceu trimițându-și bilețele în timpul orei de engleză.

- Da, doamnă. Îmi pare rău.

Hallie devenea foarte respectuoasă când vorbea cu cineva aflat într-o poziție de putere.

- Vorbeam despre faptul că Celeste s-ar putea să o omoare pe Seraphina.

Sylvie nu spusese nimic.

Toate privirile se ațintiră asupra Serei.

- Glumesc, zise ea încet. Ar trebui să trecem la pozițiile de bază, nu?

- E adevărat. Am crezut că e alt zvon, zise Joy, punându-și o mână în șoldul aproape inexistent. Femeia era în formă. Ai pus mâna pe un bărbat superb. Așa că trebuie să ne spui cum ai făcut, pentru că el le-a refuzat pe toate femeile singure din acest oraș și pe multe dintre cele măritate. Nu mă privi așa, Mary Lou! Te-am văzut și pe tine urmărindu-l.

Tocmai luaseră o pauză neașteptată de la yoga, din dorința mult prea intensă de a o chestiona pe Sera, ceva la care ea nu se așteptase. Femei care o ignoraseră ani buni erau dintr-odată interesate de ceea ce făcea ea.

„Cum merge cu casa?” „Harry lucrează cu tine?” „Ai fost la Casa Beaumont?” „Celeste chiar are cinema în casă?”

Lila își strânse covorașul și se alătură soțului ei pe bancă, evident, neimpresionată de această conferință de presă ad-hoc, dar prietenele Serei îi rămăseseră aproape în timp ce ea descoperi că singurul lucru care era mai rău decât să fie proscrisa orașului era să fie drăguța acestuia.

– Vreau să știu ce faci cu Sera. M-am prefăcut că totul este în regulă cu Harry, dar știu că pui la cale ceva.

Cal nici nu se sinchisise să bată la ușa biroului pe care Celeste îl folosea când era la New Orleans. Era de cealaltă parte a biroului lui, fiind un spațiu mult mai mic. Ei îi plăcuse dintotdeauna celălalt birou, rezervat directorului general. Nu datorită mobilei învechite și foarte masculine, ci datorită priveliștii minunate asupra râului Mississippi. Bârlogul directorului general avea ferestre uriașe până în podea. Și, de fiecare dată când se întâmplase să fie pe acolo, așteptându-l pe soțul ei, avusese impresia că se uita afară către propriul regat. Asta până își făcea Ralph apariția și o puneă imediat la locul ei.

În ultima vreme însă se întreba din ce în ce mai des care mai era locul ei.

Se sprijini în scaun, cercetându-l pe fiul ei. Cal arăta cu totul diferit în costum. Nu se gândise niciodată la asta, pur și simplu acceptase ideea că un costum era ceva ce un director general trebuia să poarte la serviciu, dar Cal nu se îmbrăca așa în afara biroului. Se îmbrăca bine, dar mult mai casual. Costumul stătea straniu pe fiul ei, atât de relaxat. Cu toate acestea, el îl îmbrăca în fiecare zi – asta dacă rapoartele pe care ea le primea de la angajații pe care-i pusese să aibă grijă de el erau adevărate.

– Nu fac nimic cu ea.

„Cu excepția faptului că îi trimit câte o duzină de e-mailuri cu reguli de bună conduită.” Chiar ajunsese să-i placă să scrie e-mailuri acide și abia aștepta răspunsurile Serei, care erau la fel de sarcastice precum ale ei. Tânăra femeie avea o agilitate deosebită, pe care de obicei o camufla în spatele respectului. Dacă era ceva ce învățase despre Seraphina Guidry în ultimele zile, de când decisese să-și schimbe tactica, acel lucru era că Sera prefera să rămână neobservată. Nu voia deloc să fie în centrul atenției.

Celeste putea să înțeleagă asta.

– Ai invitat-o la brunch sâmbăta viitoare, zise el direct, dar pe un ton acuzator.

– Am crezut că o să fii bucuros că nu o să mă cert cu vărul tău din cauza gusturilor lui la femei. Îmi aduc aminte foarte clar de o ceartă în care s-a decis că sunt o persoană teribilă și că Seraphina, sărmana, este asuprită. Aici ai avut dreptate. Sărăcuța nu are bani nici să-și cumpere o cămașă de noapte. Trebuie să salute oamenii într-un tricou lipsit de bun-gust, de la bere, pe care scrie *Frumusețea e în ochii celui care ține berea*.

Fiul ei o privi îndelung.

– Știi că nu m-am referit la asta.

– Calvin, mi-au zis atât de multe persoane tinere, în ultima perioadă, că nu înțeleg nimic, încât trebuie să te rog să fii mai clar.

Ea se așteptase ca, de fapt, copiii ei să-i facă capul calendar. Harry era singurul care se bucura că o invitase pe Sera la toate evenimentele de familie. Harry nu o cunoștea așa de bine precum Cal sau Angie.

– Ai invitat-o pe Sera la brunch cu familia lui Austin. Intenționezi să o umilești?

I se strânse inima când auzi acea acuzație. Ea decisese că aceasta era cea mai bună cale ca Harry sau Sera să se răzgândească și înțelese că, dacă s-ar fi opus atunci, i-ar fi făcut să-și dorească și mai mult să fie împreună.

Ea nu urmărea să umilească pe nimeni. Suportase destule umilințe din partea soacrei ei.

- Nu am scos eu acele zvonuri despre Seraphina. Nu sunt eu motivul pentru care nu poate păstra un job. Nu am spus nimănui niciodată că nu se poate duce la restaurantul Guidry pentru că acea tocăniță celebră dă arsuri de stomac.

- Nu tu le-ai spus prietenelor tale să stea departe de restaurantul la care lucra? Sau de magazin? Sau de salonul Marcelle?

El chiar nu avea o părere bună despre ea. Era foarte posibil ca soacra ei să fi avut și dreptate când îi spusese că interacțiunile cu copiii trebuiau să aibă loc cu cât mai puțină emoție.

- Nu. Eu nu vorbesc cu prietenii mei despre Sera.

De fapt, ea nu avea prieteni. Avea prefăcuți. Roiau în jurul ei femei și bărbați care făceau întocmai ce le cerea, pentru că voiau să se asocieze cu numele Beaumont.

- Știu că toată lumea mă învinuiește pentru niște lucruri pe care le-am spus când eram îndurerată, dar le-am spus în cadrul familiei.

- Toată lumea știe ce simți pentru ea, i-o întoarse Cal.

- Asta nu e ceva ce pot controla.

Se simțea puțin obosită de toată situația. Văzuse cum Harry se luminase la față când aflase că nu avea să-i facă zile negre pentru că ieșea cu acea blondă minionă. Acea... Trebuia să se oprească. Nu trebuia să se mai gândească la acel cuvânt. Din ce văzuse până acum, Sera nu era o femeie ușoară. Ieșise doar cu un singur bărbat de când murise Wes. Era clar că avusese o aventură care ieșise prost, iar rezultatul fusese o sarcină neașteptată, dar Celeste era mult prea bătrână pentru a judeca pe cineva pentru o asemenea greșală. În ultima vreme, i se părea că era nevoie de prea multă energie pentru a judeca pe cineva, pe oricine, și nu mai avea chef de asta.

- Nu știu ce o să se întâmple cu ei, dar nu am de gând să mai pierd un membru al familiei doar pentru că el vede în Sera Guidry ceva care pentru mine este aproape de neînțeles.

Cal o fixă cu privirea.

- Aproape că te cred.

- Sper ca relația asta să nu ducă nicăieri? Da. Cred că se aruncă în vâltoarea momentului și că au pornit această relație mult prea repede. Și nu vreau ca Harry să se atașeze de copilul ei când noi nici măcar nu știm cine este tatăl lui sau dacă o să-și facă apariția la vreun moment dat. Dar nu o să zic nimic. Mi-am dat seama că încercând să controlez situații... ajung să-mi pierd copiii.

Cal tăcu preț de câteva momente.

- Pe mine nu m-ai pierdut. Și nici pe Angie.

- Așa mi s-a părut seara trecută.

Cina pe care o luase alături de servitoarea ei, mâncând din acea friptură excelentă și savurând acea sticlă de vin, schimbase ceva în interiorul ei. Annemarie îi amintea de mama ei. Și de sora ei. Vorbiseră despre nepoții ei.

Oh, cât de dor îi era de sora ei în acele momente! Dacă ar fi trăit sora ei, s-ar fi mutat în casa Beaumont alături de Harry.

- Știai că, atunci când m-am căsătorit cu tatăl tău, l-am întrebat dacă mătușa ta ar putea veni să locuiască împreună cu noi în casa de oaspeți?

Cal părea mai relaxat, dar făcu ochii mari.

- Te referi la sora ta?

- Da, cred că asta a fost înainte să se nască Harry. Părinții noștri muriseră, și eu am ajutat-o, pentru că ea era la facultate. Locuiseră într-un apartament foarte mic, iar Janelle mergea la școală în timp ce Celeste lucra. Nu mi-o puteam imagina locuind singură și, să fim sinceri, avea diplomă în Științe sociale, deci avea să moară de foame. M-am gândit că se putea transfera la școală

în apropiere de noi și că putea locui în casa de oaspeți, ajutându-mă să te cresc pe tine.

- Dar evident că nu a mai venit aici și nici nu cred că a mai terminat școala, nu?

- Nu a mai terminat-o, pentru că tatăl tău a zis că, dacă nu-și poate plăti singură studiile, nu ar fi trebuit să aibă pretenția de a face vreo școală. Mi-a zis că îi pot oferi tot ce am în cont, dar după căsătorie e treaba ei, să se descurce singură.

Își amintea și acum cât de strânsă cu ușa se simțise. În acel moment înțelesese că povestea ei nu avea să aibă finalul fericit pe care îl visase și care îi fusese promis.

- Da, sună a ceva ce ar spune dragul meu tată.

- A trebuit să aleg între a rămâne o mamă singură și a avea grijă de sora mea. Nu am putut să o fac. Inima îi era și acum plină de durere din cauza acelei alegeri. Sora mea nici nu a clipit. Mi-a zis să-mi urmez inima și să nu mă preocup de ea.

- Mamă, a greșit când te-a obligat să alegi.

- Dar alegerea a fost a mea. Ea se întinse după un șervețel. Lacrimile care păreau să-i dea mereu târcoale o învinseseră și erau efectul acestei amintiri. Nu mi-am urmat inima. Mi-am urmat teama. Nu mai vreau să fac asta. Timp de patru ani, Seraphina a fost chipul pe care l-am ales pentru toate nefericirile mele, și ideea că Harry ar putea cădea în aceeași capcană ca Wes mă înspăimântă.

- Nu cred că ea încerca să întindă vreo capcană. Știu că tu crezi că umblă după bani.

Celeste făcu un semn dezaprobat.

- Nu mai cred asta. O profitoare știe cum să se îmbrace și să se prezinte. Și i-am propus să te ia pe tine. Tu ai fi fost o partidă mult mai bună decât Harry, care, de fapt, nu are nici un ban pe numele lui și are cele mai stranii gusturi, de la mașinile care îi plac până la berile pe care le bea.

Cal se însenină la față și păru brusc mai tânăr. Nu era rânjetul lui obișnuit, cel arogant. Era un zâmbet de împlinire.

– I-ai propus să mă ia pe mine?

Era bine să știe că îl mai putea surprinde din când în când.

– Bineînțeles, dragul meu. A refuzat imediat și apoi s-a apucat să bea nu știu ce cafea de la un fast-food. Și dacă motelul acela în care i-am găsit nu este un indicator al standardelor ei, atunci nu știu ce e. Pe scurt, nu cred că trebuie să mă mai preocup că vrea să ruineze cuferele familiei. Deși va trebui să o ajut să se îmbrace pentru nuntă.

– Chiar îl lași pe Harry să o aducă? Nu e vreun plan nebunesc ca să o faci să se simtă umilită și să-i forțezi să se despartă?

Era timpul să fie onestă. Începuse să i se pară elibatoare această sinceritate. Toată viața ei până în acest punct fusese artificială, fusese obligată să protejeze numele familiei. Dar cum să se împace cu ea însăși dacă nu era sinceră?

– M-am gândit la asta. M-am gândit că aș putea fi omul bun din toată situația și că aș lăsa lucrurile să curgă și să explodeze de la sine. Că aș putea să o las să vadă că nu are ce căuta în lumea noastră.

– Asta sună mai mult a mama pe care o știu.

Era o evaluare corectă, dar el uita un lucru.

– Dar, dacă Sera nu are ce căuta în lumea noastră pentru că nu a fost crescută într-o familie înstărită, atunci nici Harry nu are ce căuta. Și tot ce au spus tatăl tău și bunica ta despre sora mea este corect.

Cal o privi lung.

– Faci asta pentru Harry.

– Cred că fac asta pentru mine. Avusese nevoie de multe zile pentru a recunoaște. Sau poate că o ajutaseră e-mailurile pline de sarcasm ale Serei. Rămăsese

surprinsă că fata nu se simțise jignită. Chiar îi făcuse plăcere să se ia la întrecere cu o femeie mai tânără. Mi-am petrecut aproape toată viața de adult încercând să respect toate regulile pe care mi le-a impus bunica ta. Am început să mă întreb de ce le păstrez când ea nu mai e aici. Asta încă e familia ei?

Cal își puse mâinile pe biroul ei, vădit emoționat.

- Nu, mamă. E a ta. Și acum poți face ce vrei cu ea. Dar să nu uiți că și eu am o viață. Și Angie. Vremurile s-au schimbat. Și familia Beaumont ar trebui să o facă.

- Dar tot nu o las pe Sera să poarte acea salopetă absolut oribilă. Și va trebui să o ții locului, ca să o pot încălța cu niște pantofi potriviți.

Nici nu încăpea vorba să fie vreo pereche de balerini la nuntă. Unele lucruri nu aveau să se schimbe atât timp cât trăia ea.

- Vezi, încerci să o îndepărtezi, zise Cal, rânjind.

- Da, oricum nu o să-și facă apariția în șlapi. Ce fată prostuță!

- Îți place de ea.

- Mi se pare amuzantă. O să vedem dacă acest amuzament se transformă în război la cină, recunosc eu. Trebuie să mă întâlnesc la Claudine cu ea într-o oră. Și nu te uita la mine așa! Am sunat înainte și le-am spus să o aștepte pe iubita nepotului meu. Știu cât de snobi pot fi acei recepționeri. I-am cerut lui Patrice să se vadă cu ea.

- Mulțumesc. Nu cred că Harry înțelege ce ai făcut pentru el, zise Cal cu solemnitate. Dar eu și Angie înțelegem. Apreciem că încerci să rămâi cu mintea deschisă. Și apropo de minți deschise, am o problemă de contabilitate luna asta și nu știu cum să o rezolv.

- Păi, o să rezolvăm asta. Celeste îi făcu semn către ușă. Să mergem la tine în birou, bem niște cafea și îmi povestești.

- Urăsc contabilitatea, mormăi Cal.

Toată lumea detesta contabilitatea, dar trebuia făcută. Îl urmă pe fiul ei foarte încântată de felul cum decurgea acea dimineață.

capitolul 11

Sera stătea în fața magazinului elegant, dorindu-și să-și fi schimbat hainele. Aruncase un tricou peste pantalonii ei de sport, iar acum se temea că ținuta și adidașii aveau să iasă în evidență teribil de mult în rândul elitei din New Orleans.

Se simțea mult mai confortabil în Quarter, unde nimănui nu-i păsa ce purtai. Sau, câteodată, dacă purtai ceva.

Privi clădirea impozantă care găzduia buticul de lux cunoscut sub numele de Casa Hanover. Nu prea înțelegea de ce aleseseră acel nume, mai ales că întreaga clădire nu era, evident, o casă. Era și o placă micuță acolo pe care scria Justine Reneaux, designer.

Privi către ceas. Ajunsesse la timp, dar nu o vedea pe Celeste în interior.

Bineînțeles, asta nu însemna nimic. Celeste, cel mai probabil, o cunoștea pe această Justine și erau pe undeva prin spate, sorbind șampanie și încercând să găsească cine știe ce material cu care să-i acopere sânii Serei, dat fiind că ea considera că ei puteau să-i cauzeze un infarct mătuoșii mai bătrâne.

Împinse ușile glisante și rămase cu gura căscată. Spațiul era cu adevărat impresionant, aranjat în stilul unui apartament parizian. Zâmbi, observând magazinul atât de fascinant. Culorile erau foarte bogate, în stil baroc. Iar locul mirosea foarte bine. Erau mai multe haine înșirate de-a lungul pereților, așezate cu gust în apropierea scărilor ce duceau la etaj, și la stânga, și la dreapta. Era și o zonă de relaxare, ocupată în prezent de un bărbat îmbrăcat în costum de business. Părea să aibă vreo

40-50 de ani. Se plimba de colo-colo, vorbind la telefon. O femeie într-un costum făcut evident la comandă ieși cărând o tavă cu pahare de șampanie, iar el luă unul.

- Vă pot ajuta?

Femeia cu tava se îndreptă către ea.

- Am o întâlnire cu... Nu-și putea aminti numele pe care Celeste i-l trimisese. Era destul de sigură că începea cu P. Oare ștersese e-mailul? Își notase adresa, dar era posibil ca e-mailul încă să fie în telefon. Asta dacă își putea găsi telefonul, care era undeva la fundul genții. Da, acum își dorea tare mult să nu-și fi luat geanta de la sală cu ea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să sape după telefon prin șosete vechi, elastice pentru păr și sticla de apă.

- Priscilla? Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte exact numele.

Femeia care arăta impecabil se încruntă. Părea gigantică în fața sălii de relaxare, ca și cum ar fi fost un gardian trimis pentru a se asigura că doar cei merituoși trec pragul.

- Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

- Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Numele meu este Seraphina Guidry. Am programare la o probă de rochie pentru nunta familiei Beaumont.

Cel puțin așa credea. Credea că proba era pentru nunta propriu-zisă. Cu toate acestea, trebuia să găsească și ceva cu care să se îmbrace pentru brunch-ul care urma să aibă loc, iar acel ceva trebuia să fie aprobat de Celeste. Spera că Sylvie avea ceva în garderobă, ceva ce putea împrumuta. Sylvie avea o garderobă foarte oficială, demnă de un primar.

- O să văd dacă sunteți programată. Rămâneți aici!

Femeia se întoarse și porni către partea din spate a magazinului.

- Bună. Omul de afaceri își terminase conversația. Își vârâse telefonul în buzunarul de la pantaloni și apoi

se apropie de ea. Nu ești genul de femeie care să vină aici. Toate sunt niște înțepate. Cum te cheamă, scumpo?

- Nonya.

Cunoștea foarte bine genul lui. Nici un bărbat pe care tocmai îl cunoșteai nu îți spunea *scumpo* dacă nu avea intenții dubioase. Fiecare femeie de vârstă mijlocie din Sud care striga pe cineva necunoscut *scumpo* sau *drăguțo* o făcea cu drag, dar era ceva cu totul diferit când un bărbat folosea acest termen pentru a se holba la trupul femeii.

- Nume de familie Bidness, adăugă ea.

Porni către scări. Putea să se așeze și să aștepte cu răbdare acolo. Spera ca în momentul ăla Celeste să fie pe undeva prin spate, așteptând-o să apară și să termine cu toată treaba asta cât mai repede. I-ar fi plăcut să studieze acest loc și să se inspire cu idei de design pentru casă, dar înțeleșese foarte bine că nu era dorită acolo. Dacă putea să iasă fără să fie umilită foarte tare avea să considere asta o victorie. Din păcate, înainte să poată ajunge la scări, bărbatul îi blocă drumul.

- Hei, nu e politicoș din partea ta, zise el. Nu arăți ca o tânără domnișoară care vrea să fie nepoliticoasă cu bărbatul care îl cunoaște pe proprietarul acestui loc.

O cuprinse un sentiment de teamă. Îl cunoștea și Celeste pe proprietar. Acest bărbat putea răstălmăci povestea așa cum voia el, iar ea ar fi fost de vină pentru un eventual scandal.

- Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Eu doar o aștept pe mătușa iubitului meu. Ar trebui să apară din minut în minut. Cei de aici creează rochia pentru nunta fiicei ei. Angela Beaumont. Este verișoara iubitului meu.

Avea să tot repete cuvântul *iubit* ori de câte ori era posibil.

- E amuzant, mai ales că eu știu bine familia Beaumont și nu am auzit până acum de acest nepot, zise bărbatul, analizând-o din cap până în picioare. Așa că am impresia că ești aici ca să păcălești pe cineva. Nu am nici

o problemă cu asta. Drăguțele ca tine sunt mereu în căutare de un fazan bun pentru o masă copioasă. Soția mea este în cabina de probă cu fiica noastră. Nunta ei va fi în curând. O să fie prinse acolo cel puțin o oră. Ce-ai zice să mergem vizavi pentru o ceașcă de cafea și o conversație despre ce vrei tu?

Nu era nici o cafenea vizavi, dar era un hotel.

Ea se întoarce și porni înapoi către scări. O putea aștepta pe Celeste afară. Așa i-ar fi fost mult mai ușor să nu-i dea una peste cap acestui nesimțit. Brusc, simți o mână pe brațul ei.

- Hei, te-am rugat frumos, zise el.

- E vreo problemă?

Un paznic în uniformă își făcu apariția, plecând de la locul lui obișnuit din fața magazinului.

- Da, acest bărbat nu vrea să înțeleagă că nu înseamnă *nu*, zise Sera, recunoscătoare că mai era cineva acolo.

Își trase brațul, smucindu-se cu putere.

- Vă deranjează această femeie, domnule Brewer?

Paznicul se încruntă către ea. Domnul Brewer își netezi costumul.

- Cred că a venit aici ca să stârnească un scandal. Mi-a cerut niște bani.

Sera rămase cu gura căscată.

- Nu am făcut așa ceva!

Vânzătoarea se întoarce și oftă.

- Nu sunteți pe listă, oricine ați fi. Hank, te rog să o conduci pe această tânără afară.

Era clar că situația scăpase de sub control, iar ea nu înțelegea ce făcuse greșit în afară de faptul că intrase în acest magazin.

- Avem o întâlnire.

Oare Celeste îi întinsese o capcană? Oare făcuse toate astea pentru a-i arăta că nu avea ce căuta în lumea Beaumont? Își dorea foarte mult ca Harry să fi putut

veni cu ea. Cumva se îndoia că Harry ar fi fost dat afară ca un gunoi.

- Iar eu ți-am zis că nu ești pe lista mea, insistă vânzătoarea. Chiar dacă prin magie ai fi obținut vreo întâlnire, tot ți-aș fi cerut să pleci. Nu-i servim pe cei de teapa ta.

- De teapa mea? Și care ar fi aceea, mă rog?

Sentimentul de umilință îi cuprinsese puternic ființa, amestecându-se cu cel de furie. De câte ori fusese tratată ca un gunoi? De câte ori plecase doar pentru a nu face o scenă? Acum voia să facă un mare scandal, dar îl putea răni pe Harry. Ce naiba avea să-i spună lui Celeste? Dacă Celeste nu fusese creierul din spatele acestei situații, ce părere ar fi avut că iubita nepotului ei fusese aruncată în stradă? Ar fi trebuit să clatine din cap, ca și cum s-ar fi așteptat ca lucrurile să decurgă așa.

- Seraphina, în ce te-ai mai băgat?

Celeste era la capătul scărilor, impozantă într-un costum alb, cu geanta ei blestemat de scumpă sub braț. Nu era vina Serei. Trebuia să-și amintească asta.

- Vă cer scuze, doamnă Beaumont. Vânzătoarea se grăbi să o întâmpine.

- Avem probleme cu un oaspete nedorit. Haideți cu mine și o să ne ocupăm de dumneavoastră într-una din camerele private. Hank o să se ocupe de această problemă ca să ne putem întoarce la treburile noastre. V-am pregătit și șampania preferată.

Paznicul puse mâna pe brațul Serei.

- Nu m-ai auzit când am strigat-o pe nume?

Celeste ar fi putut să omoare pe cineva cu acea privire, dar, slavă Domnului, de această dată privirea ucigătoare nu era pentru ea. Celeste o privea fix pe vânzătoare.

- Crezi că eu scot nume din joben? Că stau să ghicesc numele oamenilor pe care nu-i cunosc?

Vânzătoarea se albise la față și rămase ușor cu gura căscată. Celeste încuviință.

- Da, fă conexiunile potrivite. Hai, știi că poți!

- Este invitata dumneavoastră, se bălbaie vânzătoarea.

- Da și sunt foarte dezamăgită de ea, zise Celeste, întorcându-se către ea. Seraphina, bărbatul acela te prinsese de mână. Ar fi trebuit să-i tragi una peste ochi, să execuți o figură de karate sau ceva din ce a învățat fratele tău în Marină. Cu siguranță, te-a învățat ceva tehnici de autoapărare, nu? Nu ai nici o armă sau ceva cu care să-l ameninți? Și plângi. Asta o să-ți facă rimelul să se întindă și nu o să-mi pot da seama cum îți stă în acea rochie.

- Nu am pistol. Sera se îndepărtă de paznic, simțindu-se cuprinsă de un sentiment straniu de ușurare la gândul că Celeste nu-i întinsese o cursă și că părea de partea ei. Într-un mod tipic lui Celeste, evident.

- Dar am un picior și m-am gândit să le trag una oamenilor ăstora. Bărbatul acesta mi-a făcut avansuri și apoi a zis că i-am cerut bani.

- Ar fi trebuit să cerșești niște produse de păr de la el, zise Celeste clătinând din cap.

Sera ridică din umeri. Se obișnuise deja ca doamna Celeste să aibă mereu ceva de comentat în privința aspectului ei. Făcea așa cu toată lumea din viața ei. Într-un mod ciudat, părea un soi de afecțiune, mai ales că nu vorbea cu persoane care nu îi plăceau.

- Vin de la yoga.

- Atunci ar fi trebuit să fii foarte încălzită și gata să te aperi.

Celeste își scoase telefonul.

- Mai mult, ce porți tu nu se pot numi pantaloni, așa că nu ar fi trebuit să ai o problemă în a lovi în stânga și în dreapta.

- Am pantaloni mulați de sport.

Încerca să ia apărarea celor mai confortabili pantaloni de pe planetă.

- Pantalonii mulați nu sunt pantaloni. Sunt celofanul lumii de modă. Celeste privi către domnul Brewer. Știi că ție ți-ar fi tras una acolo unde te-ar fi durut mai tare, Brian!

- Doamnă Beaumont, vreți să spuneți că o cunoașteți pe această individă? întrebă Brian, holbându-se la Celeste ca și cum nu o mai văzuse niciodată în viața lui.

- Ți-am zis.

Sera se îndreptă către Celeste pentru că, până la urmă, se părea că nu intrase ea în belele, așa cum crezuse. Iar Celeste chiar părea dezamăgită că Sera nu făcuse o scenă.

- Ea este mătușa iubitului meu și nu vrea să mă lase să mă duc la nuntă într-o salopetă superbă și confortabilă, care mă pune foarte bine în valoare.

- Noi avem păreri foarte diferite legate de ceea ce înseamnă valoare, Seraphina, zise Celeste mișcându-și degetele pe telefon.

- Doamnă Beaumont, nu am știut că veniți astăzi. Patrice este bolnavă și nu a putut veni la birou, zise vânzătoarea. O să vă ajut eu. Și permiteți-mi să vă cer scuze pentru greșală.

- Eu ți-am spus exact cine sunt, replică Sera. Și lui i-am zis clar pe cine aștept, dar a devenit pervers și dubios. Iar eu deja fusesem obligată să mă confrunt cu nenorocitul Kenny White, care încerca să-mi facă fotografii. Se opri. Trebuia să se gândească la Harry. Acum ar trebui să mă comport ca o doamnă și să mă prefac că nenorocitul ăsta nu s-a dat la mine în timp ce soția și fiica lui sunt în cealaltă cameră, nu? Și să pretind că vânzătoarea asta nu s-a uitat la mine ca la un gunoi, nu?

Celeste păru a se gândi un moment.

- Soacra mea ar fi zis da. Această casă de design este una dintre cele mai bune din New Orleans. Ea ți-ar fi spus că fiecare femeie din lume știe câte un Brian Brewer care se comportă ca un animal și că ar trebui

să înveți să-ți ții gura și să treci peste asta. Ea așa a făcut. Eu așa am făcut. De ce nu și tu?

- Asta nu sună deloc bine. Eu nu aș vrea ca fiica mea să fie nevoită să treacă prin așa ceva.

Asta dacă avea să aibă cândva o fiică. Ea trebuia să se asigure că îl învăța pe Luc să se comporte cu o femeie, să nu o vadă doar ca pe un obiect care i se cuvenea, ca și cum nu putea să existe în absența unui bărbat care să o vrea.

- Da, soacra mea a fost o femeie oribilă și nu vreau ca altă femeie să treacă prin așa ceva. Punct. Brian, dacă în viața asta aud că te-ai mai uitat la o femeie tânără, o să mă asigur că nimeni din familia ta nu mai iese în societate vreodată. Să nu te gândești că nu pot să fac asta și să iei aminte că fiecare femeie sau fată pe care o întâlnești e posibil să fie în grija mea. Vezi tu, m-am apucat de muncă filantropică.

- Hei, începu Sera, dar apoi decise să se lase dusă de val. În plus, deja învățase că, atunci când Celeste se apuca să predice, orice era posibil.

- Și nici nu am de gând să înghit valul de umilință doar ca să păstrez numele și reputația Casei Hanover intacte. Cred că o să renunț și la asta. Celeste își vârî telefonul în poșetă. Tocmai am anulat comanda pentru douăzeci de rochii. Și am de gând să-l informez pe șeful tău de ce am făcut-o. Cred că până ce nu-și schimbă politica de personal, asigurându-se că nici o femeie tânără nu mai este atacată în acest loc, nu am de gând să mai fiu un client aici. Înțeleg că este îmbrăcată ca și cum ar fi o bețivancă de pe Bourbon Street, dar așa se îmbracă majoritatea tinerelor în ziua de azi și cel puțin poartă soutien. Seraphina, haide! Vine mașina să ne ia, o să găsim o rochie în altă parte.

- Oh, am venit eu cu mașina. Pot conduce eu. Parcase la garajul care era mai jos pe aceeași stradă.

Celeste o privi lung.

- Sau putem merge cu mașina ta.

Începea să își dea seama când Celeste nu avea de gând să cedeze. Și, sincer, ideea de a o avea pe Celeste la bordul mașinii ei rablagite, un Chevy, era foarte amuzantă.

- Excelent. Ia-ți la revedere, Seraphina! Nu va mai trebui să-i vezi niciodată pe acești oameni, îi zise Celeste. Cel mai probabil pentru că o să fie concediați sau vor fi prea ocupați să-și salveze căsniciile.

Sera le făcu din mână zeflemitor și porni repede în urma lui Celeste. Pentru o femeie pe tocuri atât de înalte, se mișca rapid.

Și poate că Celeste avea ce să o învețe.

- Și apoi m-a dus la un magazin și mai bun, iar bărbatul de la vânzări s-a comportat excelent, zise Seraphina, aproape sărind în sus pe scări.

Toate ca toate, dar Harry în nici un caz nu se așteptase ca ziua ei să se desfășoare așa. Când se văzuse forțat să o lase să meargă singură cu mătușa lui, se îngrijorase că totul avea să se ducă naibii. Îi trecuse prin cap că poate asta era lucrul asupra căruia îl avertizase Angie, că Celeste avea să se folosească de acest timp pentru a o speria pe Sera. Dar ea era toată un zâmbet de când ajunsese cu cinci minute în urmă.

Nici nu apucase să-i dea vestea cea bună, iar ea era deja entuziasmată, fericită și luminoasă. De ceva timp, el însuși își analiza ziua prin prisma zâmbetului Seraphinei.

- S-a comportat frumos cu tine? El se gândise mult la ce-i spusese Angie. Nu era deloc obișnuit cu această lume. El trăise într-o lume în care oamenii spuneau ce gândeau. În mod clar, multe din cele spuse erau prostii, dar cel puțin era sigur că nici unul dintre oamenii pe care-i cunoștea nu avea planuri ascunse.

- În nici un caz, zise Sera rânjind. La început, vânzătoarea m-a dat afară și apoi Celeste și-a anulat toate comenzile și i-a amenințat pe toți ca un șef adevărat.

Dar s-a plâns de pantalonii mei sport și de părul meu. Și crede că am nevoie de un suport mai sănătos – a râs de mine pentru că nu știam că suport înseamnă soutien și apoi nu m-a lăsat să intru înapoi în primul magazin cu toate pungile de cumpărături ca să urlu: „Mare greșală!” ca în filmul *Frumușica*, pentru că nu ar trebui să idealizez prostituția. Îmi cam place de ea.

El era confuz din nou.

– Deci a fost rea cu tine? Stai, de ce te-a dat afară vânzătoarea?

– Pentru că un nenorocit, mare afacerist, s-a dat la mine și a zis că am venit să fac escrocherii când nu am vrut să mă duc la un hotel cu el.

– Poftim?

Ea îi făcu semn să se liniștească.

– Mi se întâmplă foarte des, dar știu cum să mă descurc în astfel de situații. Îi ameninț cu încredere. Vezi, asta mi-a zis Celeste că fac rău. Mi-a zis că spun toate lucrurile pe care trebuie să le spun, doar că trebuie să am mai multă încredere. Mi-a mai zis că trebuie să duc la bun sfârșit amenințările, că altfel lumea o să știe că sunt un preș plângăcios fără speranța de a fi mai mult. Așa că, dacă îl mai văd pe acel bărbat vreodată, chiar trebuie să-i trag una între picioare. Dar e în regulă, pentru că Celeste mi-a cumpărat niște papuci cu țepi.

– Cine naiba ți-a cerut să mergi la hotel cu el?

Ea își așază mâinile pe pieptul lui și înclină capul.

– Nu e mare lucru. Ar fi putut să fie, dar s-a ocupat mătușa ta. E în regulă. Nu e ceva ce nu am mai întâlnit până acum. Așa se comportă bărbații dintr-o anumită clasă socială cu femei ca mine.

– Femei ca tine?

– Da, femei considerate frumoase, dar evident nu și bogate.

Și nu doar în Papillon exista această problemă. El știa că lumea se comporta diferit cu el pentru că era bărbat.

Unii dintre cei mai buni artiști în șlefuitul lemnului erau femei, dar puține reușeau să obțină joburi în lumea construcțiilor, care era văzută ca o lume preponderent a bărbaților.

- Nu e în regulă.

- Știu, dar tot trebuie să mă confrunt cu asta. Multă lume îmi spune să îi aprob și să-i ignor și să nu las ca aceste situații să mă afecteze ca să nu fac o scenă.

- Dar mătușa mea nu ți-a spus asta, nu?

Sera clătină din cap.

- Am luat prânzul la cafeneaua din magazin și mi-a zis despre regulile pe care i le-a impus soacra ei. Mi-a zis că s-a gândit foarte mult și că nu i-a plăcut deloc ideea ca Angie să urmeze aceleași reguli. Sau nepoata ei, într-o zi.

Sera se îndepărtă, plimbându-se de colo-colo pe terasă. E foarte diferită de cum am crezut că este. Cred că nu m-am gândit niciodată că trebuie să fie greu să fii Celeste Beaumont.

- A pierdut multe.

- Nu mă refeream la asta. Nimeni nu trece prin viață fără pierderi. Vorbeam despre treburile de zi cu zi. Eu trebuie să suport oameni care cred că eu sunt mai puțin decât sunt, dar și ea a trecut prin asta. Cred că soacra ei a fost foarte dură cu ea.

- Nu a crescut într-o familie bogată. A crescut precum mama, îi explică el. A crescut într-o casă în care trăiau de la un salariu la altul, iar uneori acel salariu nu acoperea nevoile. Cred că viața în această lume a fost brutală cu ea.

Sera tăcu preț de câteva momente.

- A fost foarte greu și pentru Wes, dar știu cât și-a iubit mama.

- Sunt sigur că Wes și-a iubit toată familia, îi răspunse el încet.

Ea nu vorbea despre Wes. O întrebare o singură dată despre relația cu el, iar ea evitase să răspundă și schimbase subiectul.

Sera se opri din mers și îl privi.

- A avut o relație foarte dificilă cu tatăl lui. Era evident că Wes era foarte înzestrat, așa că tatăl lui decisese că el avea să fie moștenitorul companiei. Dar Wes spunea mereu că mai reă decât ignoranța tatălui față de el a fost afecțiunea acestuia. Clătină din cap. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Am avut o zi bună. Și mi-am luat o ținută drăguță pentru brunch-ul de sâmbătă. Vrei să o vezi? Mai am o oră înainte să ajung acasă. Zep are o tură de făcut la Guidry și e seara în care mama are clubul de carte. Crede-mă, femeile acelea își iubesc cărțile, iar când spun cărți, mă refer la vin.

El nu insistă pentru că voia să o vadă fericită. În plus, muncise foarte mult pentru a-i putea oferi această surpriză.

- Mai întâi, hai înăuntru! Trebuie să-ți arăt ceva.

El îi întinse mâna, iar ea o apucă, deși icni.

- A căzut ceva? Eram îngrijorată din cauza oglinzii din baie pentru oaspeți. Era prea grea, nu?

- E perfectă. Am verificat eu lucrarea, o asigură el în timp ce o conducea în interior.

Trecuseră doar câteva săptămâni de când se ocupau de casă, dar arăta din ce în ce mai bine. După ce scăpaseră de multe dintre piesele vechi de mobilă, descoperiseră că locul nu era atât de rău pe cât își imaginaseră. Structura în sine era foarte solidă. Acoperișul trebuia schimbat pe ici, pe colo, erau niște șindrile care trebuiau înlocuite, dar în ansamblu el era încrezător în bugetul și timpul pe care le avea Sera. Nu avea să facă toate lucrurile pe care și le dorea, dar casa avea să fie locuibilă la sfârșitul celor nouăzeci de zile.

- Am crezut că astăzi trebuie să te concentrezi asupra foișorului.

Ea îi permise să o conducă spre bucătărie. Spațiul era în plină renovare. Era un dezastru, dar era și o parte bună în toată treaba, iar dovada se afla chiar în fața ei,

pe barul din lemn care avea să fie înlocuit curând cu granitul frumos pe care Sera îl alesese mai devreme în acea săptămână.

- Am mințit în legătură cu asta.

Ea se încruntă și îi eliberă mâna.

- Ai mințit.

El suspecta că mai mulți bărbați din viața Serei o mințiseră, dar în acest caz el avea motive întemeiate.

- A fost singura zi din săptămână în care Darnell putea să vină și să inspecteze instalația. El ridică hârtiile și i le oferă. Îmi pare rău. Știu că ai vrut să merg cu tine în New Orleans, dar trebuia să-l aduc pe Darnell aici când nu erai. Nu voiam să te îngrijorezi că nu o să meargă bine.

Ea luă hârtiile și le cercetă.

- Am trecut?

Asta își dorise el să-i ofere. De când afluase că inspectorul îi putea pune bețe în roate, ea fusese stresată și nervoasă. El voia ca ea să înțeleagă că împreună chiar puteau să facă asta.

- Da, am trecut. Toată casa.

- Dar am cheltuit doar 1 500 de dolari pe instalații!

Ea se holba în continuare la hârtii.

- Va trebui să înlocuim complet boilerul într-un an și ceva, dar restul instalației este în regulă. Cu electricele e altă poveste.

Ar fi continuat, dar se trezi cu blonda fericită aninată de gât. Sera îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz.

- Nu-mi vine să cred! Am trecut peste ceva, zise ea râzând, iar el o învărti.

- Am trecut și o să trecem peste tot și toate. Această casă o să strălucească atunci când o s-o terminăm.

Ea înălță capul și îl privi în ochi.

- Harry, să știi că încep să mă gândesc că ar trebui să o păstrez.

Asta urmărea și el. Voia ca ea să aibă de ales. Și lui începea să-i placă acolo, începuse deja să se gândească că acel loc era minunat pentru o familie și pentru a crește copii.

- Cred că e ceva demn de luat în seamă.

- Îți mulțumesc pentru asta.

El o lăsă jos, iar ea rămase captivată de privirea lui. Harry nu voia ca ea să plece, dar știa că Sera prețuia foarte mult timpul petrecut cu Luc. Fusesse plecată toată ziua. Avea nevoie de timp cu el.

- Am făcut-o cu drag. Hai să-mi arăți rochia aia și apoi te duc acasă, bine? Eu o să mai rămân aici și o să lucrez la baie. Acum, când suntem siguri că instalația e bună, cred că ar trebui să ne gândim ce ai vrea în baia principală.

- Ce ai zice să-ți iei liber în seara asta și să mergem la cină?

El își dorea asta mai mult decât orice altceva. Îi plăcea să fie văzut cu ea, îi plăcea să arate că erau împreună. Oamenii din jurul lor îi priveau de obicei cu gura căscată, dar se obișnuiseră cu ideea că erau un cuplu. Dar era o problemă.

- Nu ai nevoie de o bonă pentru Luc?

- Și lui îi place să mănânce. Am putea ieși cu toții. Am putea să mergem la Guidry, dacă vrei.

Dacă mergeau acolo, nu avea să treacă mult până ce Remy și Lisa aveau să-și facă apariția și să ia copilul. Nu. El voia să se bucure de toată experiența dacă ea avea să-l lase.

- Mi-ar plăcea la nebunie să ieșim la cină. Tu și Luc. Dar aș vrea să mergem în altă parte. Undeva unde familia ta nu deține restaurantul, iar vărul meu nu e un client fidel. În seara asta se întoarce în Papillon și o să se ducă direct la bar.

- De acord, zise ea. Cred că fratele meu și cumnata mea vor veni repede să-l ia pe Luc, dar v-ar prinde bine

un pic de timp să vă cunoașteți. Dacă vrei și tu. Încă face o mizerie teribilă când mănâncă.

Asta voia să audă de la ea.

– Mă descurc.

– Și poate, dacă vrei, poți să rămâi peste noapte la mine. Știu că pare ciudat din cauza mamei mele, dar...

– Mi-ar plăcea, zise el înainte ca ea să se răzgândească.

Se îndoia serios că Delphine ar fi avut vreo obiecție, mai ales că îl considera mână de lucru gratuită. Bine, poate nu chiar gratuită, căci șunca prăjită și bunătățile pe care i le pregăteau îl făceau să-i lase gura apa, dar veneau cu un preț – desfundatul țevilor, chiuvelor și reparatul podelelor ca să nu scârțâie.

– Eu o să mă opresc la casa Beaumont ca să-l iau pe Shep și ca să-mi fac un bagaj de noapte și apoi vin și vă iau pe tine și pe Luc în cam vreo jumătate de oră. E bine?

Ea făcu un pas în spate, parcă ușor intimidată.

– Cred că o să-ți placă de Luc.

El voia ca ea să înțeleagă un lucru o dată pentru totdeauna.

– Deja îmi place de Luc. Sunt foarte încântat că în final apuc să petrec un pic de timp cu el. Știu, tu crezi că trebuie să așteptăm măcar șase luni pentru a vedea dacă relația noastră este serioasă, dar îți promit că este una foarte serioasă. Sunt foarte serios în ce te privește, iar asta înseamnă că sunt serios și în privința lui.

– Mulți bărbați ezită să se înhame cu un copil.

– Eu nu sunt ca mulți bărbați.

El știa clar ce voia – și o voia pe ea.

– Încep și eu să cred asta. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor. Și încep să cred că relația noastră chiar are o șansă. Mătușa ta nu mă urăște.

El avea multe lucruri pentru care trebuia să-i fie recunoscător mătușii lui.

– Nu văd cum te-ar putea urî cineva.

- Știu cel puțin o persoană care a făcut asta. Ea făcu un pas în spate. Ne vedem curând. Și mă aștept să-mi spui cât de bine arăt în noua mea rochie. Și cât de decentă sunt. Se pare că decența este ceva foarte important în familia ta.

Ea se întoarse și porni către ușă cu hârtiile în mână.

Harry o urmări și zâmbi, gândindu-se că tot ce își dorea era atât de aproape. Tot ce trebuia să facă era să întindă mâna, iar visurile lui aveau să devină realitate.

- Bine ați venit acasă, doamnă Beaumont!

Annemarie ținea ușa deschisă ca să treacă Celeste.

Era bine să fie acasă. Era bine să o vadă pe servitoarea ei zâmbindu-i pentru prima dată. Servitorii trebuiau să fie serioși. Asta îi spusese Ralph mereu.

Ralph fusese... Cum l-ar fi numit Sera? Nu. Trebuia să-și găsească propriile cuvinte. Nu asta era de așteptat la vârsta ei? Își plătise toate datoriile, și acum putea să fie cine voia ea să fie. Ralph fusese un nenorocit.

- Mulțumesc, Annemarie. Trase aer în piept, inspirând mirosul puternic de friptură. Ce face Cook pentru cină? Pentru că miroase absolut delicios.

Servitorii nu trebuiau lăudați. Pe drumul de întoarcere de la New Orleans se gândise la evenimentele din acea zi și la viața ei în general, așa cum obișnuia să facă în ultimele luni. Bineînțeles că soacra ei nu și-ar fi petrecut după-amiaza cu o femeie ca Seraphina Guidry.

Și, ca în majoritatea situațiilor, s-ar fi înșelat în privința ei. Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă, când era evident că Wes era îndrăgostit de ea. Ea nu credea nici acum că Sera ar fi fost potrivită pentru Wes, dar părea potrivită pentru Harry. Avea, bineînțeles, defecte, dar nimic care să nu poată fi corectat cu răbdare și în timp. Era evident că era înnebunită după Harry și că nu voia să aibă de-a face cu familia Beaumont decât pentru a-i face pe plac iubitului ei. Ar fi fost mult mai inteligent

din partea Serei să facă tot posibilul pentru a-i face pe plac lui Celeste.

Dar nu făcuse asta. Chiar fusese foarte relaxant. Sera era foarte ageră și nu se ferea să spună ce gândea odată ce se liniștea un pic și înțelegea că nimeni nu avea de gând să o ucidă. Celeste ar fi putut să jure că tânăra întrebase dacă era vreo prelată prin jur. Fusese cu adevărat fermecătoare. Ca să fie sinceră, îi amintea mult de sora ei.

- Avem friptură de pui, cartofi și salată, cred. Anne-marie închise ușa. Fiica dumneavoastră s-a întors cu bine, dar Harry a lăsat un bilet. Cred că a ieșit în oraș.

O sunase cu câteva minute în urmă și îi spusese să nu-l aștepte. Ea îi spusese să fie discret, iar el o întrebase ce însemna asta. Ce băiat prostuț! Dar timpurile se schimbaseră foarte mult și nimeni nu avea să comenteze prea mult despre faptul că Harry și Sera își petreceau noaptea împreună, mai ales că ea acceptase această relație.

Era foarte straniu cât de mult se domolise. Intrase în acest joc hotărâtă să manipuleze pe toată lumea, dar Harry era fericit. Oare nu trebuia să-i permită asta? Ea își petrecuse ultimii patruzeci de ani temându-se să nu greșescă, să nu facă ceva care să o scoată în evidență și apoi să piardă totul.

Și apoi ea fusese la acea casă de design unde soacra ei o forța să meargă de două ori pe an pentru haine noi. Unde soacra ei și designerul obișnuiau să se distreze pe seama ei, spunându-i că era grasă sau mult prea slabă, că pielea ei era pământie sau că zâmbea prea mult. Acolo unde fusese obligată să zâmbească în timp ce unul dintre „prieteni” soțului ei îi vorbise denigrator. Și nu doar o dată.

Îi trecuse prin cap când îl văzuse pe acel paznic îndreptându-se către Sera că acela era momentul în care o putea distruge pe fată. Ar fi putut să manipuleze situația

în așa fel încât Sera să creadă că ea era de vină sau că, deși era nevinovată, nu avea să existe dreptate pentru ea. Da, era posibil ca asta să o fi pus pe fugă.

Știa că o putea face pe Sera să cedeze așa cum și ea fusese obligată să o facă.

În acel moment, se întrebase cine avea să încerce să o înjosească pe Angela. Ea deja cedase. Angela trăia deja cu povara multor reguli. Oare voia aceeași viață pentru fiica ei? Oare voia asta pentru o femeie, orice femeie?

- Mamă?

Angela coborî scările. Fetița ei arăta minunat în rochia ei și în cardigan. Celeste întinse brațele.

- Bună, draga mea. Cum a fost la Sedona? Arăți răvășitor. Nu-i așa că fata mea arată minunat, Annemarie?

- Așa e, doamnă Beaumont. Această culoare îi vine foarte bine, zise Annemarie, zâmbindu-i larg.

Angie vru să-i ofere sărutul superficial cu care era obișnuită, să mimeze zgomotul unui sărut în aer pe lângă ea, dar Celeste voia mai mult. O trase pe fata ei mai aproape și o îmbrățișă așa cum nu o mai făcuse de ani buni. Angie încremenii câteva momente, dar apoi îi răspunse, cuprinzând-o și așezându-și capul pe umărul mamei.

- A fost frumos. Camerele spa sunt grozave. Ți-am mulțumit pentru că m-ai trimis cu prietenele mele, da?

Își sărută fata pe creștet și făcu un pas în spate.

- A fost plăcerea mea. Zborul a fost în regulă?

- A fost superb. Angie privi către Annemarie. Te rog să ne lași singure, vreau să discut cu mama.

Annemarie încuviință.

- Bineînțeles, mă duc să văd dacă Cook are nevoie de ajutor. Cred că servim cina într-o jumătate de oră.

- Mulțumesc, zise Celeste, prinzând-o de mână pe fata ei și conducând-o către birou. Ce zici de un pahar de vin? I-am zis lui Annemarie că mi-ar plăcea să am vin sau un cocktail în fiecare seară în birou.

- Parcă ziceai că vinul este pentru ocazii speciale.

- M-am răzgândit cu privire la multe lucruri, zise ea, îndreptându-se către locul în care sticla de Cab fusese lăsată la decantat și abia aștepta să fie turnată. Am decis că în fiecare zi sunt cu o zi mai aproape de moarte și că ar trebui să mă bucur mai mult de fiecare clipă.

- Mamă, zise Angie șocată.

Ea turnă două pahare.

- E adevărat.

Angie sorbi gura de care avea atâta nevoie ca să se îmbărbăteze.

- Ce se întâmplă cu tine? Plec pentru o săptămână, iar când mă întorc pare că toată lumea e cu susul în jos. Am primit un apel disperat de la Casa Hanover. Justine a zis că ai anulat comanda pentru toate rochiile de domnișoară de onoare.

- E posibil să mă răzgândesc dacă îmi cere scuze și dacă o dă afară pe nesuferita aceea de vânzătoare.

- Și am mai primit un apel de la Britney Brewer, care mi-a zis că ai dat vina pe tatăl ei pentru ceva ce a făcut o prostituată, continuă Angie.

Acel bărbat trebuia să plătească.

- Seraphina, evident, nu este o prostituată. Iar Harry nu are nici două parale pe numele lui. Și dacă Sera ar face bani de pe urma altui bărbat, cu siguranță s-ar îmbrăca mai bine. Tatăl lui Britney s-a comportat ca un dobitoc și m-am ocupat de el. Vânzătoarea și paznicul au învinuit-o pe Sera când de fapt Brian se comporta ca un libidinos. Spune-mi ceva, bărbatul acela s-a dat și la tine vreodată?

Ea clătină din cap.

- Nu, dar uneori mă face să mă simt foarte inconfortabil. Ce căuta Sera la Casa Hanover? Spune-mi că nu-i luai o rochie pentru nunta mea!

- Dacă nu-i luam, mi-a promis că vine în nu știu ce salopetă cu paiete, care sigur avea să transforme toată nunta într-o petrecere disco.

- Nu cred că e posibil, mamă. Dar acum sunt foarte confuză. Credeam că o urăști pe Sera. Am vorbit cu Harry mai devreme despre asta. I-am spus să nu aibă încredere în tine, că sigur ai ceva necurat în minte.

Ea nu era deloc surprinsă că Angela gândea așa. De fapt, era ceea ce și Cal crezuse, dar era curioasă ce spusese Harry. El nu-i menționase nimic despre asta când discutaseră la telefon.

- Și Harry ce a zis?

- Harry a zis că greșesc și, chiar dacă nu greșesc, atunci când o s-o cunoști pe Sera, o să-ți placă de ea.

- Nu aș zice că îmi place de ea. Încă nu era capabilă să recunoască așa ceva. Nu cu voce tare. I se părea, cumva, că îl trăda ușor pe Wes. Dar cred că trebuie să învăț să fiu mai tolerantă dacă tot o s-o am prin preajmă. Harry pare fermecat de ea. Credeam că o să fiu foarte mulțumită de toată situația. Tu mi-ai zis că, dacă nu-mi schimb atitudinea, o să-l pierd pe Harry.

- Tu nu te schimbi.

- Te asigur că am făcut-o deja. Nu am fost mereu femeia asta pe care o știi. M-am schimbat pentru tatăl tău, dar acum, când mă gândesc, îmi dau seama că nu am făcut tocmai bine. Sorbi din paharul de vin Cab. Angie, știi că ți-am zis în trecut că nu trebuie să provoci scene, dar știi că sunt și momente în care trebuie să o faci, da? Bunica ta se înșela în atât de multe privințe!

- Bunica a fost o persoană oribilă. Nu i-a păsat decât de aparențe. Nu, eu nu tind să-i urmez regulile. Nici tata nu a fost mai prejos.

- Iar eu nu m-am opus.

Angie se încruntă.

- Dacă ai fi făcut-o, tata ar fi divorțat de tine. Mamă, ce s-a întâmplat, de ce vorbești despre asta? Nu înțeleg.

Ai anulat comanda pentru că un bărbat nu s-a comportat frumos cu Seraphina?

- Au tratat-o de parcă era un gunoi, îi explică ea. În minte auzi extrem de clar chicotele răposatei sale soacre, râzând și spunând că fiecare femeie din lume trebuia să suporte câte un nemernic precum Brian Brewer, iar Sera ar fi trebuit să găsească o cale de a fi grațioasă și de a nu face o scenă. Știu că ți-am spus multe despre purtatul hainelor potrivite și despre faptul că mereu, dar mereu trebuie să te prezinți adecvat, dar astăzi mi-am dat seama că, dacă sora mea ar fi intrat în acel magazin, ar fi fost tratată la fel. Harry nu are astfel de probleme pentru că este un bărbat atractiv. E alb și frumos. Sora mea a avut privilegiile ei, nu mă înțelege greșit. Dar a fost săracă, și în lumea noastră asta înseamnă că ar fi fost o pradă.

- Ți-a pus Sera ceva în ceai? o întrebă Angie. Pare că te-ai trezit, mamă!

- Ei bine, m-am trezit. Clătină din cap. Tot ce spun este că mi-am amintit că și eu am rădăcini foarte umile. Erau și lucruri foarte bune în acea lume. Lucruri minunate. Lucruri de care îmi este dor și am început să mă întreb dacă nu ar fi timpul să le regăsesc. Și mi-am dat seama că nici nu mă simt jignită de degetele cuiva dacă sunt bine îngrijite. Și că îmi plac câinii. Și că mă gândesc să-mi iau un câine. Unul mic, totuși. Cred că mi-ar plăcea un prieten de companie.

- Cine ești? întrebă fiica ei, evident șocată.

Era o întrebare, nu?

- Sincer, nu prea știu, dar cred că aș vrea să aflu. Însă știu sigur că vreau o viață diferită pentru nepoatele mele și poate că asta începe cu schimbări pe care să le găsesc cât de cât tolerabile. Bunica ta credea că este perfect acceptabil ca un bărbat ca Brian Brewer să trateze o femeie ca Seraphina ca și cum ar fi avut drepturi asupra ei pentru că ea era sub statutul lui social. Era normal și corect pentru ea, dar Doamne ferește să fi purtat

eu nuanța greșită de ruj sau să-mi fi spus părerea în legătură cu vreun subiect! Sau să folosesc cuvintele „la naiba“.

- O să am nevoie de mai mult vin. Angie își turnă încă un pahar. E un moment bun să-ți zic că eu și Austin avem de gând să așteptăm vreo cinci ani până să facem copii?

Era dezamăgitor, dar și încurajator.

- Vrei să te concentrezi asupra carierei tale?

- Știu că toată lumea din familia lui Austin crede că eu o să mă așez la casa mea, cum se spune, și că o să mă mulțumesc să fiu soție și mamă, dar vreau ceva mai mult. Nu înseamnă că nu vreau să...

Ea ridică o mână.

- Nu trebuie să-mi dai explicații. Cu ani în urmă, poate că te-aș fi luat la rost.

- Doar Cal și Wes au avut dreptul să clădească ceva pentru ei, zise Angie apăsât. Tata mi-a zis că eu am calea ușoară. Tot ce trebuia să fac era să conving pe cineva să mă ia de nevastă.

Câteodată, îl detesta pe soțul ei.

- Ai o diplomă.

- Știu că singurul motiv pentru care tata a plătit ca eu să merg la facultate a fost că l-ai convins că acolo aveam să-mi găsesc un soț bun. Dar nici nu m-ai împins de la spate. Cred că ai vrut să am o diplomă pentru că tu nu ai avut. Pentru că știai că nu aveai nici un mijloc să ripostezi și să te opui dacă lucrurile mergeau prost. Nu aveai unde să te duci. Tata controla totul.

- Și bunica ta s-a asigurat că înțeleg că aveam să pierd totul dacă alegeam altceva. A trebuit să semnez un contract prenupțial.

Își dorise să plece de atât de multe ori, își dorise o ieșire, dar nu avusese încotro și acceptase situația.

- Tatăl tău nu m-a lovit niciodată. Trebuie să înțelegi asta. Dar nici nu m-a iubit.

- Nu cred că tata a iubit pe cineva, îi răspunse Angie. Cred că a avut copii doar pentru că societatea se aștepta să-i aibă. A făcut toate lucrurile pe care o familie cu statutul nostru trebuia să le facă. Am făcut fotografii frumoase. Am mers la biserică. A crescut băieți puternici și ascultători, și-a marginalizat fetele. Eu vreau o carieră, mamă. Vreau să am un plan de rezervă în caz de orice.

Era ceva ce putea face pentru fata ei.

- O să deschid un depozit bancar pe numele tău. O să fie exact același lucru pe care tatăl tău l-a făcut pentru Cal și l-ar fi pregătit pentru Wes, urmând să i-l dea când împlinea 25 de ani.

Angie încremeni.

- Vorbești serios?

Erau milioane de dolari.

Cu milioane de dolari, fata ei ar fi fost scutită de alegerile grele pe care ea fusese obligată să le facă.

- Da. Câteodată, cred că moartea tatălui tău a fost un miracol.

- Cal așa crede. Ideea că totul avea să pice pe el l-ar fi înnebunit și l-ar fi făcut să fugă în șapte zări. Sunt foarte sigură că, dacă tata și-ar fi schimbat testamentul, Cal ți-ar fi dat oricum totul ție. Se întinse, punând o mână pe umărul lui Celeste. Mamă, cred că toată situația este genială. Chiar așa simt. Sunt foarte surprinsă.

- Cred că în ultimii ani m-am cam pierdut, dar odată cu venirea lui Harry, așa cum am spus deja, mi-am amintit că nu am fost mereu femeia care am ajuns să fiu.

- Dar trebuie să fim foarte atenți cu Sera, zise Angie, retrăgându-se. Are un copil și nu aș vrea ca acel copil să fie rănit.

- Nu cred că Sera o să aducă copilul la vreunul dintre evenimentele de nuntă, dacă asta te îngrijorează. Harry mi-a zis clar că este foarte reținută în a-i face cunoștință cu el.

Deși se părea că avansau în relația de cuplu în acea seară. Asta dacă nu plecaseră în New Orleans în acea seară, dar ea avea sentimentul că era ceva mai mult la mijloc.

- Nu la asta m-am referit asta. Spuneam că este prematur ca oricare dintre noi să se apropie de acel copil, zise Angie cu încăpățănare. Nimeni nu știe dacă lucrurile o să meargă între ei. Ar trebui să aibă foarte multă răbdare și să-l introducă pe copil în ecuație doar când sunt siguri de relație și, chiar și atunci, cred că mai bine ar fi ca tu să nu te apropii de el. Ai trecut prin multe.

- Nu m-am oferit să fac pe dădaca.

Ea nu prea înțelegea de unde veneau toate astea. Abia dacă-l menționase pe fiul Serei. Nici nu-și aducea bine aminte cum îl chema.

- Am vorbit deja cu Harry despre faptul că tatăl copilului s-ar putea întoarce la un moment dat, și asta ar putea cauza probleme. El nu a părut să fie convins. Angie bolborosi ceva despre ultima lor problemă, dar când se întoarce avea privirea tristă. Încerc să mă gândesc la acel copil. Nu-mi pot imagina cum trebuie să se simtă știind că mai mulți bărbați au dispărut din viața lui. La asta mă refer.

- Știi ceva ce eu nu știu? Din ce am înțeles, Sera a ieșit cu un singur bărbat de când a avut copilul și nu i-a făcut niciodată cunoștință cu el. Oricum am auzit că bărbatul este un hoinar, așa că e mai bine că a scăpat de el. Nu știu. Poate că e și ăsta un mod interesant de viață. Eu știu sigur că am avut multe momente în care mi-aș fi dorit ca tatăl tău să fie plecat luni întregi pe cine știe ce platformă petrolieră, doar să nu fie acasă. Nu cred că trebuie să-ți faci multe griji în privința asta. După ce scăpăm de toată nebunia de la nuntă, nu cred că ea va mai sta pe aici. Am auzit că se gândește să vândă tot și să se mute în Houston.

Începuse să spere că asta nu avea să se întâmple pentru că așa avea să-l piardă pe Harry.

- S-ar putea să fie cel mai bine pentru toată lumea. Sunt mai multe oportunități de muncă în Houston.

Angie încuviință, ca și cum ideea o încânta. Oare fata ei devenea geloasă pe Harry? Angie petrecuse atât de mult timp în copilărie izolată și dată la o parte în favoarea fraților ei, iar Celeste știa că și ea era vinovată pentru asta. O cuprinse pe fiica ei de umeri.

- Haide, o să vină și Cal în curând. Hai să vorbim despre cariera ta! Nu m-ar deranja dacă ai veni să lucrezi la Rafinăria Beaumont.

Zâmbetul de pe chipul fiicei ei valora mai mult decât orice altă avere. Renunță la griji în timp ce ușa se deschise și Cal își făcu apariția.

Mica ei familie era bine. Era tot ce își putea dori și spera.

capitolul 12

Harry o urmări pe Sera din pragul ușii camerei lui Luc sărutându-l pe fiul ei pe frunte și așezându-l în pat.

- Hei, e în regulă dacă el rămâne aici? Îi făcu semn către Shep, care se așezase cuminte la picioarele ei în timp ce ea îi citise o poveste de noapte bună lui Luc și îi cântase un cântecel ca să-l adoarmă.

Fusese un moment atât de frumos, iar el își dorise mult să ia parte la asta, dar se controlase și fusese mai reținut pentru că ea îi oferise foarte multe în acea seară. Shep îi așteptase răbdător la ușă când se întorseseră de la cină. Delphine le spusese că animalul pândise încontinuu la fereastră până la întoarcerea lor.

- Nu cred că avem cum să-l ținem departe. E clar că ăștia doi sunt îndrăgostiți unul de altul, zise ea zâbind.

Shep dădu ușor din coadă, ca și cum era de acord.

- Noapte bună, prietene, zise Harry, mângâind câinele înainte de a întinde mâna.

Era rîndul lui să o ducă pe Sera în pat, să o cuprindă în brațele lui și să-i demonstreze că totul avea să meargă.

Ea stinse becurile și în cameră rămase doar lumina fadă a unei lămpi mici. Apoi înaintă către el. Era atât de frumoasă încât el se simți coplesit.

- Ți-am mulțumit pentru cină, nu?

Nu fusese tocmai o întâlnire romantică, dar fusese una dintre cele mai memorabile seri din viața lui. Mîna ei alunecă între degetele lui, iar el o trase pe hol.

- Am avut cea mai bună companie, așa că am impresia că eu trebuie să-ți mulțumesc.

Închise ușa cu mîna liberă și apoi se ridică pe vârful degetelor și îl sărută. El o lipi de perete, atingându-i șoldurile.

- Îubesc nopțile pe care le petrecem împreună, Sera. Îmi place să petrec timp și cu Luc. Îubesc să văd de aproape această parte a ta. Ești o mamă bună.

Ea lăcrimă ușor.

- Câteodată, e plăcut să aud asta. Poate fi și foarte greu. Sunt judecată foarte des. Și întotdeauna mă întreb dacă îi ofer ce are nevoie.

- Îi dai tot ce îi trebuie, zise el, sărutându-i fruntea. E un copil vesel, sănătos și acum are un prieten blănos de vreo șaizeci de kilograme, fost bodyguard militar, care funcționează pe post de animal de companie, dar și ca paznic.

- Da, și mie îmi place să am propriul prieten fost militar, zise ea, zâmbindu-i ușor.

Se auzi un zgomot la capătul holului, iar ea tresări.

Delphine trecu pe lângă ei într-un halat flaușat, cu părul înfășurat într-un prosop.

- Nu mă băgați în seamă. Cobor după niște ceai. Noapte bună, copii!

Sera încremenise.

- Noapte bună, mamă!

Poate că nu era pregătită pentru asta. El se îndepărtă.

- Hei, știi că nu-mi datorezi nimic, da? Pot să mă duc în camera mea de la casa Beaumont și să mă întorc dimineată devreme pentru a-mi lua câinele și poate pentru a lua micul dejun cu tine. O să aduc eu gogoșile. M-am simțit foarte bine în această seară și asta e tot ce aveam nevoie.

Ea se relaxă și se întinse după mâna lui.

- Vreau să dormim împreună. Îmi pare rău. E ciudat. Locuiesc cu mama. Cumva am impresia că ar trebui să te strecuri pe la fereastra mea. Nu am avut niciodată un bărbat care să doarmă peste noapte.

În curând putea să aibă alte opțiuni.

- Știi că, atunci când o să terminăm lucrările la electricitate, s-ar putea să fie mai simplu pentru tine să te muți la conacul Guidry. Cred că putem să aranjăm parterul. O să ai bucătăria gata, iar dormitorul principal e lângă bibliotecă, așa că l-am putea transforma cu ușurință în camera lui Luc.

Avea să găsească și el o cale de a se muta cu ea, iar în câteva săptămâni ea avea să se trezească dimineată întrebându-se cum ajunsese acel inel pe degetul ei. Pentru că el era destul de sigur că avea să se căsătorească cu ea, să rămână în Papillon și să-și întemeieze o familie.

- Nu m-am gândit la asta. Ar fi frumos să fiu independentă, zise ea zâmbind. Până și Zep are spațiul lui, deși e un apartament deasupra garajului. Nu mă înțelege greșit. O iubesc pe mama, dar nu am locuit niciodată undeva unde să fie totul al meu.

Și voia asta. Era ușor de văzut că voia o casă în care ea să fie regina. El îi putea oferi asta. Oh, nu-și permitea să-i cumpere o casă nouă, dar o putea repara pe cea pe care o avea. Putea să-și pună la treabă tot talentul pentru a transforma acel spațiu vechi într-o casă minunată pentru ea și Luc și în cele din urmă pentru el. Astfel, ea ar fi văzut că relația lor avea să meargă și că Papillon era locul potrivit pentru ei.

- Cred că o pot face să fie gata în câteva săptămâni, poate mai puțin. Odată ce scăpăm de treaba cu electricitatea, te putem muta, iar tu poți lucra la casă oricând ai timp, îi promise el.

- Nu o să fie criticată?

El clătină din cap.

- Niciodată nu a fost criticată. Casa nu e atât de rea pe cât crede toată lumea. În timp, o să fie superbă.

- Nimeni nu a crezut în mine așa cum o faci tu.

Ea se apropie din nou de el, cuprinzându-i gâtul.

- Acum cred că ar trebui să mă duci în pat, Harrison Jefferys.

El nu voia altceva decât să facă exact asta. Se aplecă și o ridică, ducând-o către camera ei, care era foarte aproape. Era fix lângă a lui Luc, deși, așa cum îi spusese ea mai devreme, nu trecuse foarte mult timp de când scosese pătuțul lui din cameră.

Era o fată care crescuse foarte repede. Apoi devenise mamă. El voia să se asigure că în acea seară avea să se simtă ca o femeie. Ca femeia lui. Intră cu tandrețe în dormitorul ei. Era un spațiu mic și feminin și îl făcu să se întrebe ce putea să facă Sera cu un spațiu mai mare și dacă ar fi avut banii necesari pentru a redecora. Avea un ochi foarte bun pentru design, pentru a face o cameră plăcută și relaxantă.

Dar avea nevoie de un pat mai mare, deși vestea bună era că aveau să se cuibărească.

Vestea mai bună era că putea să o sărute și să fie cu ea.

Își scoase cămașa din pantaloni înainte de a o săruta. Prin monitorul de bebeluș se auzea copilul pufnind și apoi suspinând.

Sera zâmbi.

- E în regulă. Se întoarce pe partea cealaltă. Ne dă de veste dacă are nevoie de noi. Acum, eu am nevoie de tine.

Iar el nu avea de gând să ignore invitația din cuvintele ei. Își trecu mâinile prin părul ei și se pierdu. Îi plăcea la nebunie că era atât de fragedă și că se potrivea de minune lângă el.

- M-am gândit la tine toată ziua. Nu mi-a plăcut deloc să te las să mergi fără mine în New Orleans.

Ea lăsă capul pe spate în timp ce mâinile ei alunecau pe sub tricoul lui.

- Nici mie nu mi-a plăcut, dar mă bucur enorm că te-ai ocupat de prima inspecție pentru mine. Ai dreptate. Devenisem ușor obsedată de asta, dar data viitoare vreau să fiu acolo. Vreau să învăț cum trebuie gestionate asemenea lucruri.

- Te pot învăța.

O sărută iar și iar. El avea să iubească să o învețe, să stea lângă ea pe măsură ce ea avea să devină și mai încrezătoare. Cu o simplă răsucire, îi scoase sutienul și îl aruncă într-o parte.

- Și eu te pot învăța, zise ea zâmbindu-i sexy. Te pot învăța cum să-mi faci micul dejun și cum să faci pe bona ca eu să ies la o seară cu fetele.

Lui îi plăcea la nebunie când ea era jucăușă. Sentimentul de intimitate pe care îl trăia cu ea semăna cu sentimentul pe care îl avea când erai înfășurat într-o pătură extrem de călduroasă. Abia acum înțeluse cât de frig îi fusese înainte.

- Dacă nu ești atentă, o să cred că ieși cu mine pentru talentul meu de bonă, nu pentru trupul meu fabulos.

Ea ridică mâinile și îi trase cămașa peste cap, aruncând-o în grămada de haine de pe jos. Își trecu palmele peste pieptul lui, iar el suspină. Ea îl privea ca și cum îi venea să-l mănânce.

- E un trup fabulos. Ești la fel de frumos pe exterior precum ești în interior, Harrison Jefferys.

Nu era nici pe jumătate la fel de frumos ca ea, dar nu avea de gând să se contrazică. Prefera să-i arate cât de multă bucurie îi aducea.

Se aplecă și o sărută, jucându-se leneș cu limba peste limba ei.

O dezbracă și apoi o ajută să-l dezbrace și pe el. Nu se grăbeau, ci se bucurau de acest moment de intimitate, de apropiere, care părea să tot crească între ei.

El se așază pe marginea patului și-i permise să-l ajute să-și scoată proteza pentru că îi spusese că voia să învețe să o facă. Ea îi trata piciorul ca și cum era ceva prețios. Așază cu atenție proteza unde îi aruncase hainele, poziționând-o în așa fel încât era ușor de reperat și recuperat. Îi cuprinse șoldurile între mâini, pipăind-o și explorându-i formele.

- Mă faci să mă simt dorit, Sera. Nu-ți ferești niciodată privirea de la cicatricile mele.

Ea îi netezi părul.

- Pentru că sunt frumoase. Pentru că sunt o parte minunată din tine.

El trecu delicat cu degetele peste cicatricea subțire din partea de jos a abdomenului ei, care ducea spre acel loc dulce pe care-l devorase cu nopți înainte. Acea cicatrice care i-l oferise pe Luc.

- Și asta e frumoasă. La fel ca tot ce ține de tine.

O trase aproape și o mușcă de gât, mirosindu-i parfumul. Trecuseră zile bune de când fuseseră intimi și abia acum își dădu seama cât de dor îi fusese. Avuseseră câteva întâlniri grăbite în timpul săptămânii, dar nimic nu se putea compara cu asta. Ea își plimbă mâinile pe spatele lui în sus și în jos și se ghemui în el. Sâni i se lipiseră de pieptul lui.

- Câteodată, uit că sunt mai mult decât o mamă. Zilele sunt atât de încărcate și par să treacă într-o clipită, dar când mă privești tu, am impresia că timpul stă în loc.

Oh, el o făcea să se simtă ca o femeie! Îi sărută clavicula.

- Toată săptămâna am simțit că timpul a încetinit, pentru că nu puteam să fiu așa de aproape de tine.

Ea chicoti.

- Oh, îmi amintesc că am avut asta cu tine pe canapeaua veche a mătușii mele.

- Nu e același lucru, îi șopti el, trecând cu mâinile peste spatele ei. Aia a fost o partidă scurtă și nu îmi place să fac dragoste cu tine așa. Îmi place să nu mă grăbesc, să fac ca momentul să pară infinit. Vreau să-ți simt trupul peste al meu, să simt cum suspini când te ating. Vreau ore cu tine.

Ea chicoti din nou.

- Nu avem ore. Mereu vine cineva pe la conacul Guidry.

Acesta era motivul pentru care el trebuia să rezolve rapid situația ca să-și poată petrece nopțile cu ea. Toată săptămâna, când găsea câte un moment pentru a pune mâna pe ea și a o avea, își făcea apariția unul din frații ei, oferindu-se să-i ajute. Sau apăreau prietenele ei cu gustări. Era foarte drăguț, dar și foarte frustrant.

El o cuprinse de spatele delicios și ridică bărbia pentru a o privi.

- Dacă ne prind în fapt de câteva ori, o să învețe să bată la ușă înainte să intre într-o casă.

Ea suspină, iar el se întoarse și se rostogoli cu tot cu ea în pat. O acoperi cu trupul lui și, în cele din urmă, simți că o avea acolo unde o voia.

- Harry, zise ea, făcând ochii mari. Nu cred că e o idee bună.

- Eu cred că e o idee perfectă.

Nu era. Perfect ar fi fost să poată petrece fiecare noapte și fiecare dimineață cu ea. Perfect ar fi fost să se lege de ea pentru totdeauna și toată lumea să afle că ea nu mai era singură. Lui i-ar fi plăcut ca lumea să-i știe

ca un cuplu care nu-și putea ține mâinile acasă în prezența partenerului. Era adevărat. Oricând era ea într-o încăpere, voia să o atingă.

Coborî buzele către gura ei și simți acel suspin care-l incitase. Ea era mai moale și îl făcea să se simtă bine primit. Ca și cum venea acasă. Ea îl cuprinse cu brațele și îl trase mai aproape. El o sărută iar și iar, făcând ce-și dorește toată săptămâna – oferindu-și tot timpul din lume pentru a-i explora fiecare părticică din trup.

Iubea felul cum gemea când îi săruta sânii și când își ducea buzele pe sfârcurile ei, trăgând de ele și sugându-le cu dorință. Iubea să-i simtă mâinile pe spate, să-i simtă apăsarea unghiilor, gesturile ei îl făceau să geamă de plăcere și de nerăbdare.

Dar nu terminase. Nici pe departe. Învățase cât de bine se simțea să aștepte, să prelungească momentul până când nu mai credea că putea să îndure așteptarea.

O sărută de-a lungul trupului. Însă nu avea să o facă să aștepte. Avea să-i ofere tot ce putea și abia când el credea că ea nu mai putea să îndure avea să cedeze și să caute împlinirea plăcerii.

– Ai de gând să mă înnebunești, nu-i așa? șopti ea, strângând cu putere așternuturile de pe pat.

Era ca și cum putea să-i citească gândurile.

El se mulțumi să o sărute pe buric și să coboare. Coborî până ce ajunse în dreptul acelei părți dulci de care avea atâta nevoie. Gemu, permițându-și să o guste. Era ca mierea și soarele. Extaz pur. Ea strigă și imediat auzi un scâncet în monitorul pentru copii.

– Oh, nu! zise Sera și începu să se miște.

El apăsă pe picioarele ei, ținându-o pe pat.

– Așteaptă puțin, iubito!

– Dar mă înnebunești, șopti ea.

– Și o să te înnebunesc și mai tare.

El se așază la loc și o penetră cu un deget, căutând acel loc care avea să o facă să explodeze. Ea se întinse

și apucă o pernă pe care și-o așează pe față, gemând de plăcere. El se roti și apucă prezervativul pe care-l lăsase pe masă.

- Dă-mi-l mie, Harry! Ea era în genunchi, cu părul alunecându-i pe umeri. Îi tăia respirația. El îi dădu prezervativul. Am de gând să iau ce este al meu, iar tu ești al meu, Harry, nu?

Știuse mereu că putea fi neînfricată atunci când voia.

- Sunt doar al tău.

Era al ei așa cum nu mai fusese al nimănui. Îl completa în interior. Completa ceva ce nu știuse până atunci că îi lipsea. Ea se aplecă și îi luă penisul în mână, incitându-l cu un geamăt, și apoi începu să-i frece mădularul.

- Va trebui să fii silențios, îi zise ea rânjind.

Da, era momentul plății cu aceeași monedă. El aproape că își mușcă limba încercând să nu geamă tare când ea îi puse prezervativul. Acum, el era cel care se ținea de așternuturi, încercând să nu-și piardă controlul pentru că ea era ca o zeiță sexy, care urma să-l farmece complet.

Luase inițiativa, urcându-se pe trupul lui și aplecându-se să-l sărute. Îi simțea căldura trupului care dansa în tandem cu trupul lui. Oriunde îl atingeau, păreau să erupă noi valuri de căldură și de nevoie. Începea să-i pulseze în vene o nevoie pentru mai mult. Mai multă atingere. Mai multă conexiune. Mai mult din ea.

Își flexă șoldurile, încercând să o penetreze. Îl făcea să uite de tot în afară de pofta de a face dragoste cu ea. Ea se ridică și îl privi câteva momente, permițându-i să și-o întipărească în minte, superbă și fascinantă în lumina difuză a lămpii de pe mica noptieră din camera ei. Îi căută coapsele cu degetele și apoi urcă pe șolduri și îi cuprinse mijlocul.

- Sunt doar al tău, Seraphina, și nu vreau nimic altceva, îi promise el.

Ea coborî încet, permițându-i să o penetreze. El simți că i se taie respirația. Îl copleșea sentimentul de a fi în ea.

Valuri de căldură îi cuprinseseră trupul și strânse cu forță din dinți, încercând să nu-și piardă mințile. Voia ca acel moment să țină la nesfârșit. Voia să o vadă atinând extazul iar.

Ea îl privi cu foc în privire.

– Sunt nebună după tine.

El îi alintă mijlocul și apoi sânii în timp ce ea începu să-l călărească. O urmări, privind-o și încercând să nu uite cât de frumoasă era când deținea controlul. Ea gemu și îi rosti numele, iar el înțelese că acum era momentul. O roti și se urcă pe ea, pierzându-se în carnea ei.

Se dezlănțui, oferindu-i tot ce avea până când simți orgasmul cutremurându-i ființa.

Stăteau împreunați. Cumva, reușiseră să se vâre sub așternuturi, iar el o cuprinse în brațele lui. Se simțea cuprins de un sentiment de pace, iar inima începea din nou să-i bată în ritm normal.

– Îmi place când ești aici, șopti ea. Îmi place că nu trebuie să dorm singură.

– Și mie îmi place. Îi plăcea să știe că, dacă ea avea nevoie de ceva, el era acolo, iar Luc era doar la o ușă distanță. Îi plăcea să fie împreună cu ea. Și mai mult îmi place să mă trezesc lângă tine.

– Sper că nu sforăi, zise ea căscând. Singurul bărbat cu care am mai petrecut o noapte întreagă mi-a zis că sforăi.

– Evident, era un măgar.

– Wes putea fi un nenorocit când nu primea ce voia... Sera încremeni.

Și brusc el se trezi complet.

Sera se ridică, nevenindu-i să creadă că spusese așa ceva. Dar o făcuse. Ridică cearșaful la piept, încercând să găsească o cale de scăpare.

- Wes? Vărul meu Wes? Harry ridicase din sprâncene ca și cum nu înțelesese încă cuvintele pe care ea le rostise. De ce te-ai fi trezit cu Wes?

- Oh, am fost prieteni atât de mult timp!

Acum, când ajunseseră aici, se simțea copleșită de panică. Nu era pregătită să-i spună, dar oare era pregătită să mintă? El ridică mâna, înclinându-i capul.

- Sera, tu te-ai culcat cu Wes?

Ea nu putu să-l mintă. Pur și simplu, încuviință din cap.

- Am crezut că ați fost doar prieteni.

- Am fost. A fost o greșală. Avusesem o zi proastă. Bine, mai toate zilele erau proaste pe atunci. Toată lumea plecase la universitate, iar eu nu puteam nici măcar să termin liceul. Remy pierduse partea noastră de restaurant. A fost nevoit să-i vândă vărului nostru când a divorțat. Apoi a plecat și s-a înrolat în Marină, iar noi ne-am cam îndepărtat unii de alții o vreme.

Harry se ridică. Avea o privire goală.

- Deci a fost o treabă de o seară? Știi că toată familia mea crede că tu și Wes ați fost doar prieteni.

De asta ea nici nu vorbea despre asta. De fapt, era unul din motive. Totul era atât de încurcat, iar ea încă îl putea auzi pe Wes strigând, spunându-i că îl mințise, că îl păcălise ani la rând. Simțea cum i se adunau lacrimile.

- Am fost prieteni, dar apoi ne-am îndepărtat. El era la școală, eu eram acasă. Mă suna de câteva ori pe săptămână. M-a invitat să merg să-l vizitez, dar știam că vrea mai mult de la mine. Știam că trebuie să pun distanță între noi. Toată vinovăția se întorcea.

- Dar nu ai făcut-o, zise Harry. Deci ai fost prietenă cu el ani buni și într-o zi te-ai decis să te culci cu el? Îmi pare rău. Nu încerc să te judec, încerc doar să înțeleg. Ar fi mult mai diferit dacă nu ar fi vărul meu.

- Sincer, eu nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Ura acest sentiment. Îl detesta. Tocmai mă despărțisem

de băiatul cu care mă vedeam. El îmi spusese că era momentul să devină serios pentru că urma să termine facultatea, iar eu nu eram o fată serioasă. Eu eram distracție. Apoi am fost dată afară de la restaurantul la care lucram. Wes m-a sunat și m-a întrebat dacă vreau să merg la el. Mereu mă făcea să mă simt mai bine. Ne ajutasem în timpul liceului, susținându-ne reciproc. Așa că m-am dus să-l văd. Nu am intenționat să rămân, dar el m-a convins să merg la o petrecere și m-am îmbătat. Am vrut să uit că nu eram una de-ale lor. Am vrut să mă prefac că eram o puștoaică la facultate cu un viitor luminos în față. Și totul a degenerat.

- El a...

Ea clătină din cap. Mama ei avusese aceleași întrebări.

- Îmi aduc aminte că l-am sărutat. Îmi amintesc că m-am gândit că poate o să meargă. Poate că mă înșelasem. Dar am știut că făcusem o greșală când m-am trezit în dimineața următoare, iar el spunea că avea să se mute cu mine. Era prea mult. Știam că era îndrăgostit de mine, dar asta era prea mult.

- Cal a zis că era obsedat de tine.

- I-am zis că noaptea trecută fusese o greșală, iar el s-a enervat foarte tare pe mine.

Nu se certaseră de multe ori, dar în acea dimineață ea văzuse un cu totul alt Wes.

- Am plecat și nu l-am mai văzut niciodată.

- Și el a plecat în armată după acea noapte.

Ea încuviință din nou.

- Da, dar nu i-am spus să facă asta. Nici nu i-am zis să plece. Doar că nu am putut să fac ce voia el. Nu-l puteam iubi așa cum voia.

Harry ridică privirea, uitându-se fix în ochii ei.

- Wes e tatăl lui Luc?

Ea nu se simțea în stare să răspundă.

- La naiba, Sera, de ce nu i-ai zis?

Ea nu-l mai auzise pe Harry înjurând.

- A plecat înainte să știu că eram însărcinată și apoi nu am mai vrut să recunosc nici față de mine. Apoi el a murit.

- Dar familia lui era aici.

Era atât de complicat! Lui i se strânse stomacul când se gândi ce însemna asta.

- Ei nu m-au plăcut niciodată. Nu le-a plăcut că Wes era prieten cu mine.

- Asta nu înseamnă că nu ar fi avut grijă de nepotul lor, o contrazise Harry. În câte luni erai când a murit Wes?

Ea ezită și apoi răspunse:

- Patru luni.

- Deci știai că o să-i naști copilul, dar nu i-ai scris? Nu i-ai spus?

Din acest motiv își dorise să evite această discuție.

- Nu era ca și cum avea cum să vină acasă. Fusesse trimis în misiune.

- Cumva, cred că ar fi găsit o cale, îi răspunse Harry. Și asta nu explică de ce nu i-ai zis mătușii mele sau unchiului meu. Unchiul meu încă trăia când l-ai născut pe Luc. Ar fi putut să petreacă doi ani cu nepotul lui.

- El ar fi putut să-l ia pe nepotul lui de la mine.

Asta îi spusese Angie, iar ea o crezuse. O crezuse pentru că spusese asemenea lucruri și Wes. Ralph Beaumont fusese distant și rece și mult mai preocupat de numele familiei decât de fericirea copiilor lui.

- Statul nu ia pur și simplu copiii de la părinți.

Era clar că el nu avea de gând să o asculte, nu era interesat de ceea ce avea ea de spus. La ce naiba se gândise? Păstrase atât de mult timp acest secret, încât crezuse că nu avea să mai vadă lumina zilei. Crezuse că îl putea avea pe Harry păstrându-și secretul. Se ridică de pe pat, înfășurându-se în așternut pentru că era clar că nu avea să se mai ghemuiască unul lângă altul în acea seară.

- Mi-a fost teamă. Familia Beaumont mă ura. Mă învinuiuau pentru plecarea lui Wes și apoi m-au învinuit pentru moartea lui.

Trebuia să se îmbrace. Nu se putea certa cu el așa. Porni către baie.

- Unde pleci? Nu am terminat.

Harry se mișcă și își puse o mână peste brațul ei.

O făcuse așa cum o făcuse Wes. Se întinsese și o apucase, oprind-o și holbându-se la ea. Spunându-i cum îl tachinase și cum îi distrusese viața.

Ea se smuci și închise ușa dintre ei.

Îi tremurau mâinile.

- Sera, întoarce-te și hai să stăm de vorbă! îi zise Harry.

Avea o pereche de pantaloni de pijama și un tricou lângă duș. Îi trase pe ea în timp ce mintea ei alerga cu viteza luminii, încercând să găsească ieșirea. Harry nu o vedea pe mătușa lui așa cum o văzuse ea. În ciuda faptului că Celeste se comportase frumos o zi cu ea, era ferm convinsă că avea să aibă loc un război dacă afla adevărul despre Luc.

El bătu la ușă.

- Nu glumesc, Sera. Nu te poți ascunde acolo, așteptând să plec. Înțelegi că asta înseamnă că sunt înrudit cu Luc. Aveam dreptul să știu. Aveam dreptul să știu că am o familie mai numeroasă.

Ea deschise ușa. El se îmbrăcase și părea impozant și foarte înalt. Nu avea să-i permită să o intimideze.

- Nu aveai nici un drept. Este fiul meu. M-am săturat de bărbați care îmi tot repetă ce drepturi au. Wes s-a comportat ca și cum era dreptul lui să mă aibă. Așa a făcut mereu. Știi ce mi-a zis în acea zi? Mi-a zis că și-a pierdut ani prețioși din viață așteptându-se să mă trezesc și să-mi dau seama ce norocoasă eram că el voia să fie cu mine.

- Nu văd ce legătură are asta cu faptul că mi-ai mințit familia.

Voia atât de tare să-i spună despre Angie! Ea știusese exact cum erau părinții ei și ce ar fi făcut, așa că o salvase pe Sera. Dar se abținu. Nu-și putea pune prietena în bătaia focului. Nu spusese Angie secretul lor.

- Celeste a încercat să-mi discrediteze casa. A făcut-o pentru că ea considera că trebuia să fie a ei, să aparțină familiei ei. Poți să-ți imaginezi ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că nepotul ei e aici? Că e copilul lui Wes? Știu că pare că s-a răzgândit în privința mea, dar atunci ar fi venit după fiul meu. Eu nu aveam nici un ban. Zep abia își revenise după ce fusese prins într-o grămadă de probleme. Remy plecase. Crezi că nu am vrut ajutor? Crezi că aș fi ascuns așa ceva dacă nu credeam că așa era cel mai bine? Bineînțeles că i-aș fi spus lui Wes dacă ar fi trăit. Aș fi fost nevoită. Dar auzisem toate poveștile despre felul cum fuseseră crescuți de Ralph și Celeste. Nu am vrut așa ceva pentru copilul meu și nici el nu cred că ar fi vrut.

- Nu ai dreptul să decizi asta, zise Harry, privind-o cu îngrijorare. Nu vreau să mă cert, dar cred că greșești. Cred că ai greșit în tot acest timp. Ar fi trebuit să-i zici lui Wes de îndată ce ai aflat. Ar fi trebuit să-l lași să te ajute.

- Ar fi trebuit să mă mărit cu el. Lacrimile îi curgeau în șiroaie pe obraji. Asta vrei să spui. Ar fi trebuit să accept că am greșit și că îi datoram tot restul vieții unui bărbat pe care nu-l iubeam. Știu că nu pare că am cîine știu ce viață acum, dar e toată a mea. E alegerea mea. Eu am ales să-l am pe Luc. Eu am ales să nu mă mărit cu cineva pe care nu-l iubeam, cineva de care îmi era și foarte frică la finalul relației noastre.

- Dacă Wes ar fi fost în viață, nu aveai încotro și trebuia să te confrunți cu el. Dacă ar fi venit acasă, ce ai fi făcut? Zici că i-ai fi spus, în cele din urmă, dar mi se pare

mai mult că l-ai fi pedepsit. Te-a speriat atât de tare încât să-l ții pe fiul lui ascuns?

Ar fi trebuit să-și dea seama că el nu avea să înțeleagă.

- Nu ai dreptul să mă judeci. Nu ai dreptul să decizi ce simțeam eu.

- Crezi că mie nu mi-a fost frică?

- E un alt fel de frică și nu ai cum să o înțelegi.

Se simțea deja foarte obosită. Harry nu avea să înțeleagă ce însemna să fii femeie într-o încăpere cu un bărbat care putea să te rănească fizic, iar ea nu avea cum să-i explice asta. El nu avea să simtă teama așa niciodată, nu urma să se simtă insignifiant sub privirea cuiva drag care îl putea amenința cu violența. Acum avea doar o singură întrebare pentru el.

- O să alergi acasă și o să-i spui lui Celeste?

Întrebarea îl năuci. Rămase blocat câteva momente, cu mâinile în șolduri.

- Nu e secretul meu ca să-l zic eu. Cred că ar trebui să-i zici tu.

- O să mă gândesc la asta.

Și avea de gând să se pregătească pentru că nu credea că el avea să-i păstreze secretul la nesfârșit. Urma să-i ofere timp ca ea să înțeleagă că avea dreptate, dar dacă Harry chiar credea că era o nedreptate, atunci avea să facă tot posibilul să o repare. Și era posibil să o avertizeze despre intențiile lui sau nu.

El oftă.

- Hai să vorbim despre asta! Doar nu crezi că o să poți ascunde așa ceva la infinit.

Evident, ea era obișnuită să facă la fel ca întotdeauna. Să amâne problema și să se roage ca lucrurile să se rezolve de la sine. Făcuse asta toată viața. Trecuse prin liceu cu ușurință pentru că era drăguță și fermecătoare și se pierduse după terminarea studiilor pentru că aceste atribute nu erau suficiente pentru a da naștere unei cariere. Acum, îi căzuse ceva bun în poală și îl lăsa

pe acest bărbat superb să preia cârma pentru că era mai ușor decât să se ocupe ea de problemă.

- Cred că ar trebui să pleci.

Harry ridică din sprâncene surprins.

- Poftim? Știu că nu suntem de acord, dar nu e un motiv să mă dai afară.

- Nu este o simplă ceartă. Asta e mai mult decât o cicăleală din cauza locului în care mergem să mâncăm la cină.

- Da, e mult mai important. Și eu o să te ajut. Putem să mergem împreună la mătușa mea.

Asta era. El avea să insiste. Avea să preia controlul. Voia să ia decizia pentru ea.

- Nu. Ar trebui să pleci și aș aprecia dacă mi-ai oferi câteva săptămâni înainte să îi spui. Trebuie să-mi dau seama cum o să plătesc un avocat. Trebuie să-mi pregătesc familia. Remy, Lisa și mama știu, dar Zep nu știe. Și nici prietenii mei.

Harry părea să înțeleagă că lucrurile nu aveau să meargă în direcția în care sperase el.

- Ți-am zis că nu o să-i spun.

- Iar eu nu te cred. Cred că o să-i spui când o să îți dai seama că nu am de gând să o fac.

- De ce ai vrea să-l ții pe fiul tău departe de o bunică iubitoare?

Ea pufni și râse ironic.

- Pentru că la acea vreme nu-i credeam atât de iubitori. Am luat această decizie când încă trăia Ralph Beaumont. Și am păstrat secretul pentru că Luc este fiul meu și doar eu iau deciziile care îl privesc. Știu că va trebui să-i zic într-o zi și să-l las să decidă pentru el, dar acea zi nu este astăzi. Aș vrea să pleci. Am de făcut niște cercetări pentru că mătușa ta practic îl are în buzunar pe singurul avocat din oraș.

- Nu ai nevoie de un avocat. Trebuie doar să te calmezi, îi zise el implorând-o.

Însă cuvintele lui nu avură nici un efect asupra ei.

- Nu-mi spune să mă calmez. Sunt foarte calmă și vreau să pleci.

Harry încremeni.

- Vreau să te ajut.

Ea voia asta mai mult decât orice, dar nu putea să cedeze.

- Nu ai cum.

El o privi lung un moment.

- Ești sigură că asta vrei? Te temi atât de tare de mătușa mea încât ești dispusă să renunți la ce avem?

Ea își simțea inima pustie pentru că el o punea să aleagă și nu avea să fie decât un singur rezultat.

- Da. Trebuie să-l protejez pe fiul meu.

Harry se așeză pe patul pe care mai devreme îl împărțiseră cu pasiune și își trase cizmele, legându-le cu furie.

- E ridicol.

- Sunt de acord. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să meargă. Am fost o proastă, dar se pare că am un talent adevărat în a face alegeri greșite. Trebuie să încetez să-mi imaginez că o să apară nu știu ce prinț care o să mă salveze și trebuie să încep să mă salvez singură.

- Și acum trebuie să te salvezi de mine? Cum am devenit omul rău?

El nu era rău, doar că nu o înțelegea.

- Nu ești. Probabil ai dreptate în totalitate, dar nu o cunoști pe mătușa ta cum o știu eu. Am avut o zi frumoasă cu ea. Dar ea nu o să mă ierte. Am intrat în această relație știind că nu avea să meargă. Nici nu știu la ce m-am gândit. Nu am gândit deloc.

El stătea în fața ei.

- Mă dai afară pentru că nu sunt de acord cu tine?

- Îți cer să pleci pentru că am nevoie de spațiu și timp ca să-mi dau seama ce să fac.

- Vreau să te ajut să decizi.

- Nu, tu deja ai decis. Vrei să mă convingi să fac ceva care m-ar putea costa viitorul copilului meu pentru că tu nu înțelegi ce e în joc aici.

Era evident că el avea de gând să insiste până când urma să o facă să cedeze. Dacă nu-și impunea punctul de vedere, avea să se trezească intrând în casa Beaumont pentru a se milogi de Celeste. Ea nu era atât de prostuță încât să creadă că un prânz bun schimbase situația dintre ele.

- Îți cer timp, Harry. Ai de gând să mi-l oferi?

El tăcu.

- Da. Eu nu vreau, dar, dacă insiști, asta o să-ți ofer.

- Insist.

El o privi câteva clipe, cu ochii plini de durere.

- Cred că aș putea să te iubesc...

Ea voia mult să audă acele cuvinte, dar acum se părea că veneau și cu condiții.

- Dacă sunt onestă cu familia ta.

- Pentru nimeni nu e bine să-și înceapă viața de familie cu o minciună la mijloc, zise el cu amărăciune. O să vin mâine-dimineață să-l iau pe Shep. Nu vreau să-l deranjez pe Luc.

Dar el voia. Voi să deranjeze toată viața lui Luc, să o întoarcă cu susul în jos și să se roage ca totul să se așeze bine la loc.

Ea îl urmări ieșind. Reuși să-l conducă pe scări, să închidă ușa în urma lui și să urce înapoi în camera ei. Reuși să închidă ușa dormitorului înainte de a se prăbuși în lacrimi. Era bine că se întâmpla asta acum, pentru că până dimineață avea să-și revină și să fie gata de război.

capitolul 13

În dimineața următoare, Sera intră în restaurantul Guidry, căutându-l pe fratele ei. Trebuia să vorbească

cu Remy. El era cel care cunoștea oameni în afara Papillonului. Își croi drum către bucătărie și îl găsi amestecând într-o oală cu tocăniță. Era la jumătatea dimineții, înainte de aglomerația de la prânz, dar Remy era treaz de mult timp și lucrase deja cu spor. Fratele și cumnata ei erau foarte dedicați businessului lor, încercând să crească afacerea și să-i creeze un viitor.

Văzându-i, își dori să găsească și ea ceva care să-i trezească aceeași pasiune pentru muncă. Chiar dacă nu avusese prea multă experiență în acest domeniu. Avea un bun pe care trebuia să-l vândă, iar acum se părea că banii pe care i-ar fi primit aveau să meargă în lupta pentru custodia fiului ei.

Fratele ei mai mare înălță capul și rânji.

- Bună, surioară! Nu mă așteptam să te văd aici. Ai nevoie de o tură?

Obişnuia să facă asta. Cât timp era în căutare de joburi, lua ture aici pentru a face trecerea mai ușoară către următorul lucru pe care avea să-l încerce. Iar fratele ei avea mereu grijă de ea. Dar nu mai putea pluti așa prin viață. Nu mai putea să depindă de ajutorul fratelui ei. Nu se putea baza mereu pe el că avea să-i ofere ceva sigur.

- Nu. Mă duc să lucrez la casă în această după-amiază. Vine o echipă care trebuie să rezolve problema cu gresia de la baie.

- Din ce baie?

- Din toate, recunosc eu ea.

Ea se pregătise să lucreze la băi, în timp ce Harry s-ar fi concentrat asupra scărilor care duceau la al doilea etaj. Trebuia să-l întrebe pe Herve dacă vărul lui mai era disponibil.

- Trebuie să-ți cer un favor. Știi vreun avocat?

Fratele ei ridică din sprâncene.

- Sigur. Cumnatul Lisei este avocat. Sunt destul de sigur că are licență și pentru Louisiana. Dar Quaid nu e disponibil? Dacă ai nevoie de ceva pentru casă, el știe

pe de rost toate legile de proprietate pentru Louisiana. În plus, îmi datorează 20 de dolari de la seara de poker de ieri.

Dacă ar fi fost atât de simplu!

- Am nevoie de cineva care să mă poată reprezenta în chestiuni legate de custodie și nu poate fi Quaid pentru că, cel mai probabil, el va fi în tabăra adversă.

Remy se opri din amestecat și se întoarse cu fața la ea.

- Michel, te rog să preiei tu!

Bucătarul ieși din spate și îi luă locul fratelui ei. Remy îi făcu semn către biroul lui.

- Ce se întâmplă?

Ea îl urmă. Acesta fusese, pe vremuri, biroul bunicului ei. Ar fi fost al tatălui ei dacă ar fi trăit. Acum era al lui Remy. El continua tradiția familiei. Multe dintre problemele ei erau legate de familie și de cât de uniți puteau fi. Atât de uniți încât o veste îi putea zdrobi pe toți.

- Celeste o să afle despre Luc.

Remy se prăbuși în scaun.

- Cum? Ai decis să-i spui? Am crezut că nu vrei să știe.

Când fratele ei venise acasă după ani buni în care fusese plecat, ea îi mărturisise totul lui Remy, inclusiv faptul că Angela fusese cea care o convinsese să păstreze secretul legat de Luc față de familia ei.

- Harry a aflat.

- Și Harry nu-și poate ține gura?

Ea se lupta cu lacrimile, gândindu-se la Harry. Noaptea trecută fusese perfectă până la acea ceartă.

- El vede lumea în alb și negru. Mă tem că el crede în mătușa lui într-un mod în care eu nu pot. Și ce e ciudat e că femeia chiar a început să fie mai drăguță. Când am decis să ies cu Harry, a hotărât să nu se opună și am ajuns să ne tolerăm una pe alta.

- Dar ea nu știe de Luc. Cred că o să-i treacă toată toleranța când o să înțeleagă că nu i-ai zis că ai născut copilul prețiosului ei băiat, zise Remy.

- El nu știe cum era Celeste pe vremea când trăia Wes.

- Eu știu, zise o voce masculină.

Ea suspină pentru că nu-și dorise ca el să afle așa. Se întoarse și îl văzu pe Zep în pragul ușii, îmbrăcat pentru tura lui, cu blugi, un tricou cu sigla Guidry și încălțat cu cizme. Fratele ei mai mic ar fi fost realmente un succes dacă ar fi mers la Hollywood. Avea o privire și o înfățișare greu de uitat. O adevărată apariție.

- Ar trebui să vorbesc cu tine, Zep. Vreau să-ți spun ceva.

- Că Wes e tatăl biologic al lui Luc? întrebă Zep, așezându-se pe scaunul de lângă ea. Știam dinainte să-l naști.

- De unde? întrebă Remy. Mie nu mi-a zis ani buni. Am crezut că doar mama știa.

- Am știut pentru că o cunosc pe sora mea, îi răspunse Zep. Sera nu e genul de femeie care să aibă aventuri cu bărbați însurați, și dacă era să fie altcineva, ar fi cerut fără ezitare sprijinul acelui bărbat pentru copilul lui. Îmi mai aduc aminte și ce s-a întâmplat în săptămânile dinaintea plecării lui Wes, înainte să-și piardă mințile și să se alăture armatei. Fără nici o aluzie la tine, frate.

Remy îi făcu semn să stea liniștit.

- Eu m-am înrolat în Marină pentru că nu aveam unde să mă duc. Aș fi fost foarte fericit să conduc Rafinăria Beaumont dacă aș fi fost în locul acelui copil. Înțeleg foarte bine ce înseamnă să se aștepte lumea să continui afacerea familiei.

- Cred că vorbim despre situații foarte diferite. Tu ai iubit mereu acest loc. Ți-ai dorit dintotdeauna să-l conduci. În plus, ai avut o relație grozavă cu Pop-Pop Guidry. Zep privi către ea. Wes avea niște probleme foarte serioase cu tatăl lui. La fel Angie și Cal. Cal încă îl detestă pe bătrân, deși a murit de ani buni și nu cred că timpul îi va schimba sentimentele. Oricum, îmi aduc aminte că Wes a încercat să o vadă pe Sera, dar

ea îi ceruse mamei să spună că nu era acasă. Așa că știam că s-a întâmplat ceva. Apoi Wes a plecat ca și cum nu mai putea suporta gândul de a fi în oraș. Știu că sunt faimos pentru aspectul meu și nu pentru creier, dar sunt în stare să pun piesele unui puzzle cap la cap.

În toți acești ani știuse și îi păstrase secretul.

- De ce nu ai zis nimic?

- M-am gândit că, dacă ai fi vrut să-mi spui, o făceai, recunosc Zep. Dacă Wes ar fi trăit, ar fi venit acasă și l-ar fi așteptat o bătaie bună, dar nu a mai făcut-o. Și era evident că tu deja luaseși hotărârea de a-l crește singură pe Luc. Așa că te-am susținut. Nu trebuie să știu totul despre tine, surioară, ca să știu că te iubesc. Nu trebuie să știu secretul ca să te ajut să-l păstrezi. Și acum cred că va trebui să mă bat cu Harry. Remy, o să am nevoie de ceva ajutor. E mult mai masiv decât era Wes.

Ea își șterse lacrimile. Avea familia ei. La fel și Luc. Puteau să treacă prin orice dacă erau împreună, iar ea trebuia să înceapă să aibă încredere în asta.

- Nu vreau să te iei de Harry. El e doar Harry.

- Și nu poate fi altcineva măcar o perioadă? întrebă Zep. Cineva cu mai puțină pregătire militară și fără mușchi?

Fratele ei știa cum să o facă să zâmbescă.

- Nu te îngrijora în privința lui Harry. Pentru Celeste trebuie să ne pregătim. Ea o să vină după mine.

- Ești sigură? întrebă Zep. Nu spun că nu o să vrea să-l vadă pe Luc, dar poate fi chiar atât de rău să aibă o bunică foarte bogată? Celeste nu e Ralph. Știu că a fost urâcioasă cu Sera din când în când, dar își iubește copiii.

Asta era o mare parte din problemă.

- Da. Mă tem că o să-l iubească atât de mult pe Luc încât o să aibă impresia că îl poate crește mai bine decât mine.

Zep îi privi îngrijorat.

- Chiar crezi că o să te atace pentru custodie?

- Cred că este o posibilitate pentru care trebuie să fiu pregătită. Iar adevărul este că e numai vina mea și trebuie să mă descurc cu asta. Nu ar fi trebuit niciodată să ies cu Harry, știind cine este familia lui. M-am îndrăgostit nebunește de el și m-am convins că nu avea să fie o problemă. Nimeni nu a făcut niciodată legătura între Wes și Luc. Bine, nimeni nu mi-a spus că și-a dat seama. Se simțea foarte recunoscătoare că fratele ei putea păstra un secret. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctul și să stau departe de el. Ar fi trebuit să mă ocup de renovatul casei, să o vând și să plec.

Zep se ridică de pe scaun.

- Să pleci? De ce vorbim despre mutat?

Remy îl privi pe fratele lor.

- Și ce te așteptai să faci? Eu mereu m-am temut că o să se ajungă la asta. Luc crește și o să înceapă să pună întrebări la un moment dat. O să meargă la școală și o să audă tot soiul de zvonuri.

- Copiii pot fi foarte răi. Ea știa că nu-l putea proteja în fața durerii, dar acum avea de ales. Și nici nu știm dacă va continua să arate precum cei din familia noastră. Eu deja cred că are ochii lui Wes. Era doar o chestiune de timp până ce aveam să ajung la această decizie. Se pare că mi-a expirat timpul.

- Dar nu trebuie să te muți, insistă Zep. Nu o să-i permit nenorocitei de Celeste Beaumont să-mi pună sora pe fugă.

- Și ce o să faci?

Zep avea și mai puțini bani decât ea, iar el își consuma veniturile pe bere.

- Aș putea să o seduc pe Celeste, să fac o casetă cu ea și să o șantajez, zise Zep triumfător.

Remy își dădu ochii peste cap.

- Tu să o seduci pe Celeste Beaumont?

Zep ridică din umeri.

- Nu am găsit până acum vreo femeie pe care să nu o pot seduce. Poate că ar trebui să vorbim și cu mama despre asta. Și cu domnișoara Marcelle. Ele două au mereu câte un plan și nu e rău să ai primarul de partea ta. Nu poate Sylvie să dea vreo lege nouă sau ceva?

Fratele ei nu fusese deloc atent la orele de științe politice și drept, iar să o bage pe mama lor în toată harabura era ca și cum ar fi transformat problema într-o escrocherie. Nu se mai putea ascunde în spatele lor.

- Cel mai bun lucru pe care-l pot face acum este să fiu pregătită pentru momentul în care Harry îi va spune mătușii lui.

- Și de ce, mă rog, trebuie să-i spună Harry? întrebă Remy. L-ai rugat să nu o facă?

- Bineînțeles, iar el a zis că nu o să spună, dar îl cunosc. Nu o să tacă pentru totdeauna. La un moment dat, o să decidă că e mai bine așa și o să zică ceva.

Oare îl dăduse afară din casă prea repede? Oare ar fi trebuit să mai vorbească cu el? Să încerce să-l facă să înțeleagă?

- Sper că nu o să zică nimic până când nu termin conacul Guidry și nu o să fiu gata de vânzare.

- Eu speram să-l păstrezi, zise Zep cu amărăciune. Chiar am crezut că o să-l transformi într-un B&B. Bineînțeles, m-am gândit că Harry avea să fie cu tine.

Și ea crezuse la fel, și asta fusese cea mai mare prostie.

- Trebuie să mă maturizez odată.

- Asta nu s-a întâmplat pentru că nu ești matură, o corectă Remy. Îl iubești, nu? Nu putem să alegem pe cine iubim.

- Și nici nu putem alege din ce familie vine, de aceea ar fi trebuit să stau la distanță.

Ea se ridică.

- Dacă nu te superi, aranjează o întâlnire cu cumnatul Lisei. M-ar ajuta mult și așa aprecia asta. Știu că nu e domeniul lui de competență, dar cu siguranță

poate să-mi dea niște sfaturi. Și să-mi spună cât o să mă coste tot.

- Nu te îngrijora pentru asta. Remy se ridică și o îmbrățișă. O să ne descurcăm. Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei - și asta include vânzarea casei. Știu că ești destul de speriată acum și ți se pare că nu ai de ales, dar ai.

- Aș putea să aleg să-l omor pe Harry, zise Zep, încruntându-se. Mă simt vinovat pentru că i-am zis să te scoată în oraș. Cred că atunci am tras niște sfori, ca un manipulator nemilos ce sunt.

Ea îl bătu pe fratele ei mai mic cu palma pe umăr.

- Mereu am știut că șotiile tale o să mă bage în probleme.

Fratele ei părea foarte dezamăgit.

- Am crezut că o să fie ce aveai nevoie, că o să fie bine pentru tine.

Partea tristă era că așa era. Harry era ce avea nevoie, fiind perfect pentru ea. Ar fi fost minunat și pentru Luc, dar nu se putea aștepta ca el să-i aleagă pe ei și pe familia lui. Și ea nici nu ar fi vrut să o facă.

Remy insista că nu-l puteau omorî pe Harry, iar Zep îl contrazicea, spunându-i că el putea să-i înfrunte pe toți dacă asta însemna să o protejeze pe sora lor. Măcar pe ei nu avea să-i piardă. Ea nu avea ce să caute în preajma clanului Beaumont.

Harry privi către foișor. Era aproape gata și arăta minunat, demn de o recepție de nuntă. Era absolut fermecător, dar aparențele puteau fi atât de înșelătoare. Înțelesese asta.

La urma urmei, crezuse cu tărie că el și Sera aveau să fie cuplul perfect și se înșelase. Când trecuse să-l ia pe Shep, ea nu fusese acolo. El mersese la casa ei gata să se așeze la masă și să aibă o discuție lungă despre ce se întâmplase. Toată noaptea lucrase în magazie pentru

că nu putuse să doarmă. Făcuse ceea ce obișnuia să facă atunci când era neliniștit – lucrase, analizând problema pe toate părțile. Dar, în loc să vorbească cu Sera, dăduse peste Delphine, care avea foarte multe întrebări legate de motivele pentru care nu-și petrecuse noaptea la ele. Sera nu-i spusese nimic. Plecase, spunându-i că trebuia să vorbească cu Remy și să ajungă la restaurant înainte de ora de vârf.

Apucase să-l vadă pe Luc, care se juca în spatele lui Delphine. Băiețelul îl îmbrățișase pe Shep înainte să-i dea drumul. Luc îl întrebase dacă avea de gând să rămână și dacă voia să se joace, iar el cu greu îl refuzase.

Ce naiba putea să facă dacă Sera nici măcar nu voia să vorbească cu el? Cum ajunseseră aici?

– Ai terminat. Vărul lui ieși, zâmbind larg. Nu-mi vine să cred cât de bine arată. Am văzut fotografii mai vechi, dar e minunat. E exact cum ai promis. Faci o treabă excelentă, Harry.

Da, reparase acest foișor vechi cu ușurință, dar cu relația avea să fie mult mai greu. Nu putea să se împace cu Sera decât dacă era de acord să nu-i spună niciodată secretul mătușii lui. Și nu era sigur că putea să facă asta. Și acum, când terminase lucrul, nu știa cum să facă timpul să mai treacă. Putea să se strecoare noaptea la Sera și să fie ajutorul ei invizibil la repararea casei.

– Mă bucur că îți place.

Angie își trecu unghiile frumos vopsite peste lemnul netezit și finisat.

– Și lucrezi repede. Să știi că m-am îngrijorat un pic când am aflat că Sera te-a pus la muncă la conacul Guidry. M-am gândit că o să neglijezi această lucrare în favoarea treburilor de acolo. Nu că te-aș fi judecat. Când l-am cunoscut pe Austin, am neglijat multe lucruri. Din fericire, logodnicul meu este un profesor excelent, altfel nu aș fi absolvit. Și mă îndoiesc că mama mi-ar mai fi oferit o slujbă la Rafinăria Beaumont.

Asta era o surpriză. El nu auzise nimic despre Angie și lucratul la companie.

- Am crezut că o să iei o pauză ca să-ți dai seama ce vrei să faci.

Ea ridică din umeri, urcând treptele și uitându-se către partea din spate, care ducea spre grădina de trandafiri.

- E ca și cum mi-ai spune frumos că am obținut o diplomă care sună bine și că de acum pot să rămân însărcinată și să nu o mai folosesc niciodată. Eu și Austin am discutat despre asta și vrem să amânăm formarea unei familii, cel puțin pentru moment. Vreau să lucrez și să învăț.

El încă o putea auzi pe Sera în gând, spunându-i același lucru. Și ea voia să învețe. Voia să fie cea care să se ocupe de situația regulilor la care trebuia să se conformeze locuința. Voia să fie un partener de încredere.

Oare el lua decizia greșită? Oare se comportase greșit față de ea? Pe moment i se păruse o alegere logică, dar își petrecuse toată noaptea gândindu-se la Sera și la motivele pentru care făcuse ce făcuse. Era mult mai complicat decât recunoscuse atunci.

Și fusese extrem de gelos pe vărul lui. Pe vărul lui mort. Nu se mai putea preface. Se gândise foarte mult la faptul că Wes i-l dăduse pe Luc. Apoi se răzgândise și devenise nervos, recunoscând că Wes profitase de ea.

Fusese mult prea emotiv, și asta avea să-l coste femeia pe care o iubea.

- Cred că e grozav, îi răspunse el, așezându-și sculele. Închise cutia și porni înapoi către magazie. Avea nevoie de timp doar pentru el, de timp în care să se gândească cum avea să o convingă pe Sera să-i mai dea o șansă. Deși ar trebui să știi că lui Cal nu-i place deloc acolo.

- Cal urăște să lucreze acolo pentru că el urăște managementul. Lui îi plac marketingul și designul. Angie porni la pas cu el, aparent ignorând indiciile

că el nu avea chef de companie. Nu trebuie să fie el director general, dar mama nu vede asta.

El se opri pentru că nu o mai auzise pe Angie vorbindu-i atât de sincer despre ce se întâmpla la Rafinăria Beaumont.

- Și tu crezi că ești persoana potrivită?

- Într-o zi, o să fiu, dar nu acum. Nu am experiență deloc pentru că nu am lucrat acolo cum au făcut-o Cal și Wes în timpul verilor. Tatăl meu a crezut că e datoria mea să-mi îmbrățișez latura feminină și să învăț dansuri ridicele și vechi, care nu mai sunt la modă de mult timp. Sunt expertă la foxtrot și fac față oricui. Nu, nu eu sunt persoana care să facă lucrurile să meargă. Mama este. Ea ar trebui să fie director general. Are toate voturile. După ce a murit tata, ea a cumpărat înapoi acțiunile pe care el le-a vândut. Avem 52 la sută din companie doar pentru că mama ne-a zis mereu că nu trebuie să fim pe muchie de cuțit.

Nu știuse că mătușa lui făcuse o asemenea mișcare.

- Am crezut mereu că sunteți acționari majoritari.

- Tata a vândut din acțiuni ca să acopere niște investiții proaste, recunosc Angie. Nu a fost mult, 4%, dar ne-a dus sub limita majorității, iar mamei nu-i place să fie descoperită. Acesta este unul dintre motivele pentru care cred că afacerea noastră ar fi mult mai în siguranță pe mâinile ei. Sper doar să vadă, în timp, că eu sunt cea care ar trebui să conducă acea companie. Cal o să fie mult mai fericit dacă o să se simtă liber. E un artist foarte bun, să știi, doar că nu i s-a permis să studieze. Singurul motiv pentru care Cal a putut studia marketingul a fost că tata a decis că Wes era moștenitorul lui.

- Sper să obții ce vrei.

Stătea în fața ușii de la magazin. Acum, când terminase foișorul, știa că nu mai avea nimic de făcut dacă nu lucra la casa Serei. Trebuia să găsească o cale să o facă să înțeleagă că era în regulă să-i spună familiei lui despre

Luc. Sau trebuia să accepte că ea nu avea să le spună niciodată. Oricum era, nu avea să renunțe la ea. Nu fără să lupte. Angie vru să se întoarcă, dar se răzgândi, uitându-se direct la el.

- Știu că tu crezi că o vrei pe Sera, dar sper că te-ai mai gândit la ce am discutat.

Când ea încercase să-l avertizeze.

- Te asigur că nu am putut să mă gândesc la altceva în afară de Sera. Am stat treaz aproape toată noaptea trecută, gândindu-mă dacă putem să facem asta sau nu. Ne-am certat. Așa că s-ar putea să-ți îndeplinești dorința.

- Nu îmi doream asta. Angie bătu din pantof pe alee, iar zgomotul tocului răsună puternic. De ce v-ați certat?

El nu-i putea povesti. Îi promisese Serei și avea să se țină de cuvânt. Nu era secretul lui.

- Nu contează. Trebuie să găesc o cale să mă revanșez față de ea.

Nici măcar nu știa pentru ce trebuia să se revanșeze și asta era problema. Nu o ascultase deloc noaptea trecută. Ar fi trebuit să aibă răbdare și să o asculte.

- Sau poți înțelege că unele lucruri nu sunt făcute să fie. Știu că ți se pare că mama s-a mai dat pe brazdă în ce o privește pe Sera, dar la un moment dat o să vezi că e doar pură manipulare, zise Angie suspinând. O iubesc, dar ea nu o să accepte niciodată pe cineva ca Sera în familia noastră. Ea ar fi făcut orice pentru Wes. Orice, cu excepția Serei. El a încercat să iasă cu ea ani buni, doar că Sera nu era interesată de el în acel mod.

Acum, dacă se gândea din perspectiva ei, era normal să fi fost speriată. Tot nu era sigur că era în regulă ca Luc să nu-și cunoască o parte din familie, dar putea să înțeleagă că ea se simțise încolțită și nu știuse cum să scape.

- Bine, trebuie să fi fost interesată cel puțin o dată, zise Angie în barbă.

El se opri, simțind dezgustul din vocea ei.

- Ce ai spus?

Ea clătină din cap.

- Nimic. Îmi pare rău că ai fost rănit. Asta e ce voiam să eviți. Despre asta îți spuseseam zilele trecute când mi-am dat seama că lucrurile devin serioase.

Dar nu îi spusese asta. Argumentele ei legate de relația lui cu Sera nu avuseseră nici o legătură cu inima lui și cu faptul că putea fi rănit. Nu. Fuseseră legate de Luc. Iar acel comentariu rostit pe un ton dezgustat nu avusese nimic de-a face cu Sera și Wes. Era tot despre Luc. O privi cu insistență.

- Știi.

- Ce să știu? Ce? N-am știut că v-ați despărțit. Nu s-au auzit bârfe, dar o să iasă. Totul se află aici, din păcate.

- Nu. Nu totul. Unii dintre voi se pricep excelent la păstrat secrete.

Ar fi trebuit să-și dea seama că în spatele reacției lui Angie se ascundeau mai multe. Ea roși, se întoarse și porni către casă.

- Nu știu despre ce vorbești.

El așază trusa de scule și porni în urma ei.

- Cred că știi foarte bine despre ce vorbesc.

Ea intră în casă, deschizând ușa de la bucătărie.

- Las-o moartă, Harry!

Nu mai avea cum. Acest secret avea să-l coste cea mai frumoasă relație pe care o avusese în viața lui, iar el voia să știe de ce nu era chiar atât de secret pe cât lăsase Sera să se creadă. Dacă Angela știa, atunci poate că știa și mătușa lui și nu-i păsa. Sera îi spusese că Celeste o credea inferioară. Ce ar fi fost dacă toți știau, iar el își dinamitase relația fără nici un motiv? Ce ar fi fost dacă temerile Serei erau nejustificate?

- Nu o s-o las așa, zise el împingând ușa, deși Angie o închisese în urma ei. Știi despre Luc. E singurul motiv pentru care în tot acest timp ai încercat să mă convingi să stau departe de acel copil. Altfel de ce ți-ar păsa? Știi cine e tatăl lui Luc.

Angie suspină și rămase în loc. Celeste intră în living.

- De ce ar ști Angie cine este tatăl fiului Seraphinei? Mătușa Celeste își așază poșeta pe masa din bucătărie și îi privi pe amândoi. Nu sunt apropiate. Și te asigur că, dacă fiica mea ar ști vreo bârfă, ar spune-o numaidecât. În ciuda aspectului angelic, fata mea nu este perfectă.

- Am crezut că ai plecat la birou, zise Angie, roșie la față.

El observă exact momentul în care Celeste înțelese că era ceva important la mijloc. Avea o privire necruțătoare, iar el înțelese că totul urma să o ia razna.

- Glumeam cu Angie, zise el, forțându-se să mintă.

Din păcate, era un mincinos penibil.

- Nu, nu glumeai, iar Angie era foarte serioasă. Am prins-o. Tu nu crezi că sunt în stare să recunosc această față, draga mea? zise Celeste. Ce se întâmplă aici și ce legătură are cu băiatul? E băiat, nu?

- Nu e nimic, serios. I se întorcea stomacul pe dos, dar încercă să zâmbească. E furioasă pe mine pentru că se pare că eu și Sera ne-am despărțit noaptea trecută.

Celeste ridică din sprâncene.

- De ce s-ar despărți de tine?

El ridică din umeri, încercând să-i dea de înțeles că nu era mare lucru.

- A decis că nu sunt o alegere bună.

- Ești o alegere excelentă, iar ea știa asta, ripostă mătușa lui. Am stat cu ea ieri. Nu mi-a lăsat în nici un moment impresia că vrea să se despartă de tine.

- Poate de asta a făcut-o, zise Angie mult mai relaxată, pornind către mama ei. Poate că ai speriat-o.

Celeste pufni. Era fascinant cum putea transforma asemenea sunete în ceva atât de elegant.

- Dacă fata aceea ar fi fost ușor de speriat, aș fi gonit-o cu ani în urmă. Nu, era într-o dispoziție foarte bună când am lăsat-o lângă mașina aia foarte veche. Era foarte încântată că am găsit o rochie cu care să fim amândouă

de acord. Fătuca aceea iubește sclipiciul prea mult. Nu o să accept să se umple cineva de sclipici la nunta noastră. Și acum spuneți-mi ce știți despre tatăl lui Luc. Și să nu-mi spuneți că este Darth Vader, că o să mă enervez. Da, știu și eu filmele și voi nu vorbeați despre unul dintre ele.

- Ea nu crede că aș fi un tată bun.

Trebuia să îndrepte lucrurile și să-i distragă atenția mătușii lui.

- Nu ai zis asta. Ai spus că Angie știe cine este tatăl lui Luc. Se întoarce ca să facă scandal? Celeste oftă. Pentru că tu va trebui să te descurci cu toate.

- El nu se... Nu e asta problema, zise Angie, pufnind frustrată. Mamă, este treaba Serei, iar acum, după ce s-a despărțit de Harry, ar trebui să nu ne mai băgăm. Hai să mergem să vezi foișorul, vrei? Harry l-a terminat și este minunat.

- Nu. Celeste părea să se gândească mai bine. Cred că unul dintre voi trebuie să-mi spună ce se întâmplă sau o să o sun pe Seraphina. Poate că așa e cel mai bine. Ceva nu e în regulă, și voi doi mă mințiți. De ce să se despartă Sera de tine din cauza lui Luc?

Situația scăpa de sub control. El auzi soneria, dar o ignoră pentru că totul se prăbușea.

- Mătușă Celeste, eu trebuie să mă ocup de asta. E relația mea în joc și e o chestiune privată între mine și Sera.

- Câți ani are fiul Serei? Întrebă Celeste cu chipul împietrit. Când s-a născut? Vreau data!

Ușa de la bucătărie se deschise larg și intră Anne-marie, urmată de singura persoană pe care el nu voia să o vadă acum.

Seraphina avea o geantă din material pe umăr și gențuța de mijloc cu care o văzuse zilele trecute. Părea foarte obosită, dar hotărâtă.

- Doamnă Beaumont, zise Annemarie. Aveți un oaspete.

Sera părea speriată. Nu se așteptase să fie întâmpinată de o mulțime de ochi.

- Îmi pare rău că vă întrerup. Aveam de gând să las asta cu un bilețel. Nu credeam că mai e cineva acasă, cu excepția lui Harry. Se întoarse către Celeste și inspiră îndelung. Doamnă Beaumont, vreau să îți mulțumesc pentru amabilitatea arătată ieri, dar am decis că e cel mai bine să nu particip la nici un eveniment. O să-mi termin de reparat casa și apoi poate o să discutăm despre prețul corect pentru ea. Cel mai probabil, o să plec din Papillon.

Pleca? El înaintă.

- Sera, trebuie să vorbim.

- Nu, îi întrerupse Celeste. Ea trebuie să-mi spună când s-a născut fiul ei. Vreau adevărul și îl vreau acum! Dacă nu vrea să-mi spună adevărul, o pot face să-mi spună cu ajutorul unui avocat.

Sera scăpă geanta din mână și se albi la față. Se întoarse către el.

- Ce ai făcut?

Tocmai pierduse totul. Asta făcuse.

capitolul 14

Sera își simțea mâinile tremurând. Fața lui Celeste era impenetrabilă, dar ochii ei o priveau apăsător.

- Sera, îmi pare atât de rău, începu Harry, dar ea îl ignoră.

Nu mai conta. Ajunsese aici și era exact așa cum se temuse. Din ziua în care aflase că rămăsese însărcinată se temuse că într-o zi avea să se confrunte cu familia Beaumont. Dacă Wes ar fi venit acasă, probabil s-ar fi folosit de Luc pentru a o convinge să se mărite cu el și apoi ar fi urmat cu totul altă luptă. Odată cu moartea lui,

amânase să se confrunte cu situația și sperase că totul avea să fie bine, dar în sinea ei știuse mereu că trebuia să se confrunte cu asta. Oh, avea sprijinul întregii familii, dar acum era ceva ce trebuia să facă singură.

- Luc este fiul meu. Nu trebuie să-ți spun nimic despre el.

- Luc e nepotul meu? întrebă Celeste dozându-și atent cuvintele, dar Sera învățase deja că uneori un șarpe se comporta impecabil înainte să atace.

- Luc este fiul meu și are numele meu. Eu l-am făcut singură și tot eu îl cresc.

- Doar pentru că tatăl lui a murit, zise Celeste printre dinți. Spune-mi că mă înșel!

Sera simțea o urmă de milă pentru Celeste pentru că se punea în locul ei și își dădea seama că nu ar fi știut ce să facă dacă Luc ar fi pățit ceva. Ar fi fost distrusă. Așa trebuia să se simtă Celeste. Sărmana femeie era plină de durere și de furie, dar Sera nu avea de gând să se scufunde odată cu ea indiferent de cât de mult o înțelegea.

- Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă Wes ar fi trăit, dar știu că Luc este fiul meu și că eu iau deciziile pentru el. Acum, când Harry a luat una dintre aceste decizii pentru mine, cred că ar trebui să vorbim.

Putea să fie calmă și rațională.

- Nu e vina lui Harry, zise Angie.

Poate că nu rostise cuvintele cu voce tare, dar Celeste își dăduse seama că el știa. În tot acest timp, ea și cu Angie reușiseră să păstreze secretul. Harry știa de o zi și deja se aflate totul.

- O să facem mai mult decât să vorbim, ripostă Celeste, ignorând-o complet pe Angie. O să-mi aduci acel copil. Ai avut ani cu el. Mi-ai luat această bucurie. Mi-ai furat ani din viața nepotului meu.

- Și ce ai fi făcut dacă veneam? întrebă Sera, surprinsă de propriul calm.

Timpul pe care îl petrecuse cu Celeste îi arătase că femeia nu era chiar atât de oribilă. Iar Wes o iubise cu adevărat.

- Aș fi făcut ce am de gând să fac și acum. Aș fi sunat un avocat și mi-aș fi cerut drepturile. Celeste îi demonstrase că era în stare să revină cu ușurință la starea ei normală, arogantă și poruncitoare. Ar trebui să pleci din casa mea și să te pregătești pentru că vin după tine, Seraphina. Și să te gândești bine la ce o să faci, pentru că o să-ți urmăresc fiecare mișcare, o să angajez detectivi privați care o să se țină după tine 24 de ore din 24.

Sera își simțea stomacul întorcându-se pe dos. Știa că aveau să fie avocați, dar nu se gândise la detectivi. Aveau să o urmărească și să încerce să găsească lucruri cu care să o denigreze.

- Mătușă Celeste!

Harry se îndreptă către Sera, ca și cum voia să o protejeze. Nu avea cum. El era motivul pentru care ea se găsea în această încurcătură și tot el avea să afle că nu putea să facă nimic pentru a o scăpa. Celeste pur și simplu înainta pe lângă el.

- O să-ți urmărească fiecare pas și o să adune dovezi până când o să pot demonstra că ești o mamă denaturată.

Îl auzi pe Harry suspinând șocat. Sărmanul Harry! Avea să piardă multe în această zi, ei chiar îi părea rău pentru el, dar nu avea cum să-i mai liniștească sufletul.

- Nu sunt. Sunt o mamă bună, răspunse ea, menținându-și poziția. Și te asigur că fiul meu mă iubește. Sunt dispusă să te las să-l cunoști dacă ai de gând să te porți rezonabil, dar, dacă ai impresia vreo clipă că voi ceda ceva ca tu să ai controlul asupra lui, ești nebună.

Celeste rânji malefic, cu ură.

- Poate că ești o mamă bună, dar nu ești în stare să ții un serviciu. Nu ai nici un scop și nici mijloace. Și să nu mă faci să încep să vorbesc despre oamenii care-l înconjoară pe fiul tău. Mama ta e pe jumătate scrântită și toată lumea știe că e practic o criminală. Iar fratele tău mai mic e un pericol public.

- Zep chiar e de treabă, o contrazise Harry. E un băiat bun. Și lui Cal îi place de el. Iar Delphine este o bunică bună și o persoană de treabă.

- Ea nu este genul de persoană care ar trebui să aibă influență asupra nepotului meu, insistă Celeste.

- Și te mai întrebi de ce am păstrat acest secret! Sera clătină din cap. Nu ți-am spus pentru că eram sigură că asta o să se întâmple. Știam că o să vii după Luc și știam ce a simțit Wes pentru tatăl lui.

Celeste flutură din deget, avertizând-o.

- Să nu îndrăznești să spui că ai știut ceva despre Wes! Nu știi nimic despre nici unul dintre noi.

Sera era mult mai calmă decât Celeste, și asta părea să fie în avantajul ei.

- Ba știi. Știi mult mai multe decât crezi, pentru că eu am fost cea care a trebuit să-l asculte pe Wes spunând ore în șir că nu-i putea face niciodată pe plac tatălui său. Am fost prietena lui Wes, uneori singurul lui prieten timp de ani buni. Aproape toată copilăria. Chiar și după ce l-ai trimis la școala privată mă suna mereu. Wes amintea des cât de mult se temea de tatăl lui și că îl pocnea din când în când pentru a-l transforma într-un bărbat adevărat.

- Cum îndrăznești să spui așa ceva? E o minciună nerușinată.

- Atunci e o minciună pe care fiul tău a spus-o, îi răspunse Sera.

Celeste ridică mâna, dar Harry interveni între ele.

- Să nu îndrăznești să o lovești! mârâi Harry. Nici nu știu cine ești acum. Sera, cred ar fi că mai bine să pleci.

Celeste părea să-și recapete controlul.

- Harry, cum poți să-i iei partea? Nu înțelegi ce a adus asupra acestei familii? Ce am pierdut din cauza ei? Ne-a mințit pe toți.

- Nu a mințit-o pe fiica ta. Angie știa, îi zise Harry.

Harry părea gata să dea toate secretele pe față astăzi. Angie se lipise de perete ca și cum ar fi încercat să se ascundă de adevăr. Celeste se întoarse spre fiica ei, dar pur și simplu clătină din cap.

- O să mă ocup de tine mai târziu. Seraphina, ieși din casa mea până ce nu chem șeriful! Data următoare când ne vedem va fi la tribunal. I-ai distrus inima lui Wes. Nu o să te las să-l distrugi și pe fiul lui.

- Știi ce, Celeste, tocmai mi-am dat seama că nu mă tem de tine.

Avusese o revelație. Relația ei cu Harry schimbase ceva profund în interiorul ei. El trecuse prin atât de multe, dar renunțase la dispreț, la amărăciune. Alesese să meargă mai departe. Da, îi dovedise că nu putea să o iubească așa cum avea ea nevoie, dar faptul că ea îl iubise pe el îi arătase că nu era complet distrusă.

- Am fost captivă ani buni. M-am ascuns pentru că nu mai știam cine eram. Poate că nici nu am știut. Poate că mi-am petrecut toată viața lăsându-mă pradă relațiilor pe care le-am avut cu ceilalți. Am fost fiică, soră, prietenă. Pentru Wes am fost un ideal, o evadare. Apoi am fost mamă și subiect de bârfe și glume. Sunt mai mult decât atât. Nu știu exact ce, dar un lucru știu sigur, nu mă mai ascund. Dacă vrei o luptă, o luptă o să-ți ofer.

Se întoarse și porni către ușă.

Ironia era că tocmai Celeste îi arătase că avea tendința de a se comporta ca un șoricel. Trebuia să fie o leoaică acum. Fiul și familia ei aveau nevoie ca ea să fie neînfricată. Avea opțiuni, iar Remy avea dreptate. Nu trebuia să pună capul în pământ și să înghită.

- Sera, nu am știut că o să reacționeze așa.

Harry veni în urma ei, grăbindu-se să o ajungă în timp ce se îndrepta către intrarea principală a casei. Ea se întoarse cu fața la el. Cel puțin erau singuri și îi putea vorbi liber.

- Ți-am spus că așa o să facă.

El se întinse să o atingă, dar apoi se opri și își retrase mâinile.

- Ar fi trebuit să te ascult. Îmi pare rău.

Tot ce își dorea ea acum era să se arunce în brațele lui și să-i reproșeze că erau în situația asta din cauza lui, apoi să-l implore să rezolve lucrurile pentru ea. Făcuse asta toată viața. Dar gata, era timpul să se confrunte cu situațiile de una singură.

- Și mie îmi pare rău. Cred că ne-am fi potrivit.

El stătea în fața ei, cu umerii lui mari și cu acel chip frumos care îi arătau mai mult sufletul decât aspectul. Harry era un om bun și asta se vedea.

- Încă putem fi. Te-aș fi ales pe tine. Întotdeauna te-aș fi ales.

Cuvintele lui erau dulci, dar rescriau istoria.

- Nu. Nu m-ai fi ales. Nu m-ai ales. Crezi că pot să mai am încredere în tine după asta? Știu și de ce ai făcut-o. Știam că o s-o faci. M-am dus la Remy să mă sfătuiască cum aș putea să-i fac față lui Celeste după ce aveai să-i spui. Însă am crezut că o să am mai mult timp.

- A fost o greșeală.

- Iar acum trebuie să mă confrunt cu ea. Ai auzit-o. O să facă tot ce a promis. O să pună detectivi privați pe urmele mele, o să-mi caute fiecare greșeală. La naiba, cred că o să și inventeze câteva! Sunt sigură că poate plăti pentru așa ceva. Trebuie să am o conduită perfectă și asta înseamnă să nu mai ies la întâlniri. Sunt sigură că deja se gândește la o modalitate prin care să te poată folosi ca să mă pună într-o lumină proastă.

- Nu o să accept așa ceva niciodată, îi promise el. De fapt, o să fac ceva ca să-ți arăt că sunt de partea ta.

Căsătorește-te cu mine! Lasă-mă să-l adopt pe Luc! Nu va putea să despartă o familie.

Iată-l din nou pe Căpitanul America, gata să salveze ziua. Se simțea prost că o pusese în această situație și ar fi făcut orice ca să-și îndrepte greșeala. Nu era un sentiment care avea să dureze la nesfârșit.

- Dar, Harry, noi deja suntem o familie. Nu aveam nevoie de un bărbat care să ne completeze. Ar fi fost frumos ca Luc să aibă un tată, dar este înconjurat de oameni care-l iubesc, indiferent ce spune mătușa ta. Cred că te-am iubit, dar acum trebuie să mă concentrez asupra mea. Nu mă pot căsători cu cineva din obligație sau din vină. Familia ta ar trebui deja să știe asta.

Acesta era motivul pentru care nu voise să iasă cu Wes.

- Te iubesc. Asta trebuie să însemne ceva.

Însemna totul pentru ea, dar nu mai avea încredere în el. Ce avea să se întâmple când urma să decidă că mătușa lui avea dreptate? Și cum ar fi putut să creadă că o iubea cu adevărat? Se simțea vinovat, și asta îl apăsa puternic pe un bărbat ca Harry.

- Îmi pare rău. Trebuie să plec. Mă duc să caut un avocat.

Ca să-l păstreze pe fiul ei. Era timpul să-și protejeze familia.

O furie vulcanică pulsa în Celeste. Cum îndrăznise? Cum îndrăznise acea târfă mică să-l țină pe nepotul ei departe de ea? Cum îndrăznise să-i fure și ultima bucată din Wesley? Dumnezeuule, oare ce-i mai ascunsese?

- Mamă? O auzi pe fiica ei prin valurile de furie. Fiica ei. Angela. Își aminti cum obișnuia să o țină în brațe și să o legene. Cum obișnuia să ridice căpșorul și să se uite la ea ca și cum era cel mai important lucru din lume. Fiica ei știuse.

- De ce?

Nu se putea uita la ea. Trebuia să-și recapete controlul. Se pierduse cu firea când Sera stătuse în fața ei, spunând acele minciuni. Simțise nevoia să o pocnească, să-și manifeste furia și fizic. Sera se apăraseră și, dacă nu se înșela, citise o urmă de milă în privirea ei. Da, asta intenționase să șteargă.

- E complicat, îi răspunse Angie.

Celeste se întoarse și o privi fix pe fata ei. Era albă ca varul. Măcar se simțea vinovată pentru ce făcuse.

- Nu mă interesează cât de complicat e. Ai mințit. Ai trădat această familie și vreau să pleci.

Angie făcu ochii mari.

- Cum?

- M-ai auzit.

Nu-i mai păsa. Era timpul să scoată din nou la suprafață amorțeala cu care era atât de obișnuită. Problema era că fațada se fisurase pe ici, pe colo. Găsise un loc în care nu trebuia să simtă, iar asta o salvase. Moartea lui Wes o dăărâmasese și abia de curând începuse să-și revină. Se crezuse în siguranță, dar nu era.

- Ai un logodnic. Poți să te duci la el, dar ar trebui să-i spui că nu o să mai vezi un sfanț de la mine. Și cu siguranță să nu te mai aștepți să plătesc pentru nuntă. Nu după ce ai făcut.

Ușa se deschise, iar Harry intră.

- Cum ai putut să faci asta? întrebă Harry. Cum ai putut să-i spui Serei că o să-i iei copilul? A fost oribil. Știi ce i-ai făcut?

- Nu-i pasă, îi răspunse Angie obosită. A găsit o bucată din Wes. Nici unul dintre noi nu mai contează acum. Ar trebui să știi că tocmai m-a dezmoștenit și că m-a dat afară din casă. Sunt sigură că o să pună repede mâna pe Luc și apoi o să-l aducă aici ca să aibă un copil pe care să-l poată adora. Oh, și nunta mea nu mai are loc!

- M-ai trădat. Ai trădat toată familia. Celeste o acuză înainte de a se întoarce la nepotul ei. Și tu... Pe tine

te-am primit cu brațele deschise. Te-am tratat ca pe un membru al familiei și cu asta m-am ales?

El doar clătină din cap.

- Dacă așa te porți cu familia ta, atunci nu vreau să am de-a face cu ea. Mereu m-am întrebat de ce nu ne-ai adus aici ca să te întâlnim. Mama a crezut că ți-e rușine cu noi. Dar acum știu adevărul. Îți era rușine de tine. Sau ar trebui să-ți fie. Cât de mândri trebuie să fi fost părinții tăi de tine! Ai bani, mătușă Celeste, dar ți-ai vândut sufletul pentru ei. Angie, te ajut să împachetezi ce ai nevoie. Nici eu nu rămân aici. Nu aş vrea să stric aspectul impecabil al casei.

- Al casei goale, adăugă Angie. Și ar cam trebui să știe că, dacă Sera are nevoie de martori, sunt acolo pentru ea. O să mă așez la bară și o să explic de ce eu cred că este mai bine pentru Luc să nu calce niciodată în această casă.

- Cum poți să zici așa ceva? După tot ce am făcut pentru tine?

Era incredibil. Nu și-ar fi imaginat așa ceva niciodată. Angie își dădu ochii peste cap, dar avea lacrimi în ei.

- Ce ai făcut, mamă? Ai fost mult prea ocupată cu Wes ca să-ți mai bați capul și cu noi.

- Wes avea mai mare nevoie de mine decât voi. A fost bolnav.

Oare de ce nu-și mai amintea nimeni că aproape îl pierduseră? Da, îi oferise mai multă atenție lui Wesley, dar el avusese nevoie de ea mai mult decât restul. Fusesse atât de fragil! Ea îl păzise la pat și se rugase ca Dumnezeu să-i salveze viața băiețelului ei. Apoi, ani la rândul trăise cu spaima și umbra morții, așteptându-se să o vadă sărind din orice colț. Acea teamă se lipise de ochii ei și îi întunecase mintea.

- Iar după ce și-a revenit, tu nu ți-ai mai revenit niciodată. Nu ai uitat niciodată că ai fost atât de aproape să-l

pierzi. Înțeleg asta. Doar că mi-ar fi plăcut să-ți pese că eu eram vie, comentă Angie.

- Așa că l-ai ținut departe de mine pe fiul lui Wes numai pentru că voiai atenție?

Angie trase aer în piept înainte de a-i răspunde.

- Nu, l-am ținut departe de tata. Când Sera a venit la mine și mi-a zis că voia să-ți spună că este însărcinată și că Wes e tatăl copilului, i-am zis să nu o facă. I-am spus asta pentru că Wes nu ar fi vrut ca fiul lui să fie crescut în preajma tatei.

- Știu că Ralph a fost foarte dur cu tine. Nu era idi-oată. Știa foarte bine cât de necruțător putea fi soțul ei. Am încercat să intervin când am putut, dar deseori nu-l puteam convinge. Dacă aș fi divorțat, nu am fi avut nimic. Iar soacra mea s-ar fi asigurat să nu primesc custodia voastră. Nu v-aș mai fi văzut vreodată.

- Cred că tocmai te-am auzit amenințând-o pe Sera cu același lucru. Harry o privea ca și cum nu putea să mai suporte să fie în aceeași încăpere cu ea. Se vede că soacra ta te-a învățat multe.

Ea își simți trupul încordându-se și strânse pumnii.

- Nu sunt ca ea. Ea era un monstru.

- După cum văd eu, ai gheare și colți pentru asta. La revedere, mătușă Celeste!

Harry se întoarse și ieși.

Angela o privi câteva momente.

- Dacă te întrebi de ce nu ți-am spus după ce a murit tata, află că a fost o combinație de frică și dorință. Teamă că o să te porți exact cum ai făcut-o. Dorință pentru că era prima dată când mă vedeai. Pentru prima dată în viața mea, mama era acolo pentru mine și am iubit acest sentiment. Chiar și când îmi detestai hainele, pantofii și postura, am crezut că mă iubești. M-am înșelat. La revedere, mamă. O să plec cu Harry, dat fiind că nu am propria mașină. Și poți să păstrezi toate

hainele. Cred că e timpul să încep să mă îmbrac cum îmi place mie.

Poate că Celeste se grăbise un pic. Cuvintele fiicei ei o sfâșiau. Nu intenționase niciodată să o facă pe Angela să se simtă neglijată. Doar că Wes avusese nevoie de atât de multe. Angie i se păruse mereu foarte puternică. Cal era superb și mereu pe drumul bun. Wes avusese o min-te strălucitoare, dar corpul lui aproape că îl trădase. Ea fusese nevoită să fie vigilentă pentru că el era cel care trebuia să conducă compania și astfel familia către viitor.

Dar asta nu însemna că nu-i iubea pe ceilalți copii.

Ei greșeau, iar ea avea dreptate. Ei aveau să înțeleagă asta. Trebuiau să o facă.

Auzi ușa închizându-se și rămase singură în casa magnifică pentru care renunțase la orice altceva.

capitolul 15

Harry cercetă camera ponosită de hotel și suspină. Acum o săptămână și ceva împărțise o cameră asemănătoare cu Sera. Și atunci știuse că locul era patetic și dărăpănat, dar cumva ea îl făcuse să pară primitiv. Atunci o ținuse în brațe toată noaptea și se simțise acasă.

Însă fără ea acest loc era complet diferit. Fără ea, totul părea lipsit de viață și plictisitor.

Dar cel puțin recepționarul nu se strâmbase când întrebase dacă putea să stea și câinele lui cu el. Bărbatul îi ceruse însă o garanție pentru animal, îi înmânase cheia de la camera 4 și îl trimisese să-și vadă de ale lui.

Shep îl privea cu ochii mari, acuzatori, ca și cum știa că se întâmplase ceva în lumea lui și știa cine era de vină.

– Îmi pare rău.

Acum îi cerea iertare și câinelui. Cuvintele acelea nu păreau să însemne prea mult. Și era posibil să fie nevoit

să le repete toată viața. Spera din tot sufletul că avea cui să i le zică.

Își verifică telefonul pentru a mia oară în ultimele ore. Nimic. Ea nu-i răspunsese la SMS-uri sau la mesajele vocale. Dacă nu-i oferea măcar un pic de spațiu, putea să ceară un ordin de restricție împotriva lui. O mai sună o dată, promițându-și că avea să fie ultima oară.

- Hei, Sera! Știu că nu vrei să vorbești cu mine acum, dar vreau să știi că sunt aici. Vreau să știi că o să te ajut cum pot, chiar dacă asta înseamnă să te las în pace o perioadă. O să fac și asta. Voiam doar să știi că o să am grijă să am telefonul încărcat dacă ai nevoie de mine. Trase aer în piept pentru că acestea puteau la fel de bine să fie ultimele cuvinte pe care i le spunea. Te iubesc, Seraphina!

Închise apelul și se așeză pe pat, complet zdruncinat și fără să știe ce să facă de acum.

Auzi un ciocănit la ușă și o deschise, rugându-se să fie Sera, mai ales că într-unul dintre multele lui mesaje îi explicase clar unde era în cazul în care ea voia să-i vorbească.

Însă era Angie, care se ținuse de cuvânt și urcase în camera ei doar pentru a lua geanta pe care nu apucase să o desfacă din călătoria ei cu fetele. Lăsase totul în urmă, în afară de acea geantă și laptop. Încă era îmbrăcată cu pantalonii și bluza pe care le purtase mai devreme, arătând ca femeia tânără și bogată care era... care fusese. Părea complet decupată din alt film în acel spațiu, cu excepția unui bax de bere pe care-l ținea în mână. Berea era din aceea ieftină și cel mai probabil o luase de la magazinul alimentar de dincolo de stradă.

- Bună, vere. Ai chef să-ți îneci amarul cu mine? Am găsit un loc numai bun pentru noi lângă piscină.

- Angie, piscina aia e verde, îi zise el.

Ea ridică din umeri și porni către piscina mică și murdară din mijlocul parcării de beton.

- Se spune că, atunci când ultimele raze ale soarelui lovesc luciul apei fix unde trebuie seamănă un pic cu aurora boreală din Louisiana de Sud. Nu cred că oamenii care locuiesc pe aici știu exact ce e o auroră.

El o urmă pentru că se vedea cu ochiul liber că nici ea nu era în cea mai bună dispoziție pentru a lua decizii. După trei beri, era posibil să o scoată din piscină, dar pentru asta avea nevoie de un costum special pentru dezastre ecologice.

Orașul acesta chiar avea nevoie de un B&B drăguț.

Angie se așază pe scaunul șubred de lângă piscină și desfăcu o bere pe care i-o întinse. El o luă pentru că simțea că avea nevoie de una și pentru că, indiferent cât de supărat era, nu o putea lăsa singură pe verișoara lui. Ea pierduse tot.

El pierduse tot.

- De ce nu te-ai luptat mai tare? îl întrebă Angie. Practic, nu i-ai spus nimic de bunăvoie mamei mele. Ea ne-a auzit vorbind și a făcut o presupunere. Nu ai vrut să se întâmple.

Se gândise încontinuu la asta și ajunsese la o singură concluzie.

- Nu contează dacă am vrut sau nu să se întâmple. Nu contează că am crezut că mătușa Celeste nu era acasă. Eu am ales să te urmez în casă și să continui cearta. A fost vina mea. Dacă m-aș fi potolit, nu ar fi aflat.

Angie suspină.

- Sau poate că nu s-ar fi întâmplat dacă eu ți-aș fi răspuns în loc să fug. Cred că nu mai contează acum.

- L-ai sunat pe Austin? întrebă Harry după ce ea tăcu. Nu trebuie să stai aici. Te duc eu cu mașină până în New Orleans. Așa măcar o să am ceva de făcut.

Angie clătină din cap.

- Nu, nu vreau să-l deranjez. A ieșit pentru o seară cu băieții, cum se spune, cu niște prieteni. Nu vreau să-i arunc bomba asta când el poate că se distrează. Vreau

să-l las să aibă încă o noapte înainte să-și dea seama cât de nebună e familia mea.

- Te temi că o să fie supărat?

Până la urmă, Austin credea că se căsătorește cu o femeie cu o familie puternică în spate și că avea acces la banii Beaumont. Părea un tip de treabă, dar aparențele puteau fi înșelătoare.

- În legătură cu banii? Nu. Va trebui să facem niște modificări în planurile noastre, dar el chiar mă iubește. O să fie supărat pe mama. Și, sincer, nu știu ce o să creadă despre faptul că am păstrat acel secret.

- Nu i-ai spus?

- Nu. Nu am spus nimănui.

Shep își făcu apariția pe marginea apei, mirosi ceva și apoi o luă la sănătoasa ca și cum ceva avea să iasă de acolo și să-l muște. Creatura din laguna infectă. Se gândise să-i spună Serei ce minunat ar fi fost să facă o piscină la conacul Guidry. Dacă avea să păstreze casa și să o conducă ca pe un B&B. Găsise un loc perfect pentru a amplasa o piscină și pentru a face o bucătărie exterioară.

- Îmi pare rău, îi zise Angie.

- Că ai mințit-o pe mama ta? Își schimbase complet opinia, iar acum era foarte recunoscător că nu se întâmplase când Sera era însărcinată. Acum mă bucur că ai ținut secretul. Sera m-a avertizat că așa o să se întâmple, dar eu am refuzat să o cred.

- Nu, nu-mi pare rău că am mințit. Eu chiar cred că în acel moment am făcut ce era mai bine. Chiar cred că, dacă ea le-ar fi spus atunci că era însărcinată, ar fi fost o tragedie. Nu, voiam să spun că îmi pare rău că te-am mințit și că totul s-a terminat așa. Am fost foarte surprinsă că Sera a acceptat să iasă cu tine. A fost atât de precaută! Trebuie să fi ținut foarte mult la tine.

El simțise chimia dintre ei ca fiind ceva mai mult decât grijă. El simțise dragoste.

- Mama ta chiar o să facă asta? O s-o atace pe Sera?

- Presupun că da, zise Angie după ce sorbi o gură mare de bere. Trebuie să înțelegi că Wesley a fost principala ei preocupare în viața asta. Apoi s-a dovedit a fi cel mai deștept dintre noi, iar tata a decis să-i lase cheile regatului pentru că Cal nu era suficient de serios, iar eu mă născusem cu ovare. Și cred că aveai dreptate. L-ai spus că nu a fost apropiată de sora ei pentru că rudele ei din Texas erau sărace și că o puteau face de rușine, dar cred că ei îi era rușine de ceea ce devenise. Se plânge că a pierdut câțiva ani din viața lui Luc. Eu i-am văzut pe mătușa mea și pe unchiul meu o singură dată. O dată. Nu e uimitor că lucrurile care ne supără cel mai mult sunt și lucrurile pe care ni le facem singuri? Ne-am născut foarte ipocriți în această familie.

- Deci Sera a vrut să le spună?

El încerca să se pună în locul ei. Atunci era mai tânără, singură și speriată.

- Nu și-a dat seama cât de rău avea să fie. Wes îi povestise cum ne trata tata pe toți. Pe mine nu m-a lovit niciodată, dar îi mai pocnea pe Cal și pe Wes când îl iritau sau credea că trebuie să devină mai duri. Nu i-am zis mamei niciodată.

- De ce?

- Ce ar fi putut să facă? Întrebă Angie pe un ton foarte trist. Asta e partea tristă. Îi înțeleg poziția. Avea dreptate în privința unui lucru. Tata nu i-ai fi permis niciodată să aibă custodia noastră, iar mama nu avea încredere în nimeni în acea perioadă. Armie e un șerif foarte bun, dar e venit abia de câțiva ani. Șeriful dinaintea lui i-ar fi spus mamei că era o problemă de familie și că trebuia să se descurce singură. O înțeleg. Mai știu că ar fi trebuit să-i spun după ce a murit tata, dar nu am făcut-o. Nu am făcut-o pentru că știam ce avea să se întâmple. Și dacă sunt cinstită, am fost foarte egoistă.

- Ai vrut atenția ei.

Nu era o întrebare. Tot ce învățase despre familia lui în ultimele săptămâni îi arătase cât de înfometată era Angie după atenție și aprobare. El credea că și Cal avea problema asta. Să fii un Beaumont nu era așa de simplu pe cât părea.

- Așa cum i-am spus și ei, m-am bucurat să o am pentru mine. Știu că mă iubește. Sincer, știu că această tărașenie cu dezmoștenirea nu o să dureze așa de mult. Mama ne îndepărtează când e foarte furioasă. Așa a fost învățată să facă. Și pentru că nu a învățat cum să-și verse furia, din când în când explodează. Asta e ce ai văzut astăzi.

- Crezi că o să te ierte repede? Nu-i plăcea deloc că se certaseră. Cred că întrebarea potrivită este dacă tu o poți ierta.

- Nu cred că o să numească asta iertare. O să se trezească mâine, o să-și dea seama ce a făcut și apoi o să mă sune. O să-mi spună că o să lase nunta să continue, pentru că altfel o să iște un mare scandal. Și toată lumea știe că nu-i place să fie în centrul atenției cu astfel de zvonuri. Angie suspină. Înțeleg și asta. Îmi aduc aminte cum o auzeam pe bunica spunându-mi că trebuie să fiu exemplară dat fiind că jumătate din ADN-ul meu nu e bun de nimic. Obişnuia să critice tot ce făcea mama. Așa că are motivele ei.

- Nu are nici un motiv pentru a o amenința pe Sera așa.

El nu avea să asculte nici un fel de scuză. Angie întinse mâna și îl atinse.

- Știu.

Brusc, se auzi zgomotul unei mașini parcând într-unul dintre locurile de lângă motel. Recunoscui Mercedesul vărului său, deși Cal nu coborî singur din mașină. Zep Guidry, care era cu el, îl privi țintă pe Harry de îndată ce trânti portiera mașinii.

- Angie, ce mi-a zis Zep e adevărat? Am primit un telefon de la Quaid Havery, care mi-a cerut să vorbesc

cu mama. Cal încă era în costum, ca și cum condusesese direct de la New Orleans. Și-a pierdut mințile? Ar trebui să chem un doctor? Quaid a zis că o dă în judecată pe Sera pentru custodia lui Luc și că tu nu mai ai ce căuta în casa ei. M-am oprit la Sera să vorbesc cu ea, dar m-am pricopsit cu el în schimb. Zep zice că e adevărat. Luc este fiul lui Wes.

Angie îi oferi o bere.

- Da, e adevărat, și da, e adevărat că eu știam și am păstrat secretul. Chiar și față de tine. Se întoarse către Zep. Sera e bine?

Zep își puse mâinile în șolduri, părând foarte agresiv.

- Plânge încontinuu.

Harry își simți stomacul strângându-i-se.

- Aș vrea să vorbesc cu ea.

Zep clătină din cap.

- Vorbește cu mătușa ta! Convinge-o naibii să renunțe! Atât poți să faci pentru Sera acum. M-am gândit să-l bat pe Cal când m-a sunat. E mult mai mic decât tine și sincer cam fragil pe la mijloc.

- Hei, începu Cal, dar Zep îl ignoră. Dar acum cred că o să fac ce ar fi trebuit să fac de la început și să-ți dau bătaia pe care o meriți.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Zep era pus pe harță.

- La naiba, omule!

- Să nu crezi că nu pot. Am avut multe lupte prin baruri. Zep ținea pumnii strânși și dinții încleștați. Poate că sunt mai mic decât tine, dar nu o să joc corect și dacă pot să-ți dau una în piciorul ăla prost și să-ți scot proteza, o s-o fac și apoi o să te bat cu ea.

Zep nu înțelegea nici cum funcționa un C-Leg și nici cum era Harry. Privi în jos, ca și cum ar fi vrut să se asigure că Shep nu avea să-l apere. Nu. Shep era pe burta, cu ochii închiși, ca și cum i-ar fi zis că tura asta e pe cont propriu.

- Nu am de gând să mă bat cu tine. E ultimul lucru de care are Sera nevoie. O iubesc pe sora ta. Aș face orice să o ajut.

- Atunci de ce ai trădat-o așa? întrebă Zep.

- Nu am vrut. Nu am vrut să-i spun mătușii nimic.

Dar intrase în casă și pusese acea întrebare. Nu se gândise că Celeste era acasă, dar era vina lui și, implicit, responsabilitatea lui.

- El a aflat că eu știam. Angie se lăsă pe spate în scaun. Sera nu-i spusese asta. Și nici nu știa că mama era acasă. A fost o situație ciudată. Apoi a apărut Sera, iar mama a explodat. Eu am fost dezmoștenită și nunta mea va avea loc aici. La Motelul No Tell. Oare nu-i pot schimba numele? O să arate foarte rău pe invitații. Ridică privirea către Harry. Vezi ce ziceam? În minutul în care o să-i spun mamei că am mutat nunta aici, o să cedeze.

- Nu o să te căsătorești aici, zise apăsător Cal. Nu știi exact ce s-a întâmplat, dar trebuie doar să decid dacă las asta să se întâmple. Ea va încerca să treacă peste asta fără a recunoaște vreodată care e problema.

- Da, sună cunoscut. O să se dea pe brazdă. Nu înțelege de ce ai făcut-o. Cal se așeză lângă sora lui. Eu înțeleg și aș fi făcut exact același lucru. Nu l-aș fi lăsat pe tatăl nostru să mai crească un copil. Pot să repar asta.

- Tu nici nu ar trebui să încerci. E prea devreme. Dacă te duci să vorbești cu ea în noaptea asta, o să fii următorul scos pe fâraș.

Angie zâmbi vag.

Harry înaintă către Zep. Dacă avea să-i dea una, Harry nu avea de gând să se ferească.

- Sunt serios. Nu am vrut să o rănesc. O iubesc. M-am oferit să mă căsătoresc cu ea.

- Excelent. Putem să facem o nuntă dublă aici și să împărțim costurile, anunță Angie.

El o ignoră.

- Aș face orice pentru a repara asta acum.

Zep părea să se calmeze.

- Deci ești doar prost? Nu ai ales să fii de partea familiei tale bogate în loc să o susții pe sora mea?

- Mi-am părăsit familia bogată. Nu am căutat niciodată să fac bani de pe urma relațiilor, îi explică el.

- E foarte serios în privința asta, interveni și Cal. Mama i-a oferit o slujbă foarte confortabilă în companie, iar el a refuzat-o.

De parcă și-ar fi dorit vreodată să fie la birou toată ziua. Nu putea suporta acest gând. El voia să fie undeva lucrând la ceva care să-i placă. Precum casa Serei. Precum casa unei familii cu femeia pe care o iubea.

- Ce pot să fac?

Zep suspină și clătină din cap.

- Nu știu. E atât de supărată și se teme atât de mult de lipsa banilor! Dacă Celeste și-a luat deja avocat, trebuie să-i găsim unul și Serei. Tot ce are Remy a băgat în restaurant. Mama are casa în care trăim. Valorează ceva. Iar eu am câteva mii salvate, dar nu o să ne ajungă mult. O să văd ce pot să obțin pe camioneta mea.

- Nu trebuie să-ți vinzi camioneta. Cal îl privi pe prietenul lui. O să rezolv eu asta.

- Nu pot să aștept, îi răspunse Zep. Nu putem să lăsăm lucrurile la voia întâmplării și să riscăm ca toate să se întâmple pe dos. Mama ta are foarte multe conexiuni în comunitate. Cunoaște judecători. Noi știm oameni care vând creveți. Cine crezi că o să iasă învingător dintr-o asemenea dispută? Nu, avem nevoie de un avocat, de unul bun.

- Deci acum are nevoie de bani, nu?

Harry nu știa nici un avocat. Fiecare cuvânt ce ieșea din gura lui Zep îi întorcea stomacul pe dos. Sera era îngrozită că putea să-și piardă copilul, iar el stătea în parcare a unui motel, bând bere și fiind total inutil.

- Am crezut că de curând a intrat în posesia unor bani, zise Angie. Și sunt de acord cu Cal. Nu cred că mama își va schimba părerea cu privire la copil.

Zep înaintă către piscină, privind apa ca și cum acolo se aflau răspunsuri nespuse.

- Sera nu poate folosi banii pe care i-a lăsat Irene și nu poate vinde casa până ce nu o termină de reparat. E trecut tot în testament. Dacă nu urmează regulile, o să piardă tot. E între ciocan și nicovală.

Trebuia ca el să poată să facă ceva. Sera se mișca mai greu cu renovarea pentru că încerca să facă singură cât mai multe. Totul avea să meargă mai repede dacă angaja muncitori. Sau dacă îi folosea pe unii care îi erau deja datori bărbatului care o iubea.

- Nu o să mai aibă nevoie de nimic pentru că o să vorbesc cu mama, îi promise Cal. Trebuie să mă întorc la mine la apartament în New Orleans. Trebuie să iau ceva, dar o să rezolv asta, promit!

- Ce ai putea aduce care să poată rezolva această situație? întrebă Angie.

- Nu ești singura care are secrete, surioară! Cal scoase cheile din buzunar. Haide, Zep! O să te duc înapoi acasă.

El îi urmări pe Cal și pe Zep plecând și apoi își concentră atenția asupra telefonului. Avea alte lucruri de făcut.

Celeste ridică privirea și își dădu seama că trecuse de mult ora ei obișnuită de culcare. Nu că ar fi putut să doarmă. Casa era mult prea tăcută.

Unde era fiica ei? Oare îl sunase pe logodnicul ei? Oare Austin venise să o ia?

Acționase mult prea impulsiv. Dacă ce-i spusese era adevărat, poate că Angie chiar se temuse că Ralph avea să-i facă rău copilului. Dar de ce nu-i spusese? Oare propria fiică o credea o mamă atât de oribilă, încât merita să nu-l cunoască pe nepotul ei?

Luc. Ea nu i-ar fi dat acest nume. Cei din familia Beaumont aveau un număr limitat de nume considerate acceptabile.

Era drăguț. Oare Wes ce ar fi vrut? Wesley probabil ar fi făcut orice i-ar fi cerut Seraphina. Fetiță prostuță!

Dar nu era avară. Nu. Nu se putea consola nici măcar cu asta. Sera nu se folosisese de acest avantaj pentru a-l face pe Wes să se însoare cu ea.

Oare ce se întâmplase între ei? Ce se întâmplase atât de rău între ei încât Wes simțise nevoia de a fugi la capătul lumii doar ca să pună distanță între el și Sera Guidry?

Nici nu conta. Nimic nu mai conta în afara faptului că trebuia să se asigure că Luc Beaumont avea tot ce merita și că nu avea să crească într-o familie al cărei singur venit sigur provenea dintr-un bar.

Auzi alarma sunând și apoi pe cineva dezactivând-o. Se ridică pentru că era târziu și nu mai aștepta pe nimeni. Oare Angie se întorsese ca să-i implore iertarea? Oare își dăduse seama că lumea era un loc crud? Dacă da, atunci aveau să vorbească precum niște adulți. Se gândise un pic mai bine și, dacă anula nunta, s-ar fi iscat un scandal teribil, iar asta nu avea să fie bine pentru nimeni. Avea să plătească pentru nuntă și totul putea să continue conform planului. Aveau multe de rezolvat, Angie era fata ei. Acum nu mai puteau anula nunta.

Poate că Harry avea totuși să vină, iar ea urma să vorbească din nou cu el.

- Bună, mamă. Cal își făcu apariția, aruncându-și jacheta pe marginea canapelei. La ora asta credeam că ești pusă pe complotat.

Bineînțeles că și Cal era supărat pe ea. Îi spusese asta clar și răspicat, mai devreme, la telefon. Credea că își pierduse complet mințile.

- Dacă ai venit să mă convingi să mă răzgândesc, îți pierzi timpul. Se întoarse cu spatele la el și cu fața

către foc, privind flăcările. La fiecare Crăciun obișnuiau să facă focul – chiar și când era cald afară –, apoi începeau să-și desfacă cadourile. După ce Ralph și soacra ei se duceau la culcare, ea se furișa la parter pentru a le da copiilor ei bomboane, căci în familia Beaumont nimeni nu avea voie să mănânce dulciuri.

– Nu am venit să te conving. Nu pot face asta. Dar cred că el poate.

Înaintă până ce ajunse în fața ei, întinzându-i o bucată de hârtie. Celeste o privi.

– Ce e asta, Cal?

– E ultima scrisoare pe care am primit-o de la Wes. Cred că a ajuns la mine la vreo trei săptămâni după moartea lui.

Emoțiile amenințau să o copleșească, iar ea își dădu seama că era ceva mult mai rău decât furia. Durerea. O durere fără margini, apăsătoare, sfâșietoare.

– Ți-a scris ție?

Nu-i scrisese ei. Nu-i trimisese nici un cuvânt în lunile dinaintea morții lui. O ținuse în întuneric.

Cal păru să înțeleagă că ea nu avea să ia scrisoarea de la el. Făcu un pas în spate și se prăbuși pe scaunul din fața ei. Acele scaune trebuiau să fie pentru domnul și doamna casei. În loc de asta, timp de ani buni, soacra ei șezuse lângă Ralph.

Oare ce i-ar fi făcut Seraphinei dacă Wes ar fi insistat să se însoare cu ea? Era foarte sigură că Sera ar fi avut o problemă cu scaunele.

– Ne-am apropiat când a plecat la facultate, recunosc Cal. Cred că i-a plăcut mult sentimentul de libertate, de a fi departe de Papillon, deși îi era dor de multe lucruri de aici.

– Sera. Tu le-ai înțeles relația? Eu am trecut printr-o mie de scenarii în cap. De ce l-ar alege pe Harry și nu pe Wes? Știu că Harry este foarte arătos, dar nici Wes nu era chiar de lepădat.

- Tu vezi căsătoria ca pe ceva foarte diferit de restul lumii. Sau cel puțin față de restul lumii de aici. Te-ai căsătorit cu tata pentru că îți putea oferi o viață mai bună. Sera a vrut să-și clădească viața alături de persoana iubită. Ea vedea în iubire fundamentul vieții și, implicit, scopul ei. Fundamentul tău erau banii.

- Tu nu ai nici cea mai mică idee ce înseamnă să fii înfometat. Nu simțea nevoia să fie judecată de fiul ei. Ai primit o mașină nouă-nouță la aniversarea de 16 ani. Mama a mers cu autobuzul în fiecare zi, iar tata a lucrat și a reparat mașini pe care nu și le-a permis niciodată. Asta când a putut lucra. Nu știi ce înseamnă să nu ai bani pentru medicamente, să întrebi dacă o să ai un acoperiș deasupra capului. Asta a fost copilăria mea. Tu crezi că a ta a fost brutală.

- Nu te judecam, mamă. Chiar nu o fac. Nu am fost în locul tău și nu am trăit ce ai trăit tu, dar nici tu nu înțelegi cum e să fii în locul Serei.

Asta era ironia.

- Nu știu ce să zic. Amândouă am rămas însărcinate cu bărbați din familia Beaumont fără să fim căsătorite.

Cal aproape că rânji.

- Toată lumea știa că nu eram chiar un prematur. Cântăream peste patru kilograme. Zâmbetul lui Cal pieri. Știu că ți-a fost greu. A trebuit să iei decizii gândindu-te la cum ai crescut tu, în funcție de valorile tale.

- Știu că nu crezi, dar eu țineam la tine. Țineam la tine și la sora ta.

Cal tăcu preț de câteva momente.

- Da, știu.

Dar tot nu o credea.

- Cal, eu te iubesc.

- Știu asta. Știu că Wes era bolnav și chiar și atunci când el era bine tu tot te așteptai ca totul să se ducă

naibii. Nu pot să zic că înțeleg ce înseamnă să trăiești cu spaima că poți să pierzi un copil, dar sunt sigură că e exact ce simte Seraphina acum.

– Să nu îndrăznești să ne compari! Fratele tău a avut cancer. Un gând teribil îi trecu prin minte. Se ridică în picioare. Oare l-a consultat cineva pe Luc? Poate că Luc a moștenit boala.

– Sera știe. A știut mereu că Wes a avut cancer în copilărie. Angie era în pragul ușii. Se schimbase în blugi și își prinsese părul. Se demachiasse, ca și cum se pregătise pentru somn, dar apoi decisese să vină acolo. Când a venit la mine, am avut grijă să-i spun că doctorul lui Luc trebuia să știe de istoricul medical al lui Wes. E perfect normal, iar ea știe exact ce să verifice.

Celeste simțea că putea respira din nou.

– Mă bucur să aud asta.

– Mamă, cred că ar trebui să citești această scrisoare, zise Cal.

– Ce ai vorbit tu cu fratele tău e între tine și el.

Ea nu voia să afle ce ar fi putut să spună Wes despre ea.

– Să știi că nu a plecat din cauza Serei, continuă Cal. A plecat pentru că tata i-a spus că era o dezamăgire pentru toată familia. Tata i-a băgat în cap că Sera nu-l putea iubi pentru că nu era un bărbat adevărat. Tatei îi plăcea să ne înverșuneze unul împotriva celuilalt.

– Eu v-am spus să nu-l lăsați să facă asta. Ea mereu se furișă când Ralph nu era atent și încerca să îndrepte lucrurile.

– Lucrurile nu funcționează așa mereu, zise Angie, așezându-se pe canapea. E foarte greu să nu pui la suflet. Citește scrisoarea, mamă! Citește-o! Eu mă bucur că am făcut-o. Wes a murit și nu a fost vina ta. Nu a fost nici vina lui. Nici vina Serei. A murit pentru că viața nu e dreaptă. Poate că a murit pentru că a învățat tot ce se putea de aici și era timpul să meargă mai departe.

Dar știu sigur că nu ar fi vrut să ne vadă așa de dezbinați. Te iubesc, dar e timpul să mergem mai departe. Nu să-l uităm pe Wes. Nu trebuie să uităm niciodată dragostea pe care i-am purtat-o, dar tu trebuie să renunți la teama și vinovația ta. Eu am nevoie de asta pentru că vreau ca tu să fii parte din viețile noastre. Vreau ca într-o zi copiii mei să-și cunoască bunica foarte hotărâtă, inteligentă și iritantă. Și nu pot să fac asta dacă o s-o obligi pe mama copilului lui Wes să treacă printr-un calvar doar pentru că ai nevoie de vinovați, doar pentru că vrei să dai vina pe cineva.

– Ea ar fi trebuit să...

Ce să facă? Să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, așa cum făcuse Celeste? Luă scrisoarea de la Cal. Le datora copiilor ei care erau încă în viață să facă așa cum o rugaseră.

Dragă Cal,

M-am instalat aici și, spre surprinderea mea, nu e chiar atât de rău. Îmi place aici. Nu e chiar în Afganistan. E foarte cald și deja am avut o întâlnire dubioasă cu un șarpe la toaleta de afară, care o să-mi rămână în minte pentru totdeauna, dar e și o pace la care nu mă așteptam. Ca și cum fac ceva bun pentru prima dată în viața mea. Știu că mama a înnebunit de îngrijorare, dar cred că abia acum ajung să mă cunosc pe mine, cel adevărat, fără toate porcăriile care vin odată cu statutul de Beaumont, așa cum am mai vorbit. E frumos să poți construi ceva de la un capăt la altul. Nimănui nu-i pasă aici de familia mea. Nu le pasă nici de averea mea și nici de arborele meu genealogic. Tot ce-i interesează e să-mi fac treaba și să am grijă de prietenii mei. Știu că toată lumea se așteaptă ca eu să mă răzgândesc și să-l las pe tata să mă scoată de aici, dar am de gând să rămân.

Am cunoscut pe cineva. O tipă care e translator. O cheamă Mila. Am ieșit cu ea doar de câteva ori în ultimele săptămâni, dar știu în inima mea că ea este aleasa. Vreau să o aduc acasă când voi reuși, în final, să primesc o permisie. O să vedem. S-ar putea să fie cam dificil.

Dar asta mă duce cu gândul la ceva ce vreau să te rog să faci pentru mine. Să ai grijă de Sera. Am făcut ceva foarte rău și care nu mai poate fi luat înapoi sau iertat. A venit să mă vadă, iar lucrurile au luat o turnură deloc frumoasă. Pentru foarte mult timp, ea a fost un soi de evadare pentru mine, iar eu nu am tratat-o așa cum merita și acum vreau să mă asigur că e bine. Să-i spui că înțeleg. Să o rogi să mă ierte. Am speriat-o foarte tare ultima dată când ne-am văzut. De asta nici nu i-am scris. Am pierdut acest drept, dar să-i spui că mi-ar plăcea mult să mai primesc vești de la ea.

Să-i spui că țin mult la ea și că a fost o prietenă foarte bună cu mine.

Spune-i mamei să nu se îngrijoreze. Știu că e foarte supărată că am plecat, dar o să vadă. Sunt fericit.

Sunt liber.

Spune-i că poate e timpul ca și ea să fie liberă. Cred că ar trebui să divorțeze de Ralph și să dea naibii consecințele. O s-o sprijinim cu toții. Spune-i că o iubesc.

Și trimite-mi niște gustări, frate! Transmite-le mamei și lui Angie toată dragostea mea.

Wes

Îi tremurară mâinile până când termină de citit scrisoarea. El era liber. Liber de durere și de responsabilități apăsătoare. Liber de constrângerile numelui lui. Lacrimile îi curgeau pe obraz și vedea în ceață.

– Mamă, e în regulă să plângi. Nu înseamnă că nu ești puternică, șopti Angie.

Se așezase în genunchi, iar ochii îi străluceau.

- Dacă încep, reuși Celeste să spună printre suspine.

- Atunci eu o să fiu aici ca să te țin, zise Angie cuprinzând-o.

- Și dacă nu vreau?

Dar era pe cale să piardă această luptă. Simțea toate valurile de durere, de furie, de îngrijorare și vinovăție lovind-o în plin.

Vocea lui Cal era răgușită când vorbe și li se alătură pe canapea, de cealaltă parte a mamei lui.

- Și nu-ți mai dăm drumul niciodată.

Celeste plângea în hohote și, la un moment dat, în orele de durere, își găsi în cele din urmă liniștea.

capitolul 16

Seraphina ascultă mesajul pentru ceea ce părea a mia oară.

„Hei, Sera! Știi că nu vrei să vorbești cu mine acum, dar vreau să știi că sunt aici. Vreau să știi că o să te ajut cum pot, chiar dacă asta înseamnă să te las în pace o perioadă. O să fac și asta. Voiam doar să știi că o să am grijă să am telefonul încărcat dacă ai nevoie de mine.”

El nu-și ținea niciodată telefonul încărcat. Mereu uita. Se lăsa prins de muncă și uita de lucrurile mărunte cum era încărcatul telefonului. Era singur de atât timp încât nu se gândea să le spună oamenilor unde se ducea sau ce făcea și nu prea înțelegea de ce oamenii erau îngrijorați pentru el.

Dar mereu își amintea să-i aducă cafea atunci când își făcea pentru el. Își aducea aminte să intre în orice cameră lucra ea, să o sărute și să-i spună că făcea o treabă grozavă.

Își amintea de lucrurile importante. Își amintea de ea.

Luc chicoti în locul lui de joacă și brusc animalele de pluș zburară prin aer.

Nu avea cum să nu-i zâmbească fiului ei. El nu avea nici cea mai mică idee că lumea lui putea să explodeze și era treaba ei să se asigure că nu afla, să-i asigure o lume cât mai normală.

El se opri și se uită în jur cu ochii mari, căutând ceva.

– Mamă, unde e Shep? întrebă el, sprijinindu-se de picioarele ei.

Simțea că îi venea să plângă, dar se controlă. În timpul pe care-l petrecuse cu Harry, Luc se apropiase atât de mult de ciobănescul german!

– E cu Harry, dragul meu. Știi că nu e câinele nostru. Trebuie să fie cu Harry.

– Harry să vină aici, îi răspunse Luc simplu.

Ea clătină din cap. Poate că era timpul să-și caute un câine care să fie al lor.

– Lucrează.

Era pentru prima dată când își mințea copilul.

– Bună, draga mea. Ce faci?

Mama ei intră cu geanta în mână. Se trezise devreme, își luase cel mai frumos caftan, își prinsese părul cu o eșarfă superbă, în culori vii, și plecase. Fusesse plecată toată dimineața. Probabil complotând cu Marcelle cum să rezolve situația, invocând spiritele străbunilor sau cine știe ce altceva. Ea nu înțelegea cum ar fi putut fantoma răposatului Pop-Pop Guidry să ajute, decât dacă ar fi studiat temeinic dreptul în lumea de dincolo. Deși, dacă se gândea mai bine, fantoma mătușii Irene ar fi fost o tactică de intimidare excelentă, mai ales că mătușa se pricepuse la astfel de lucruri cât trăise.

– Mă blestem pentru toate alegerile pe care le-am făcut, recunosc eu ea.

Mama ei așează geanta pe masă.

– Sună-l!

– Nu pot să fac asta și știi de ce.

Dacă îl suna, avea să cedeze. A avea să se prăbușească și acum nu-și permitea așa ceva. Trebuia să fie puternică.

Dar oare Harry o făcea să fie slabă? Sau poate o făcea să fie puternică, oferindu-i acea forță care venea din dragostea adevărată?

- Nu înțeleg, recunosc mama ei. Știu că am fost de acord cu tine seara trecută, dar avusesesi o zi foarte grea, iar câteodată o mamă trebuie pur și simplu să fie de acord cu tot ce spune copilul ei până când vine timpul în care se poate purta o discuție mai rezonabilă. A făcut o greșală. E bărbat. O să mai faci greșeli. Tatăl tău a făcut greșeli, iar el era aproape un sfânt.

Ea ridică privirea, uitându-se la mama ei. Era foarte simplu să o cataloghezi pe Delphine Dellacourt Guidry drept o adevărată figură, așa cum se spunea în zona lor. Odată cu vârsta, își acceptase complet partea ei mai ciudată, dar fusese și o perioadă în care îmbrăcase rolul trist al unei femei rămasă văduvă cu trei copii de îngrijit. Fusese o perioadă în care mama ei adormea în fiecare noapte plângând pentru că îi era dor de bărbatul pe care-l iubea.

- Îți dorești să nu-l fi cunoscut?

Mama ei se așeză lângă ea, privind-o cu compasiune. Poate că nu era mediumul care pretindea că ar fi, însă se pricepea de minune să înțeleagă ce simțea fiica ei.

- Draga mea, nu e niciodată greșit să iubești pe cineva. Niciodată.

- Am făcut fix ce am spus că nu o să fac. L-am tulburat pe fiul meu.

Ar fi trebuit să-și urmeze propriile reguli. Să nu-i prezinte fiului ei un bărbat până când nu era sigură sută la sută că era o relație serioasă. Doar că fusese foarte serioasă în privința lui Harry. Da, se întâmplase foarte repede, dar se îndrăgostise de el, iar acum se temea că nu avea să mai simtă așa ceva vreodată. Nici una dintre relațiile ei nu se compara cu ce împărtășise cu Harry. Nimeni nu o făcuse să se simtă mai confortabil, mai

puternică, mai încrezătoare, mai ea însăși decât o făcea el când erau împreună.

- Nu ai greșit că l-ai adus. Trebuia să-ți dai seama dacă l-ar putea iubi pe fiul tău, iar el a făcut-o, zise mama ei încet. Și, sincer, la un moment dat tot trebuia să-i spui lui Celeste. Poate că nu-mi place acea femeie deloc, dar Luc are dreptul să știe unde e tatăl lui, cine e familia aceea. Știu că ai luat decizia din motive întemeiate, dar trebuie să-l pui pe Luc pe primul plan. Te asigur că el o să vrea să știe. Iar ca să-ți răspund la întrebare, nu. Nu o să-ți ascund că în momentele mele de durere după moartea tatălui tău mi-aș fi dorit să nu mă doară cum m-a durut, dar nu aș fi schimbat nimic. Am avut trei copii minunați. Am rămas cu o casă pe care o iubesc. Și l-am avut pe el. Am putut să-l cunosc, să-l ador, să văd ce înseamnă să fii iubit cu adevărat. Asta înseamnă durerea pe care am trăit-o. Am iubit - de aceea suntem pe acest pământ, draga mea. Suntem aici ca să iubim și de aceea trebuie să te gândești să-l ierți pe Harry.

Oare impulsul de a plânge avea să dispară vreodată? Simțea că îi venea să plângă în fiecare moment de când îi spusese că trebuia să-l părăsească.

- Nu e așa de simplu. Cred că Celeste o să se folosească de toate relațiile pe care le are pentru a-și cere drepturile. Nici nu știu ce drepturi are, dar știu că va distruge tot ce am cu Harry. O să spună că ne-am grăbit, că l-am adus în viața lui Luc prea repede.

Mama ei încuviință.

- Știu că o să facă asta, dar nu te mai îngrijora! Eu și Marcelle o să aruncăm un blestem asupra ei.

Sera gemu.

- Te rog să nu începi cu astea!

- O să funcționeze, dar, dacă tu insiști să folosești calea legală, să știi că Remy o să vorbească astăzi cu un avocat din Dallas, îi zise mama ei. Am trecut

pe la restaurant ca să vorbesc cu el, iar fratele tău mi-a zis că o să-l sune.

- Bun.

O discuție cu cumnatul Lisei avea să o mai liniștească. Cel puțin avea să știe cu ce se confrunta.

Se auzi un ciocănit în ușă.

Luc se întorsese la jocul cu aruncatul animăluțelor de pluș în aer. În curând trebuia să-i prepare prânzul și să-l culce. Și în ciuda faptului că trebuia să se ducă la conacul Guidry ca să lucreze la parchetul de la parter, avea să se așeze lângă el. Nu putea să doarmă, dar măcar avea să-și strângă copilul în brațe și să-și aducă aminte ce conta.

Oare Harry nu contase?

Mama ei se ridică.

- Mă duc eu. Probabil e Sylvie. Cred că Marcelle a vorbit cu ea până acum și sigur e îngrijorată.

Deci în curând avea să știe toată lumea. O iubea pe Marcelle, dar femeia conducea un salon care era un adevărat cuib de bârfe. Singurul loc mai rău era restaurantul Guidry, unde tot orașul se aduna ca să bea, să mănânce și să-i bârfească pe toți ceilalți. De îndată ce Sylvie știa, avea să știe și Hallie, iar amândouă aveau să apară, încercând să o ajute. Aveau să se comporte ca niște prietene foarte bune, așa cum făceau mereu, dar ea îl voia pe Harry.

Până a doua zi, toată lumea avea să stea cu ochii pe ea, iar unii dintre cei care aveau să-i urmărească mișcările urmau să fie pe statul de plată al lui Celeste Beaumont.

- Cum îndrăznești să apari la ușa mea? o auzi pe mama ei strigând cu vehemența pe care o păstra de obicei pentru cei de la fisc și pentru cei care nu credeau în puterea cărților ei de tarot. Știi că am o pușcă!

- Suntem în Louisiana, Delphine, zise o voce familiară. Toți avem puști. Și dacă ai de gând să mă împuști,

fă-o! Nu am toată ziua la dispoziție și, sincer, cred că mi-ar prinde bine odihna veșnică.

Recunoscuse acea voce și acel ton sec și iritant. Celeste era la ușă. Era pe veranda ei. O panică teribilă amenința să o dărâme. Oare era singură sau adusesese poliția? Oare aveau să vorbească acolo și Armie avea să-i explice că el nu voia să facă asta, dar trebuia să-l ia pe Luc în custodie? Oare un lucrător de la asistența socială avea să-l ia pe băiețelul ei și să-l ducă departe?

- Seraphina, trebuie să vorbesc cu tine, zise Celeste răspicat, ca și cum știa exact unde era Sera. O să fiu pe verandă când ești gata. Se pare că ai un loc de relaxare aici. Sunt pregătită să aștept oricât e nevoie.

Ea auzi zgomot de tocuri pe veranda principală și apoi un zgomot de arcuri care îi dădu de înțeles că Celeste se așezase într-unul dintre balansoare. Mama ei închise ușa.

- Poate să aștepte cât vrea. Mi-aș dori să avem aspersoare, să le dau drumul și să văd dacă se topește cotoroața.

- E singură?

Nu păreau să fie lucrători sociali, așteptând afară. Pe fereastră văzu doar Mercedesul lui Celeste parcat pe alee.

- E singură. Dar are o grămadă de hârtii în mână, îi explică mama ei. Aș putea să fac un aruncător de flăcări dintr-o brichetă și un spray de păr și să le ard pe toate. Și va trebui să-l pună pe avocatul ei să le rescrie. S-ar putea să fie o idee bună ca să terminăm cu asta. Să o îngropăm în taxe legale.

Mama ei încerca o tehnică tip MacGyver ca să scape de situație.

- O să merg să vorbesc cu ea. Cel mai bine e să aflu ce vrea. Mai bine mai devreme decât prea târziu. Ai grijă de Luc! O să vrea prânzul în curând.

Nu avea să dureze prea mult. Celeste urma să o amenințe cu hârtiile ei - iar ea nu avea să semneze nimic fără a vorbi cu un avocat, care să-i explice toate prevederile - și apoi femeia o să plece.

Și poate că ea avea să-l sune pe Harry. Nu era greșit să vorbească cu el și să se asigure că era bine. Și el trecuse prin multe. Crezuse că își găsisese o familie, iar acum o pierduse. Era singur. Dar oare așa trebuia să fie? Celeste oricum avea să vină după ea. Poate că el avea dreptate. Poate că trebuia să treacă prin toate acestea împreună.

Dar nu acum, pentru că ea îl alungase. Acum trebuia să se confrunte singură cu dușmanul. Ieși afară, nemai-putând suporta să aștepte.

Împinse ușa de protecție de la intrare și ieși pe verandă. Celeste era îmbrăcată ca de obicei, la patru ace. Rochie mulată, jachetă pretențioasă, perle.

Nu era corect. Toată lumea avea nevoie de o armură. Chiar și Celeste.

- Ce vrei? Nu avea să aleagă drumul politețurilor. Avea să acționeze direct, ca femeia care își dorea să fie. Bună. Răbdătoare. Rezonabilă. Puternică. Dacă ai venit să-mi aduci o citație, atunci dă-mi hârtiile!

Celeste ridică privirea și pentru o clipă păru șocată de prezența Serei. Privi către vraful de foi din poala ei. Erau puse într-un dosar care părea să fi avut zile mai bune odinioară.

- Astea? Nu. Nu sunt hârtii legale. Sunt înregistrări medicale. Dosarele lui Wesley. Le-am păstrat. Știu. Aș fi putut să le înregistrez într-un calculator, dar e greu să-mi schimb obiceiurile.

Acum era rândul Serei să fie surprinsă.

- Ești îngrijorată pentru Luc? Se așază pe balansoarul de lângă Celeste. Luc este sănătos. Te asigur că nu am ratat nici o întâlnire la medic și am discutat pe larg cu pediatriul nostru despre cancerul pe care l-a avut Wes. L-am urmărit cu atenție.

- M-am gândit că aceste hârtii o să-ți fie de folos mai târziu dacă apare ceva, zise Celeste, strângând dosarul ca și cum era o vestă de salvare. S-ar putea ca Luc să aibă nevoie de ele cândva. Să știi că tensiunea mare

e o problemă veche în familia mea. Am avut un bunic care a murit de cancer de colon. Trebuie să fie atent și la asta și poate să meargă mai des la controale. Ți-am scris niște detalii în această dimineață și o să-ți trimit un e-mail dacă îmi mai aduc aminte de ceva.

Celeste era foarte calmă, dar plângea. Sera nu putea să o judece pentru asta.

Puse o mână peste mâna lui Celeste.

- Sau ai putea să dai un telefon ori să vii aici. Nu trebuie să fie un război între noi. Nu mi-ar plăcea ca Luc să mai aibă o bunică, însă doar asta poți fi. Nu-l poți transforma pe Luc într-un înlocuitor pentru Wes.

Celeste încuviință, dar își feri privirea, uitându-se în zare.

- Știu asta, Sera. Îmi pare rău. Am petrecut mult timp gândindu-mă la propria ipocrizie. Am fost în poziția ta și te-am învinovățit pentru că nu ai făcut aceleași alegeri ca mine. În multe moduri, alegerile tale au fost mai curajoase decât ale mele și nu mi-a plăcut deloc să mă uit în oglindă și să recunosc asta.

Ar fi putut să se dezlănțuie asupra acestei femei. Să-i ceară mai mult decât niște simple scuze. Și ar fi fost foarte mulți oameni care ar fi zis că era îndreptățită. Dar să ai dreptul și să folosești acest drept erau două lucruri foarte diferite. Văzând-o pe Celeste atât de emoționată, nu se mai simțea justițiară. Simțea doar compasiune.

- Eu nu am fost în locul tău. Nu știu ce aș fi făcut.

- Cumva, cred că ai fi ales mai bine decât mine.

- Eu cred că ai niște copii minunați. Nu e tot ce contează? Știu că l-ai iubit mult pe Wes.

Pentru prima dată, Celeste se întoarse către ea.

- Te-a rănit în acea noapte? De asta nu ai mai putut vorbi cu el? Te rog să înțelegi că îmi pare rău că te-am învinovățit pentru plecarea lui Wes. Știu de ce a plecat. I-a scris o scrisoare lui Cal. A scris că îi pare tare rău pentru ce ți-a făcut în acea noapte. L-a rugat pe Cal

să aibă grijă de tine, să-ți spună că-i pare rău, dar Cal nu a primit scrisoarea decât după ce...

- După ce a murit Wes, completă ea, simțind că Celeste nu putea să o facă. Și nu, nu m-a rănit. S-a enervat foarte tare pe mine, dar noi doi am făcut o greșală.

- Eu cred că el a vrut să-și asume responsabilitatea pentru asta. A vrut să știi că îi pare rău, îi explică Celeste. L-am rugat pe Cal să facă o copie a scrisorii pentru tine. E aici.

Deschise dosarul și scoase o hârtie pe care i-o înmână Serei.

Ea o ridică, iar după câteva momente începu și ea să plângă.

- L-am iubit, să știi, șopti ea, uitându-se la scrisul lui. Doar că nu așa cum voia.

De data aceasta, Celeste îi cuprinse mâna.

- L-ai iubit așa cum ai putut. Nu putem să-i facem pe oameni să ne iubească. Dumnezeu știe că am încercat. Speram ca, atunci când o să te simți mai confortabil, să mă lași să-l văd pe Luc. Aici, bineînțeles. Aș vrea să petrec timp cu el.

Sera încuviință și se eliberă de toate grijile. Poate că Celeste își purta uniforma, dar se părea că-și scosese armura și aruncase armele.

- Bineînțeles. Poți să-l vezi și azi dacă vrei. Urmează să luăm prânzul. Dar avem sendvișuri. Mama a făcut o friptură și ne-a rămas din ea. Nu trebuie să mănânci.

- Mi-ar plăcea mult, zise Celeste repede. Tata obișnuia să prăjească salam afumat și să-l pună în sendvișuri. Eu și sora mea îl urmăream. Era singurul lucru pe care știa să-l facă și cred că aveau gust mai bun pentru că ne vorbea în timp ce le pregătea. Obișnuia să ne spună tot soiul de povești amuzante. Își șterse ochii cu un șervețel. Cred că una dintre cele mai puternice revelații pe care le-am avut a fost că mi-am dat seama că îmi este dor

de părinții mei. Au murit. Mama, tata și sora mea. Sunt singura care a rămas.

- Trebuie să-ți fie foarte greu.

Sera nu avea de gând să-i spună că acum îi avea pe copiii ei și pe Luc. Nu. Să fii ultimul rămas era alt fel de durere, să nu ai pe nimeni care să-și mai amintească ce însemnase copilăria ta în acea lume era teribil. Ea se baza pe frații ei, dar Celeste nu avea pe nimeni.

- Am luat niște decizii care ne-au ținut la distanță, recunosc eu ea. Acum vreau altfel de viață. Trebuie să știi că l-am sunat pe Quaid și i-am zis să oprească tot ce l-am pus să facă ieri. Nu o să mai vin după tine. Îți promit asta, le-am promis și copiilor mei. Aș vrea să fac parte din viața lui Luc, să fiu persoana care aduce plusvaloare. Nu una care generează haos. Am și niște idei, dar putem să vorbim mai târziu.

Sera era dispusă să asculte.

- Bine.

Celeste tăcu un moment, Sera tăcu și ea, lăsând sentimentul de alinare să le cuprindă pe amândouă.

- Sera? Ai citit partea în care Wes povestește despre o tânără femeie? Mila?

Ea încuviință.

- Mă bucur că a fost fericit. Vrei să o cauți? Fratele meu cunoaște oameni care te pot ajuta.

- Știu ce s-a întâmplat. Cal a căutat-o după ce a primit scrisoarea, îi explică Celeste. Era în mașină cu Wes. Se îndreptau către un oraș în care fuseseră probleme, ea avea să traducă pentru ei. A murit odată cu toți ceilalți. O să-i caut familia.

- Îmi pare rău să aud asta.

Se simțea cuprinsă de tristețe, așa cum fusese în ziua în care aflate că Wes murise. Dar acum nu mai era atât de apăsătoare. Acum știa că nu trebuia să-și mai ascundă sentimentele, că nu trebuia să mai ascundă nimic și că,

dacă aveau să se revadă cândva, nu avea să mai fie furie între ei.

Celeste era cuprinsă de emoție, iar asta o făcea incredibil de umană.

- Sera, oare e greșit să sper că ea este cu el acolo? Că are grijă de băiatul meu?

- Sper că e. Sper că este fericit.

Sera plângea pentru tânărul pe care-l iubise, pentru tatăl pe care Luc avea să-l cunoască doar din povești. Îi strânse mâna bunicii, degetele lor împletindu-se, îmbărbătându-se reciproc.

Așa ar fi trebuit să fie mereu. Două femei care iubiseră un bărbat, fiecare în felul ei, împărțându-și durerea, ușurându-și povara. Dacă Celeste voia, aveau să facă o echipă incredibilă și să-l iubească pe fiul acelui bărbat, aveau să-l ajute pe Luc să aibă viitorul pe care era sigură că Wes i l-ar fi dorit.

- E totul bine? întrebă mama ei încet.

Stătea în pragul ușii, cu Luc în brațe. Cu siguranță trăsesse cu urechea. Sera se ridică, ștergându-și lacrimile și zâmbindu-i lui Luc.

- E totul bine. Luc, dragule, vino aici! Vreau să cunoști pe cineva. E cealaltă bunică a ta.

Luc zâmbi larg și întinse brațele pentru că acel copil nu se ferea să împartă din afecțiunea lui nemărginită.

Celeste se opri, uitându-se la el, înduioșată.

- Are ochii lui Wesley. Oh, e atât de frumos!

Mama ei i-l dădu ca să-l ia în brațe, iar Luc o cercetă pe noua lui bunică, ridicând mânuțele pentru a-i șterge lacrimile. Se aplecă și o sărută ca atunci când săruta locurile în care se lovise cineva. Celeste îl strânse cu putere și privi către Sera.

- Mulțumesc.

- Eu sunt deja mamaie, îi zise Delphine. Tu poți să fii buni. Arăți ca o buni. Sau o bunicuță.

- Bunica e perfect, zise Celeste clătinând din cap. Sau Luc poate să-mi spună cum vrea el. Bună, dragule! Ce minunat ești!

- Este.

Sera se liniști după ceea ce păru o eternitate.

- Atunci haide, intră, zise mama ei. O să fac niște sendvișuri. Și am și ceai.

- Mulțumesc, Delphine, zise Celeste, zâmbind timid. Știi, m-am gândit, am putea să ținem clubul tău de carte la casa Beaumont.

- Și de ce aș face asta?

Mama ei își puse mâinile în șolduri.

- Pentru că Ralph, deși nu și-a scos bățul din dos pentru a se bucura de viață înainte să moară, a adunat o colecție impresionantă de vinuri, îi răspunse Celeste. Sunt peste 300 de sticle. Sunt foarte scumpe, iar eu nu am avut voie să beau din ele decât dacă Ralph încerca să impresioneze vreun politician sau vreun om de afaceri. Cred că societatea literară din Papillon ar trebui să facă ravagii acolo.

Delphine se înveselise considerabil.

- Da, cred că ar fi chiar foarte potrivit.

Celeste îl sărută pe Luc pe creștet.

- Poftim! O să te urmez în câteva momente, dar mai trebuie să vorbesc cu Sera despre un lucru.

Delphine îl luă înapoi pe Luc.

- Sper că vrei să-i bagi mințile în cap despre nepotul tău, zise ea și intră în casă, iar Celeste se întoarse către Sera.

- Trebuie să-i mai dai o șansă lui Harry, zise Celeste. Te iubește. Nu te-a trădat. Nu vrei să-l suni?

Harry. Acum Sera putea să meargă la Harry fără teamă.

- Ba da. De fapt, o să mă duc să vorbesc cu el acum. Mi-a zis unde stă.

Celeste încuviință, iar în câteva minute Sera porni către motel, cu mașina ei hurducăind la fiecare kilometru.

Își dădu ultimul suflu fix când coti către parcare a hidoasă de la oribilul No Tell Motel. Încercă să o pornească din nou, dar nimic nu mai funcționa. Fu cuprinsă de frustrare, dar trase frâna de mână și o parcă acolo. Cel puțin ajunsese unde avea nevoie.

Dar nu-i vedea camioneta. Nu era în fața camerei în care îi spusese că avea să fie.

Oare ieșise să ia ceva de mâncare? Sau poate se dusesese la ea acasă? Îl credea în stare să se strecoare și să continue să lucreze acolo, chiar dacă ea nu vorbea cu el. Bătu la ușă, gândindu-se că parcase în altă parte, dar nu-i răspunse nimeni.

- Îl cauți pe tipul masiv?

Bărbatul care deținea motelul avea un sac de gunoi în mână. Ieșise din camera de alături.

- A plecat. Spunea că pleacă din oraș. Îmi pare rău, câinele lui cred că e cel mai drăguț oaspete pe care l-am avut vreodată.

Harry plecase?

- Când a plecat?

- Acum vreo zece minute. Bărbatul îi făcu semn către drum. Dacă nu mă înșel, a luat-o pe autostrada care duce spre New Orleans.

- Mulțumesc.

Ea alergă înapoi la mașină. Putea să-l ajungă din urmă dacă îl suna și îi cerea să se întoarcă.

Și în acel moment își dădu seama că de această dată ea își uitase telefonul. Se grăbise să plece de acasă, nerăbdătoare să-l vadă pe Harry și să îndrepte lucrurile între ei, fără să-și dea seama că telefonul ei era la încărcat, nu în geantă.

Cum lăsase să se întâmple una ca asta? Trebuia să ajungă la el. Dacă îl lăsa să plece, era posibil ca el să nu se mai întoarcă, iar ea să nu mai apuce să-i spună toate lucrurile pe care voia să i le spună.

Auzi zgomot de pietriș în timp ce altă mașină se opri lângă a ei. Ridică privirea și văzu că era un SUV negru, cel al poliției din Papillon. Mașina șerifului. Geamul fumuriu coborî și o văzu pe Roxie King, ajutorul de șerif, care stătea în față, în uniformă ei frumos călcată, purtând o pereche de ochelari cu lentile tip aviator.

- Bună, Sera, ești bine? întrebă Roxie. Făcu semn către partea din spate a mașinii. El te-a văzut și m-a făcut să opresc ca să mă asigur că ești bine. I-am spus că ești o femeie matură, care n-are nevoie de fratele ei mai mic ca să știe că nu are ce căuta la un motel de prostituate, dar știi că poate fi foarte enervant.

Ea privi în spate și îl văzu pe Zep încătușat. El rânji către ea, ridicând mâinile.

- Să nu te preocupi de asta. E o treabă între noi. Cred că așa îi place ei să flirteze.

Roxie nu se schimbă la față, dar Sera o simți dându-și ochii peste cap.

- Avem un mandat pentru el. Amenzi neplătite.

- Și eu ți-am zis de ce nu le pot plăti, insistă Zep. Sera are nevoie de un avocat.

- Nu, nu am. Celeste a trecut pe la mine și a renunțat la proces, îi explică Sera. Dar ei încă puteau fi soluția pentru problema ei. Am venit să-l caut pe Harry, dar tocmai a plecat. Pleacă din oraș. Dacă pleacă, nu voi ști unde este, însă nu pot pleca după el pentru că mi s-a stricat mașina. Cred totuși că pot să-l prind din urmă. Mergea spre New Orleans.

- Hai, Roxie! Aici e în pericol dragostea adevărată, zise Zep. Tu știi că poți să-l ajungi din urmă. Poți să pornești sirena și luminile și să faci ca lucrurile să se întâmple. O să trebuiască să-și numească primul copil după tine. Și eu o să am bani să plătesc acele amenzi de parcare.

Buzele superbeii femei ajutor de șerif se curbară într-un zâmbet.

- Oricum nu făceam nimic important.

- Hei, sunt un criminal periculos!

Fratele ei se încruntă.

- Doar pentru sticle și aripioare picante.

Roxie deschise portiera și coborî, dându-se într-o parte pentru a-i face loc Serei în spate.

- Hai să mergem să-l găsim pe bărbatul tău! Hei, ai vrea să-l arestăm? Cred că ar arăta grozav cu cătușe.

Zep scotea flăcări pe ochi.

- Știam eu că de asta ai făcut-o. Și eu pot face ca lucrurile să arate foarte bine.

- Nu, zise Sera, strecurându-se lângă el. Spre deosebire de fratele ei, era prima dată când se afla la bordul unei mașini de poliție.

- Vreau să-l îmbrățișez. Vreau să-i spun că îl iubesc.

Roxie se așază pe scaunul șoferului și porni sirena și luminile.

Sera se rugă doar să-l prindă la timp pe drum.

Harry opri camioneta și pur și simplu se holbă. Era un aligator în mijlocul drumului. Un aligator uriaș. Era în Papillon de câteva săptămâni și știa că aligatorii trăiau în mlaștină, dar acum vedea pentru prima dată unul în mijlocul drumului, iar această namilă ocupa aproape tot carosabilul. Era tolănit în ceea ce părea cea mai însorită zonă a străzii.

Shep începu să latre lângă el, cu lăbuțele peste bord, ca și cum era gata de o bătălie. Însă, chiar dacă aligatorul auzise toată agresivitatea canină, asta nu-l impresionează deloc. Mișcă doar un pic din coada lui mare. Se părea că îi lipsea vârful, minunăția de coadă terminându-se într-un ciot.

El și aligatorul păreau să aibă ceva în comun.

Privi spre telefon. Avea câteva mesaje care abia îi intraseră din cauza semnalului prost de ieri.

Sam se putea ocupa câteva zile de scările din interior, în timp ce prietena lui Lena, care era vopsitor profesionist și pe care o ajutase să repare casa mamei ei după o inundație, îi promisesese că avea să ajute și ea. Mai mult, îi spusese că avea să o ia și pe sora ei la treabă, jurându-i că o să se ocupe de tocăniță. Sunase un expert în ten-cuială, unul în acoperișuri și două surori specializate în restaurări.

Avea o mică armată la dispoziție gata să pună conacul Guidry pe picioare și toți fuseseră de acord să-l ajute pentru că, după toate lucrările pe care le făcuse, cu tot umblatul dintr-o parte în alta, reușise să-și facă o mică familie.

Avea să-i ofere asta Serei. Avea să-i arate ce îi putea oferi.

Dar mai întâi trebuia să ajungă la New Orleans pentru că prietenul lui care se ocupa de acoperișuri urma să vină în acea după-amiază și cineva trebuia să-l preia. Avea să-l ia pe Jimmy și să se grăbească înapoi ca să găsească, spera, o cazare mai bună pentru toți. Mătușa lui îi lăsase un mesaj, dar încă nu-l ascultase.

Bineînțeles, era posibil să stea acolo pentru o veșnicie. Oare cât dura somnul de după-amiază al unui aligator?

Claxonă din nou, dar aligatorul deschise și închise gura, ca și cum căscase, și se tolăni mai bine.

Ce naiba putea să facă? Aligatorul ocupa tot drumul, iar marginea acestuia era destul de abruptă, așa că nu avea cum să-l ocolească. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se răstoarne cu camioneta. Avea nevoie de fiecare sfanț ca să o ajute pe Sera.

Se ridică un pic, uitându-se la telefon și apoi înapoi la aligator. Shep se oprise din lătrat, cuibărindu-se pe scaunul de lângă el ca și cum, dacă aligatorul putea să doarmă, și el putea să facă la fel.

Îi vibră telefonul din nou. Un mesaj de la mătușa lui.

„Ți-am trimis un cadou pe drum. Să nu te miști, dragul meu. O să îndrept asta.“

Ce însemna asta? Cunoscând-o pe mătușa lui, asta însemna că avea să-l instaleze pe Luc Guidry în camera lui Wes de la casa Beaumont până a doua zi. Și ce ar fi putut să-i trimită?

Își dorea să nu-i fi promis Serei că nu avea să o sune. Dar fusese lucrul corect. Ea îi ceruse spațiu și să nu i-l ofere ar fi însemnat că era la fel de rău ca toți nenorociții cu care ieșise, dar el voia așa de mult să o sune, să-i audă vocea.

Voia să afle dacă era vreo cale prin care îl putea ierta vreodată, pentru că el nu voia și nici nu putea să o uite. Shep înalță capul doar cu câteva secunde înainte să audă sirenele în depărtare.

Mulțumi Cerului pentru că șeriful avea să știe, cel mai probabil, ce era de făcut cu aligatorul. Privi în spate și văzu mașina pe drum. SUV-ul mare și negru se opri, se deschise și o ușă, iar adjuncta coborî și deschise portiera pasagerului.

Sera coborî din spate, cu părul ei blond fluturând pe umeri.

Ea era acolo. Ea era acolo, dar aligatorul nu se clintise din loc. Alerga către aligator, care putea să o înghită din două înfulecări. Deschise ușa repede și o închise înapoi cu viteză pentru ca Shep să nu iasă și să nu se lupte cu acea reptilă.

Sera fugea către el.

– Iubito, e un aligator! Trebuie să te urci în camionetă! Avea de gând să o protejeze.

Ea se opri la câțiva metri de el, uitându-se prin jur.

– Oh, nu e mare lucru. Ăla e Otis. E un dulce. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Haide, Rox, zise o voce profundă. E sora mea. Nu ar trebui să mi se permită să văd cum pune mâna pe bărbatul pe care-l iubește?

Harry privi în spate și o văzu pe Rox scoțându-l pe Zep din spate, încătușat.

- Hei, Harry!

Era atât de confuz.

- De ce erai în mașina poliției? Sera, dacă mătușa mea te-a arestat... Nu o puteți aresta! Nu a făcut nimic rău!

Roxie își atinse pălăria.

- Nu aș aresta-o pe Sera. E clar o sfântă dat fiind că e sora ăstuia, iar el încă este viu. Eu l-aș fi omorât până acum.

- Roxie m-a adus cu mașina pentru că m-am dus la motel, dar nu mai erai acolo, zise Sera, uitându-se la el cu ochii ei mari și albaștri. Mi-a murit mașina în parcare. Nu cred că o mai pot resuscita. Cred că și-a dat duhul.

- Dar te-am sunat. De ce nu ai sunat înapoi?

Ea venise acolo pentru el? Și avea de gând să facă asta în fața fratelui ei, a adjunctului de șerif și a unui aligator nebun?

Shep începu să latre din interiorul mașinii.

Sera își mușcă buza.

- Mi-am uitat telefonul acasă. După ce a trecut Celeste pe la noi, a trebuit să vin să te văd. Nu am vrut să vorbesc cu tine la telefon. Voiam să te văd.

- Celeste a trecut pe la tine?

Ea încuviință.

- A vrut să-mi aducă dosarul medical al lui Wes. Și-a cerut scuze și apoi m-a implorat să-ți dau a doua șansă, dar nu e chiar a doua șansă. Amândoi am făcut greșeli, dar eu te iubesc, Harry. Și pot să-ți promit că nu o să mai țin nimic secret față de tine niciodată. Te rog să nu pleci din oraș! Dacă încă ești supărat, o să-ți dau timp, dar cred că ar trebui să rezolvăm totul aici.

Să plece din oraș?

- Dar nu plecam din oraș.

Era timpul să recunoască. Intenționase să-i spună în ultimul moment pentru ca ea să nu-l mai poată refuza.

- Știi că ai nevoie de foarte multe ca să termini casa, că trebuie să economisești, așa că am dat câteva telefoane și am cerut niște favoruri de la prieteni din industrie. Trebuie să mă duc la aeroport să-l iau pe unul dintre ei. Știi că nu am vorbit cu...

Nu apucă să termine pentru că Seraphina se aruncase în brațele lui, prinzându-se de gâtul lui. Iar el nu avea de gând să o refuze. O strânse tare, cuprinzând-o la pieptul lui, și, în final, îi înțelese cuvintele.

- Mă iubești?

Zâmbetul ei îi însenină lumea.

- Da. Te iubim eu, Luc și mama.

- Eu nu te iubesc, frate, dar sunt de acord! strigă Zep. Harry îl ignoră pe fratele ei.

- Și eu te iubesc. Vreau să rămân aici, în Papillon, și să clădesc ceva adevărat cu tine. Și vreau să înțelegi că o să te tot cer de nevastă, Seraphina Guidry.

- Și tu ar trebui să înțelegi că eu o să zic da, răspunse ea. Dar că vin cu bagaj.

- Da, eu o să vreau ca acel bagaj să fie și al meu. Vreau să-l adopt pe Luc și să-i ofer frați și surori.

Ea îl strânse tare.

- Și eu vreau toate astea. Vreau o viață întreagă cu tine.

El o sărută în mijlocul drumului, promițându-i prin acel sărut că avea să-i ofere totul. O viață cu iubire și familie, un bărbat care mereu să fie acolo pentru ea. Voia să fie cel mai bun soț din lume, cel mai bun tată și cel mai bun prieten.

O sărută până când auzi un pufnet zgomotos și își dădu seama că nu aveau cum să se căsătorească dacă erau atacați de un aligator. O împinse pe Sera în spatele lui.

Ea îl cuprinse de mijloc.

- E în regulă. A terminat siesta. De acum o să se miște.

- Ai putea să crezi că aligatorul acesta știa exact ce făcea? strigă Zep. Cine ar fi crezut că bătrânelul e atât de romantic? Hei, bine, mă duc la pușcărie acum, surioară! Harry, să ai grijă de ea!

Roxie înclină pălăria din nou și îl împinse pe Zep înapoi în mașină, plecând către închisoare. Avea să aibă un cumnat foarte interesant. Căci avea să se însoare cu sora lui.

- Deci trebuie să-l luăm pe unul dintre prietenii tăi de la aeroport?

- E un expert în acoperișuri.

Ochii ei străluceau.

- Îmi doream să învăț despre asta. Hai să mergem! Drumul e liber acum.

Drumul era liber într-adevăr, iar el putea să vadă clar viitorul.

Cara DC

epilog

Trei săptămâni mai târziu

Harry îi zâmbea mătușii lui în timp ce piesa *Wild Horses* a celor de la Rolling Stones începu să cânte. Erau în curtea casei Beaumont, care fusese transformată incredibil de mult pentru nunta Angelei. Luminițele puse peste tot dădeau un aer romantic și diafan întregului loc. Cu nici două ore în urmă, Angie își rostise jurămintele în fața lui Austin, iar Harry și Sera, alături de Luc, care stătuse în brațele lui, urmăriseră toată procesiunea.

La acest dans reușea să vorbească cu mătușa lui pentru prima dată după mai bine de o săptămână. Fusese teribil de ocupată, iar Sera petrecuse mai mult timp cu mătușa Celeste decât el pentru că femeile se pricepeau cel mai bine la treburile făcute pentru o nuntă. El apucase însă să petreacă foarte mult timp cu micul lui prieten. El și Luc se înțelegeau de minune în noua lor locuință, acum decentă, conacul Guidry.

- Hei, chiar voiam să-ți zic că ai arătat impecabil conducând-o pe Angie către altar, zise el.

Celeste îi zâmbi. Părea eliberată. Mai eliberată decât o văzuse vreodată. O vedea pe mama lui în zâmbetul ei.

- Am fost surprinsă când m-a rugat Angie, dar m-am simțit foarte bine.

- Tu ești capul familiei Beaumont acum. Mai mult ca niciodată, dat fiind că ai și preluat postul de director general.

Atât de multe lucruri se schimbaseră în ultimele săptămâni! El și Sera se logodiseră și se mutaseră în viitorul lor B&B. Încă lucrau la casă în fiecare zi, dar aveau un sentiment plăcut la gândul că puneau bazele unui

cămin. Sera deja încerca fiecare rețetă care-i trecea prin cap și toți prietenii lor se plângeau că aveau să se îngrașe pentru că totul era delicios.

Mătușa lui preluase postul de director general la Rafinăria Beaumont după ce Cal demisionase. Prima ei decizie fusese să o angajeze pe fiica ei. Femeile din familia Beaumont aveau să conducă compania spre viitor. Iar Cal se mută la Dallas, unde acceptase un job în marketing. Abia aștepta să-și croiască propriul drum în lume.

– În final, am înțeles că numele nu înseamnă nimic. Că oamenii sunt totul, îi răspunse Celeste. Atât de mult timp, numele de Beaumont a fost ca un bolovan în jurul gâtului meu, dar poți să schimbi semnificația unui nume dacă te străduiești foarte mult. Familia Beaumont e diferită acum și e una pe care cred că fiul meu ar fi iubit-o. Și sora mea la fel.

– Ar fi fost tare mândră de tine, șopti el. S-ar fi bucurat că după atâția ani ți-ai găsit cu adevărat locul.

Ea se întinse și îi netezi părul.

– Și pentru tine s-ar fi bucurat. Ar fi iubit-o pe Sera. Că tot vorbeam de Sera... Vreau să știi ce am făcut.

El simți un ușor fior.

– Ce?

– Când a murit Ralph, am luat toate acțiunile pe care le avea și le-am împărțit la trei. Eu am păstrat o treime, Cal o treime și Angie o treime. Ne-am așezat la masă și am luat o decizie. Vreau să facem o a patra parte din părțile noastre. E partea lui Wesley, o s-o punem într-un depozit bancar pentru Luc.

Dacă ceea ce-i spunea era adevărat, Luc tocmai devenise foarte bogat.

– E grozav! Cred că Wes și-ar fi dorit asta, dar nu știu dacă Luc o să vrea să lucreze la Rafinăria Beaumont.

– Nici nu trebuie. Sunt acțiunile lui și poate să facă tot ce vrea cu ele. Sunt moștenire de la tatăl lui. Bine, de la unul dintre tații lui, zise ea. Wes ar fi fost foarte fericit că Sera te-a găsit pe tine. O să fii un tată grozav pentru

acel băiețel. Doar să stai cu ochii pe Delphine! Cred că deja plănuiește să-l implice pe Luc în escrocheriile ei. Femeia aceea este o amenințare.

Cu toate acestea, o văzuse pe mătușa lui râzând cu mama Serei. Se certau, râdeau și iar se certau când venea vorba de nepotul lor. Iar el învățase să stea departe de clubul de carte, care era de fapt un club de băut.

- O să fac tot ce pot. Sera o să fie foarte încântată că Luc are ceva de la Wes.

Celeste icni ușor.

- E un pic mai mult și de asta am vrut să-i spui tu. O să fie nevoie de cineva care să fie prezent în calitate de reprezentant la întâlnirile cu consiliul de afaceri în numele lui până când va fi suficient de mare. Am numit-o pe Seraphina administratorul depozitului bancar al lui Luc.

- Cum? Vestea îl făcu să se oprească din dans. Poftim? Mătușa lui îl privi. În jurul lor, toate cuplurile dansau.

- Sera are acum dreptul de a vota datorită acțiunilor lui Luc. O să fie chemată la toate întâlnirile și o să trebuiască să învețe despre afacere. Depinde de voi doi unde investiți și ce profituri faceți de pe urma acțiunilor, dar m-am asigurat că există un salariu generos, pentru că o să fie mult de lucru la menținerea acestui cont. Primul cec este de 20 000 de dolari.

- Asta e exact cât avem nevoie pentru a termina casa și a putea deschide un B&B. Cineva mi-a citit planurile de afaceri. Știi că voiam să mergem la bancă luni, zise el, zâmbindu-i cu căldură.

- Acum nu mai trebuie. Și nu e un împrumut, e un avans pentru toată munca pe care o s-o depuneți, îl asigură ea. Asta dacă nu vreți ca eu să votez pentru acțiunile lui. Mi-ar fi de folos.

El clătină din cap. Sera sigur avea să învețe totul despre moștenirea fiului ei.

- Eu cred că Sera o să insiste.

- Și eu cred la fel. O să fie o gură de aer proaspăt la acele întâlniri apăsătoare. Ea, Angie și eu suntem singurele femei din consiliu. Va trebui să-i forțăm pe acei bărbați să se modernizeze.

Dacă cineva putea face asta, atunci ele trei puteau.

- Abia aștept.

Celeste făcu un pas în spate, uitându-se la ceva în depărtare.

- Eu mă duc să mă asigur că viitorul tău cumnat nu pune ceva în punct. Jur că laș bate pe băiatul acela, dar cred că i-ar plăcea. Îi făcu cu ochiul. Distracție plăcută și aștept să-l văd mâine pe nepotul meu. Adu-l și pe Shep! Mi-e dor de el, e o bonă tare bună.

Ajungând în fața lui, Sera îi făcu semn lui Harry.

- Nu-l lasă pe Luc cu Shep, nu? Nu e ca și cum câinele acela e bona câțel din *Peter Pan*.

Ea mereu îl făcea să zâmbească.

- Nu cred. Mă îndoiesc că îl lasă pe Luc să atingă pământul când e în preajma ei. Dansează cu mine!

Ea se strecură cu ușurință în brațele lui.

- Trebuie să admit că îmi place acest babysitting constant. Ce zici dacă mâine lucrăm la casă? În special la dormitor?

- Dormitorul e gata...

Ah, la asta se referea! Se aplecă și o sărută pe viitoarea lui soție. Ei nu-i păsa că el nu era cel mai grațios dansator. Singurul lucru pe care îl putea face era să se legene. Erau mulți oameni ca el care învățaseră să danseze, dar el nu fusese un mare dansator nici înainte să-și piardă piciorul. Dar nimic din toate astea nu conta, pentru că exista un loc în care se mișca în armonie.

- Da, trebuie să lucrăm la dormitor. Toată după-amiaza. Vino aici!

O sărută din nou. Avea să-i spună o poveste, dar pentru moment se lăsară cuprinși de muzică.

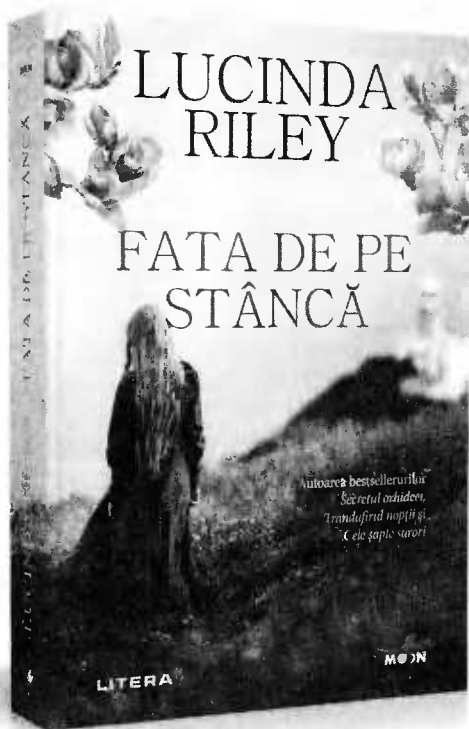
Călătorise prin toată lumea, dar Papillon avea să fie casa lui.

mulțumiri

La fel ca la fiecare carte, sunt atât de mulți oameni cărora le mulțumesc pentru că, deși eu scriu cuvintele, există mulți oameni care le fac să strălucească cu adevărat. Le mulțumesc lui Kim și echipei mele de cititori beta care își amintesc toate lucrurile pe care eu le uit: Stormy, Riane și Kori. Liz Berry a contribuit la lansarea acestei serii și continuă să ajute în moduri uimitoare. Le mulțumesc femeilor care m-au ajutat să-mi înlesnesc drumul pe rețelele sociale și de publicitate: Jillian Stein, Jennifer Watson și echipa ei de la Social Butterfly. Îi mulțumesc foarte mult agentului meu, Kevan Lyon, și tuturor de la Marshall-Lyon. Și echipei de la Berkley, inclusiv editorului meu, Kate Seaver, care e întotdeauna acolo pentru mine.

Completează-ți colecția!

blue
MOON

*„Una dintre cele mai bune autoare ale genului...
detalii istorice excelente, povești de dragoste
înduioșătoare și un mister care ne ține pe jar.”*

The Historical Novel Society

Hai pe litera.ro să-ți alegi ce citești!

LITERA